

20th January 1965]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS

* **SRI A. KUNJAN NADAR** : Sir, it is with feelings of deep sorrow and profound concern, I rise to speak on the amendment to the Thanks giving Motion. I shall confine myself to the Kanyakumari happenings alone, because I feel that the hon. Members of this House and even the Chief Minister are not correctly posted with the exact incidents, exact facts that happened at Kanyakumadi. I have heard the statement of the hon. the Chief Minister with care and with all the emphasis it deserves. I appreciate the approach he has taken to the question. He has conceded that the Police has done wrong instead of attempting to shield the Police from their vagaries. I also welcome the action he has taken as far as it goes. But I regret to say neither the public nor the victims of the shooting are satisfied with his statement. I also like to point out that he has proceeded on false data, i.e., on the Police version of the case. Sir, we demand a public enquiry in the matter not for the sake of taking revenge on certain Police Officers. But certain fundamental issues are involved in this. We demand a public enquiry for the sake of the Government for restoring the confidence it has lost in Kanyakumari District. Sir, I have heard of shootings and I have also witnessed shootings. I myself was in the midst of shootings both during the pre-independence days and after. But, Sir, I would say that there is no parallel to the Kanyakumari shooting. What was the necessity for the Police to go there? Actual culprits are not punished. The Naik is made a scapegoat and others are trying to escape. We want a judicial enquiry so that this thing may not be repeated. Within a short span of few months, there have been three shootings. Human life should not be considered so cheap. If the Government does not take proper action, these things are going to be repeated. What does the Chief Minister say? At Thuthoor one Policeman got mad and he has suspended him and he is going to take further action. At Scott Christian College, one Naik got mad and he is taking further action on him also. It is not a case of madness, Sir. It is a planned action. These are not isolated acts. These have become routine matters in the Police Code.

I know what was happening in Kanyakumari district for the last 2 or 3 months. During the recent rice scarcity, there was Police Raj in Kanyakumari District. The movement of rice was restricted. Rice could not be taken from this house to that house. Even from father's house to daughter's house, the rice could not be taken. The Police were snatching away the rice. They were taking the rice for themselves but nobody took action on them. They were looting houses with impunity. They were assaulting respectable persons. The firing was a natural culmination of this Police conduct. I would say 'Police Raj' in Kanyakumari District. In Kanyakumari District, the Government refused to give rice to the people and the Government did not allow the people to purchase rice to take care of themselves. When

[Sri A. Kunjan Nadar] [20th January 1965]

I was coming from Nagercoil, I have seen people selling rice openly on the roadsides in Tirunelveli Town and all other places. But you cannot see a single man doing it in Kanyakumari District because of the Police Raj there. The people were starving for days together. Because the people in Kanyakumari are law abiding and because we did not want to create any situation we were bearing all these things. Certain fundamental rights are guaranteed in the Constitution. These fundamental rights are at stake. That is why we demand a public enquiry. Article 21 of the Constitution says that "no person shall be deprived of his life or liberty except according to the process of law, according to the procedure established by law". I demand only that, Sir. I want the Government only to set in motion the process of law. No executive officer, no administrative officer, not even the hon. Chief Minister can do away with the life and the liberty of a person except through the process of law. If a common man should have faith in democracy, he must feel that he has got certain rights which nobody can touch and they are guaranteed by the Constitution. If anybody touches those rights, there is the law for him and the law will take care of him. That feeling must be there. Otherwise there is no use in calling this Government a democracy and professing democracy. The rule of law is the very life of democracy and that is why we want a judicial enquiry into the happenings there.

Sir, what happened at Thuthoor? I want to go into this incident in detail because this will give an insight to the Government as to how our departments function, especially the Public Department. One Veluswami, Sub-Inspector of Kollengode wanted to violate the chastity of a girl who is the sister of Kanagappan who was assaulted in the Thuthoor High School. He sent a petition complaining against the Sub-Inspector to the Collector and Superintendent of Police. That petition was sent to the very same Veluswamy for enquiry. Is this the method of doing things and is this the way to deal with complaints against officers? He went to Thuthoor for enquiry and took out the boy during the noon interval. He was brutally assaulted on the road and was taken into custody. All the students including the girl students fell on the road before his car. As the students blocked the road, he could not proceed further. Then a huge crowd of people collected and the situation worsened. The Sub-Inspector himself wanted to escape from there. The high school Headmaster who happened to be at the scene of incident had to rescue him. Out of sheer duty, the Headmaster, who was also a friend of the Sub-Inspector took the Sub-Inspector to his house which was some 100 yards away from the scene of incident. Keeping the Sub-Inspector there and telling him, 'I will ring the bell and when the students go back to their classes you may leave the place', he went to the school. The Sub-Inspector in the meantime sent secret instructions to Deputy Superintendent of Police. The Deputy Superintendent of Police, and the Circle Inspector Natara-
jan of Thuckalay came with a Police party. They found that the

20th January 1965] [Sri A. Kunjan Nadar]

prestige of the Police was affected, because they could not take the boy whom they had arrested and also the car. According to them that was a bad thing and they conspired and concocted a case. They took the Headmaster in the car of the Circle Inspector, Natarajan by saying, 'You please come with us and we want a statement from you regarding the irregularities committed by the Sub-Inspector'. The poor innocent person accompanied them. He did not come back. So at 8 p.m., five B.T. teachers of the same high school went in search of the Headmaster. They found the Headmaster in the Police lock-up bare-bodied. Those teachers also were arrested. It is not like what the hon. Chief Minister has stated. They were arrested and thrown in the lock-up. They were tortured with boot-legs and with the butt-end of guns. The very same Veluswami who has nothing to do with the Kulithurai Police station bet the Headmaster and the teachers in the Kulithurai Police station which is about 18 miles away from his Police station. Veluswami alone was not responsible for what happened. All was done at the instance of his superior officers who were also involved. Those culprits must be caught and taught a lesson. The next day these teachers and the Headmaster were paraded with hand-cuffs through the main streets of the Kulithurai town, by about 4 o'clock, when students numbering about 8,000 to 9,000 belonging to eight high schools and one college and about 300 to 400 teachers were streaming from their schools. The hon. Member, Sri William, was fortunate enough to witness and enjoy this drama. He was on the road side. We, M.L.As. belonging to all political parties irrespective of party affiliations, represented the matter to the Collector and Superintendent of Police; but nobody lifted his little finger till the Inspector-General of Police came days after the shooting incident and enquired about it. We wanted them and we implored them to just enquire into the matter. But they did not pay heed to it. Then came a wave of reaction like the cyclone of Rameswaram. All the school students, even primary schools, struck work. They were lathi-charged and subjected to all sorts of things. Then it culminated in the firing. The incident at Thuthoor occurred on 26th November but the firing was on 2nd December. Even before the firing incident, we were sensing about it at Nagercoil. The Deputy Superintendent of Police, Nagercoil, Sri Rajagopal, was openly accusing that the Deputy Superintendent of Police, Thuckalay, was a hopeless fellow who did not know how to keep law and order and telling further, "If something happens under any domain, I will show how I can deal with the situation". He was not satisfied by the Thuthoor performance. On the 2nd morning, he gave instructions to his daughter who is studying in the very Scott Christian College not to attend the class. Not only that. I have reliable information that he also phoned to certain Police subordinates not to send their children to the College. If a judicial enquiry is held, I am prepared to substantiate these things. I do not want to say who are those Police Officers. Even in the Police Reserve Camp from where the Policemen were taken, there was talk of firing even before they started from Ozhukinachery to

[Sri A. Kunjan Nadar] [20th January 1965]

Nagercoil. The Government say that there was only one shot but I myself heard three shots being fired and I was about 150 yards from the actual scene of occurrence at the Tower Junction. This is not a shooting for self-defence, not a shooting to quell a rebellion or a shooting in the midst of confusion. There was no confusion, no law and order situation. No law was broken. No public safety was in danger. No public property was tampered with. There are certain unrefuted and irrefutable facts to place before a judicial enquiry regarding this firing. The firing was done within the premises of Scott Christian College. The second thing is the District Collector, the Superintendent of Police and the Deputy Superintendent of Police were present at the scene when the firing took place. The third thing is there was no procession, no public meeting, no hindrance to traffic or any such thing. The only allegation is that they were "planning" a procession. Nowadays everything goes by planning.

(The time bell was rung)

I actually visited the spot after five minutes of firing. As for the two victims, one was standing on the northern side. The other boy was about 150 feet away, at the north-east direction. How can one shot go through Sri Gabriel and then turn the other side and hit the other boy. 'Who were the witnesses'—Congress M.L.A. Sri R. Ponnappa Nadar, Congress M.L.C. Sri Sankaralingam and District Congress Committee President Sri Madhavan Pillai. They were witnessing all these things. The Principal and the whole staff were witnessing it. Do you mean to say that you disbelieve these people? An enquiry by Revenue Divisional Officer is talked about. More than myself the Hon. Minister himself knows what is an enquiry by a Revenue Divisional Officer. It is an eye-wash. It is said people should be satisfied with an enquiry by a Revenue Divisional Officer. These M.L.As. the District Congress Committee President and the College Principal gave depositions before the Revenue Divisional Officer. The Policemen also gave their depositions. The Revenue Divisional Officer believed the Policemen. That is the nature of the Revenue Divisional Officer's enquiry. It is an eye-wash. Even if I were the Minister I will say there should be enquiry by a Revenue Divisional Officer. But it is an eye-wash. What we want is justice. We want that such things should not be repeated in future. We want to show to the officers that those who meddle with peoples' lives like this would be suitably punished. That is why we want a judicial enquiry.

They have now given a compensation of Rs. 10,000 to Sri Gabriel and Rs. 3,000 to Sri Muthiah. Do you know what they have done? They have received the amount under protest and demanded of the Hon. Chief Minister to institute a judicial enquiry. We do not accept your version regarding the action taken by Police. We want a judicial enquiry. Even when I was coming from Nagercoil I visited these boys. Gabriel's one leg is amputated. An artificial leg is given to him. Even the other

20th January 1965] [Sri A. Kunjan Nadar]

leg is useless. He is permanently disabled. For life, he would not be able to walk. There is a spring adjustment on his right leg

MR. SPEAKER: The hon. Member has taken twenty-five minutes. I allot usually only ten minutes to each hon. Member. I now call upon Sri Chidambaranatha Nadar to speak.

* திரு ஏ. சிதம்பரநாத நாடார்: ஸார், நான் மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகளைப் பேசலாம் என்று ஆரம்பிக்கிறேன். தென் நாட்டிலே இப்பொழுது ஒரே பேச்சு என்னவென்று கேட்டால், சென்னை மாநிலத்தில் கடவுள் நம்பிக்கை குறைந்து போய் விட்டது, சர்க்கார் என்ன செய்தாலும் மக்கள் அதை ஒத்துக் கொள்வதில்லை, கடவுள் நம்பிக்கை அற்றுப்போகும்பொழுது ஆண்டவனுக்குக் கோபம் வருகிறது, ஆண்டவனுக்கு கோபம் வந்த காரணத்தினால்தான் ராமநாதபுரத்திலும், தனுஷ்கோடியிலும் எதிர்பாராத லைகிளோனும் மழையும் வந்தது என்று மக்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டவன் பேரில் நம்பிக்கை உள்ள எவனுக்கும், ஆண்டவனால் தான் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்க முடியும் என்று முடிவு கட்டுவதிலே எந்த விதமான அபிப்பிராய பேதமும் இருக்க முடியாது. இந்த நிலையிலே எதிர்க்கட்சித் தோழர்கள் சர்க்கார், லைகிளோன் வருவதைப் பற்றி ஏன் முன்னதாக அறிவிக்கவில்லை, ஏன் “டைக்ஸ்” கட்டவில்லை, மேல் நாடுகளில், டென்மார்க், நெதர்லாண்டு போன்ற நாடுகளில் “டைக்ஸ்” கட்டியிருப்பதுபோல் ஏன் கட்டவில்லை, ஏன் சர்க்கார் உறங்கிப் போய்விட்டது என்று அழகாகப் பேசுகிறார்கள். நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. நான் ஒன்று சொல்லுவேன் எதிர்க்கட்சித் தோழர்களுக்கு. மக்களைப் பெற்றவன், மனைவியை வைத்து நல்ல முறையிலே நடத்துபவன், குடும்பத்தை கெட்டிக்காரத்தனமாக நடத்துபவன், நல்லமுறையில் ஆட்சி நடத்துவான் என்ற நிலையில் சர்க்காரானது ஒரு குடும்பம். அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள மக்கள் நல்ல முறையில் வாழவேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்படுவார்கள். அது சிதம்பரநாதன் மனைவியானாலும் சரி, அல்லது எதிர்க்கட்சித் தோழர் திரு நெடுஞ்செழியனின் மனைவியாக இருந்தாலும் சரி, கவலையே கிடையாது. அதற்கு ஜாதி கிடையாது, மதமும் கிடையாது. அதற்கு சான்றாகத்தான் எவ்வளவோ லைகிளோன் ஆபத்து வந்தாலும் “ராமேசுவரம் ஆலயம்” இடிந்து விழாமல் ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இன்று நிற்கிறது, “நான் இருக்கிறேன், பயப்படாதே” என்று. அதைக் கண்டு நீங்கள் படிக்கவேண்டும். அது ஒரு பக்கம். இன்னொரு இடத்தில் பாகிஸ்தானிலிருந்து அகதிகள், சிலோனிலிருந்து அகதிகள், பர்மாவிலிருந்து அகதிகள் வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் எதைச் செய்ய முடியுமோ அதையெல்லாம் செய்துகொண்டே இருக்கிறது, வர வேற்கிறோம். ஆனால், இதற்கிடையில் நமது சர்க்காருடைய ஒரு கையாக ஆட்சி செய்து வரும் போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டு செய்து வரும் தில்லுமுல்லுகளைப் பார்க்கும்பொழுது, உண்மையிலே நான் வருத்தப்படுகிறேன். நான் அதை வரவேற்கவில்லை. சீஃப்

[திரு. சிதம்பரநாத நாடார்] [20th January 1965]

மினிஸ்டர் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தூத்தூரில் நடந்த சம்பவத்தை எஜுகேஷன் டிபார்ட்மெண்டில் வேலை பார்க்கும் ஏதாவது ஒரு அதிகாரி என்ன நடந்தது என்று அன்று கேட்டிருந்தால், இப்படிப்பட்ட ஒரு அபாயமே வந்திருக்காது என்று எனக்குப் படுகிறது. சாதாரணமாக ஒரு பாடசாலையில் சுவறு விழுந்துவிட்டது என்று சொன்னால், ஓடிவரும் டி.சு.ஓ., டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர் இதுவரையில் ஏன் கேட்கவில்லை, இதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். “பயஸ் லெவன் ஹைஸ்கூல்” தலைமை ஆசிரியரையும், அங்குள்ள மற்ற ஆசிரியர்கள் அத்தனைபேர்களையும் விலங்கு போட்டு பிடித்துக் கொண்டு செல்லுகிறார்கள் என்று அறிந்தும், எத்தனையோ தந்திகள், மனுக்கள் அனுப்பியும், ஏன் என்று கேட்பார் இல்லை. இதுதான் நிலைமை. அந்த நிலைமையைப் பற்றி அவர்கள் அன்றே கேட்டிருந்தால், அதன் பிறகு ஏற்பட்ட சம்பவங்களை தவிர்த்து இருக்க முடியும் என்று ஏன் மனதில் புலப்படுகிறது. இதை நமது சர்க்கார் நல்ல முறையில் முடிவு கட்டும் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு உண்டு. எனது தொகுதியில், நாகர் கோவில் ஸ்காட்கிரிஸ்டியன் கல்லூரி காம்ப்வுண்டில் கழிந்த மாதம் 2-ந் தேதி இப்படிப்பட்ட ஒரு துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடத்துவதற்கு எந்த விதமாக அவசியமும் இருந்ததாக எனக்குப் புலப்படவில்லை. அதற்கு எந்த விதமான அவசியம் ஏற்படவில்லை. நிராதிபதிகளான மாணவர்கள் சுட்டு விழுத்தப்பட்டதால் மக்கள் மனதில் ஏற்பட்ட கவலையும், கலக்கமும் சங்கடமும் இன்னும் மாறவில்லை. இதுதான் இன்றுள்ள அவதியான நிலை. இந்த கல்வியிலாகாவைப்பற்றி நான் ஒரு வார்த்தைகூட சொல்ல விரும்புகிறேன். சன்னியாசுமரி மாவட்டத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் நன்கு படித்தவர்கள். அப்படி இருக்கும்பொழுது அங்கேயுள்ளவர்களில் 80 சதவீதத்தினர் ரௌடிகள் என்று தக்கலை டி.இ.ஓ. திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்களும், நாகர்கோவில் டி.இ.ஓ. திரு. நாமநாராயன் அவர்களும், டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டராக வேலை பார்க்கும் திரு. கே. ஆர். மாணிக்கம் அவர்களும் சொல்கிறார்கள். இந்த அளவுக்கு அங்கேயுள்ள மக்களைப்பற்றியும், அங்கேயுள்ள பிரதிநிதிகளைப்பற்றியும் அங்கேயுள்ள ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் வெட்கமில்லாமல் கூறுகின்றனர். இதை யாரிடம் சொல்வது? இந்த சபையில் தான் சொல்ல வேண்டும். இந்த நிலையில் முதல் மந்திரி அவர்கள் என்ன என்று மேல் சொன்ன கல்வி அதிகாரிகளிடம் கேட்டிருந்தால் இந்த சம்பவம் நடந்திருக்காது. போலீஸ் சட்டம் 30 (1)-இன் கீழ் பிரகடனம் செய்தார்கள். இதை சரியான நேரத்தில் செய்திருந்தால் இம்மாதிரி ஏற்பட்டிருக்காது. நாகர்கோவில் திரு. வரதன் கடையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கொஞ்ச நேரம் கழித்து ஸ்காட் கிரிஸ்துவக் கல்லூரியில் ஷூட்டிங் நடந்துவிட்டதென்று சொன்னார்கள். நான் உடனே ஓடோடிச்சென்றேன். ‘அப்படிச் செல்லும்பொழுது அங்கே எம்.பி.-யாக் வேலை பார்க்கும் திரு. வாசுதேவபட் அவர்கள் ‘நீங்கள் அங்கே போகக் கூடாது’ என்று என்னிடம் சொன்னார்கள். ‘நான் ஏன் போகக்கூடாது, என்னுடைய தொகுதியிலுள்ள ஒரு கல்லூரியில் இந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்திருக்கிறது, இதைக் கண்டிப்பதற்கு’ எனக்கு ‘அதிகாரம் இல்லையா?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே

20th January 1965] [திரு. ஏ. சிதம்பரநாத நாடார்]

துழைந்தேன். உள்ளே சென்று பார்த்தால் கேபிரியல் என்பவரும், முத்தையா என்பவரும் அந்த கல்லூரியின் வளைவுக்குள் 95 அடி தூரத்தில் துப்பாக்கியினால் குடுபட்டு வீழ்ந்து கிடந்தார்கள். நான் இதை அளந்துபார்த்தேன். அவர்களை நோக்கிக் குறிவைத்து, அவர்களைக் கொல்லவேண்டும், அவர்களைப் பங்கப் படுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இந்த சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. இதை நான் கட்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கவில்லை. காங்கிரஸ்காரராக இருந்தாலும்கூட, வேறு எந்தக் கட்சிக்காரராக இருந்தாலும்கூட இம்மாதிரி நடப்பதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் இன்றைக்கு காங்கிரஸ் சர்க்கார் நன்றாக நடந்து கொண்டு வருகிறது. அப்படி நன்றாக நடந்துவருகிற காங்கிரஸ் சர்க்காரை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக இந்த போலீஸ் இலாகா வினர் திட்டமிட்டு இதைச் செய்திருக்கிறார்களோ என்று என் மனதில் படாமல் இல்லை. இதை சொல்லாமலும் வேறு வழியில்லை. மக்கள் மனதில் விஷத்தை ஊற்றி, காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எதிராக ஆட்சேபகரமான முறையில் பிரசாரம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. என்னப்போன்ற காங்கிரஸ் எம்.எல்.ஏ.-க்கள் ரோட்டில் நடந்துசெல்வதே, பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. நான் சென்ற ஐந்து தடவையாக எம்.எல்.ஏ.-யாக வந்திருக்கிறேன். ஒரு தடவையாவது 25,000 ஓட்டுக்களுக்குக் குறைந்து பெறவில்லை. ஆனால், இன்றுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால், இன்று நாடு போகிற போக்கைப்பார்த்தால் நிலைமை எப்படியிருக்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை. (எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் சிரிப்பு.) எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்டுச் சிரிக்கவேண்டாம். நான் உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். “இதனால் உங்கள் காரியம் ஆகிவிட்டது என்று நீங்கள் நினைக்கவேண்டாம். உங்களை நாங்கள் விடப்போவதில்லை” என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த சபை முன், நடந்த விஷயங்களை வைக்கவேண்டியது என்னுடைய கடமை. அதுதான் ஒழுக்கம். அதைக்கண்டு நீங்கள் சிரிக்கவேண்டாம்.

அடுத்தபடியாக, எங்கள் பகுதியிலே அரிசி கிடையாது. இதைப் பற்றி கவர்னர் உரையில் சொல்லியிருக்கிறார். கன்னியா குமரி மாவட்டத்தில் உபரியாகக் கிடைக்கும் எல்லா உணவு தானியங்களையும் கொள்முதல் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கம் தீர்மானித்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உபரி நெல்லை வாங்கித்தான் ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்களாம். இந்த நிலைமை செங்கோட்டையில் இல்லையா, கோயம்புத்தூரில் இல்லையா, மதுரையில் இல்லையா அல்லது நீலகிரி ஜில்லாவில் இல்லையா என்று கேட்கிறேன். ஒரு கட்டுப் பாடு முறை கொண்டுவந்தால் அது எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கவேண்டும். கன்னியா குமரியைப் பொருத்த வரையில் என்ன செய்தாலும் கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை என்று எதிர்க்கட்சித் தோழர்கள் சொல்லக்கூடிய அளவில் இப்பொழுது பிரசாரம் நடந்து கொண்டு வருகிறது. கன்னியாகுமரியில் நடந்த துப்பாக்கிச் சூட்டை காரணமாக வைத்துக்கொண்டு இப்படி யெல்லாம் பிரசாரம் நடக்கிறது. கோயம்புத்தூரில் இம்

[திரு. ஏ. சிதம்பரநாத நாடார்] [20th January 1965]

மாதிரி நடக்கவில்லையா? உயிர் என்று சொன்னால் அது சிதம்பர நாதன் உயிராக இருந்தாலும்கூட அல்லது கனம் பூவராகன் உயிராக இருந்தாலும்கூட ஒன்றுதான். இதிலே கட்சிப் பிரச்சனைக்கு இடமில்லை. இதை நல்ல முறையில் அரசாங்கத்தார் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் துப்பாக்கிச் சூடு நடந்ததற்குக் காரணமென்ன? பையன்கள் செய்த குற்றமென்ன? ஆசிரியர்கள் செய்த குற்றமென்ன? போலீஸார் ஆசிரியர்களைப் பிடித்து விலங்குபோட்டு கால், கைகளைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். என் மகன் முன்னால் என்னைப் போலீஸார் விலங்கு போட்டு இழுத்துக்கொண்டு சென்றால் எனது மகனது சைகாலஜி எப்படியிருக்கும் என்று கேட்கிறேன். உயிருக்கு என்ன அபாயம் வந்தாலும்கூட சரி, தன்னைப் பெற்ற தகப்பனை போலீஸார் இழுத்துச் செல்கிறார்களே, இதை நான் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் மக்கள் என்ன சொல்வார்கள் என்ற நிலையில் அவனுக்கு ஒரு துணிச்சல் ஏற்பட்டு விடும். ஆகவே, இதையெல்லாம் நல்ல முறையில் ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும். பேப்பரில் எழுதிவைத்தால் மாதிரிப் போதாது. நடைமுறையில் செயல்படுத்தவேண்டும். இதைக் குறித்து ஒரு ஜூடிஷியல் என்கொயரி நடத்தவேண்டுமென்று கன்னியாகுமரி காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ.-க்களும், எம். எல். சி.-க்களும், அத்தனைபேர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கான சகல நடவடிக்கையும் நமது காங்கிரஸ் சர்க்கார் எடுக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. என் தொகுதியிலே பல இடங்களில் வயல்களுக்கு தண்ணீர் கிடையாது. பேச்சிப்பாறை அணைக் கட்டில் டெயில் எண்டில் உள்ள கால்வாய்களில் தண்ணீர் அறவே கிடையாது. அப்படி வயல்களில் தண்ணீர் இல்லாததினால் விளைச்சல் இல்லை. ஆகையினால் வரி வசூலிக்காமல் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகாவில் கன்னியாகுமரியை சேர்ந்தவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பது கிடையாது என்ற ஒரு முறை அமலில் இருக்கிறது. முன்பு டைரக்ட் ராக இருந்த திரு. சேஷன் அவர்கள் இந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்தார். எங்கள் ஏரியா ஒரு பைலிங்குவல் ஏரியா. அங்கேயுள்ளவர்கள் மலையாளம் பேசுவார்கள். உதாரணமாக என்னுடைய தாய்மொழி தமிழ்தான். ஆனால் என்னை தமிழில் பிரசங்கம் செய்யச்சொன்னால் மலையாளமும் தமிழும் கலந்து தான் நான் பேசவேன். மலையாளம் பேசுகிறவர்கள் அக்கிரமம் செய்கிறவர்கள், ஆகவே, அவர்களுக்கு இடம் கிடையாது என்று சொல்வது சரியல்ல. நாங்களும் இந்நாட்டிலே பிறந்தவர்கள் தான். ஏதோ திருவாங்கூரில் பிறந்தாலும் இப்பொழுது தாய்நாட்டில் வந்து சேர்ந்து விட்டதால் எங்கள் பகுதியிலுள்ளவர்களுக்கு இந்த ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகாவில் இடம் இல்லையென்று சொன்னால் அது வருந்தத் தக்க விஷயம்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அந்த விதமான விதிகள் எதுவும் இல்லை என்று நான் திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

20th January 1965]

திரு. ஏ. சிதம்பரநாத நாடார்: ஆனால் இது நடைமுறையில் நடந்துக்கொண்டிருக்கிறது. கடைசியாக ஒரு வார்த்தை. அரிஷ்டத்தை மனிதன் குடிக்கக் கூடாதுதான். அப்படிக் குடித்து வெளியே வந்தால் போலீஸார் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். எல்லா இடங்களிலும் இது நடக்கிறது. ஆகவே, இதைத் தடுக்க தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

என் தொகுதியில் சம்பக்குளம் என்ற ஒரு சானல் இருக்கிறது. அந்த சானலுக்கு தாயகமாக இருப்பது பத்துக்குளங்கள். இந்தக் குளங்களைச் சிலர் ஆக்கிரமித்து வருகின்றார்கள். அந்த குளங்களில் விவசாயம் பண்ணுகிறவர்களை உடனே அப்புறப்படுத்த வேண்டும். அவர்களை அப்புறப்படுத்தாமலிருந்தால், இந்த சானலுக்கு அபாயம் ஏற்படும் என்று எச்சரிக்கின்றேன். பல சந்தர்ப்பங்களில் இதைப்பற்றி இந்த மன்றத்தில் எடுத்துச்சொல்லியும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் இதுவரை எடுக்கவில்லை. ஆகவே, இதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். மேலும் இந்த துப்பாக்கிக்குடு சம்பந்தமாக ஒரு ஜெடிஷியல் என்கொயரி நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன்.

* திரு. ஏ. சுவாமிநாதன்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையின் மீது நடக்கும் விவாதத்தின் மேல் ஒரு சில கருத்துக்களை கூறலாம் என்று ஆசைப்படுகிறேன். அதிலும் எங்கள் ஜில்லாவைப் பற்றிய கருத்துக்களைத்தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரிசிப் பிரச்சினையைப் பொருத்த வரையில், நெல் உற்பத்தி ஓரளவு இருக்கிறது. அதைக் கொண்டு சமாளித்துவிடலாம் என்றாலும் கூட, பக்கத்தில் இருக்கும் கேரளா ஒரு பற்றாக்குறை ராச்சியமாக இருப்பதால் நிலைமை மிக்க மோசமானதாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே ஏழைகள் பட்டினி கிடக்கும் நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கத் தரப்பில் கொடுக்கும் ஆறு அவுன்ஸ் உணவுப் பண்டம் இரண்டு நாட்களுக்குக் கூட போதாது. கொடுக்கிற ஆறு அவுன்ஸ்கும், 4 அவுன்சு அரிசி, 2 அவுன்சு கோதுமை என்று கொடுப்பதையும் ஒழுங்காக, நல்ல அரிசியாகக் கொடுக்கிறார்களா என்றால் கிடையாது. வேண்டுமென்றால் அங்குகொடுக்கிற மோசமான அரிசியை இங்கு காட்டத் தயார். இந்த நிலைமைதான் அங்கு இருக்கிறது.

பூரணக் கொள்முதல் வரும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் ஒரு லிஸ்ட் தயாராகி இருக்கிறது. ஏக்கருக்கு 20 சாக்கு முதல், 25 சாக்கு நெல் கொள்முதல் செய்ய ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. அங்கு ஒரு ஏக்கராவில் 15 சாக்கு, நெல் கிடைப்பதே அபூர்வம். அப்படி இருக்கும்போது 20 சாக்கு, 25 சாக்கு நெல் எப்படிக் கொடுப்பார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அது மட்டுமல்ல. விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகளுக்கு இப்படி ரேஷன் வைத்து அரிசி கொடுத்தால் போதாது. ஆறு அவுன்சு அல்லது 12 அவுன்சு கொடுத்தால் போதாது. அப்படிச் கட்டுப்பாடும் கட்டளையும் விவசாயிக்கு ஏற்றதல்ல. அவன் வயிரூரச் சாப்பிட வேண்டும் அரிசிச் சோறு சாப்பிட்டால் தான் வயிறு நிரம்பும். அவனிடத்தில் போய் ரேஷன் அளவு தான் சாப்பிடவேண்டும் என்றால் அவனால் வேலை செய்ய முடியாது விவசாயமே செய்யமுடியாது

[திரு. ஏ. சுவாமி தாஸ்] [20th January 1965]

நிலைமை ஏற்படும். அதைச் சற்று கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே கன்யாகுமரியைப் பற்றாக் குறைப் பகுதியாகக் கருதி, பிற ஜில்லாக் கனிலிருந்து அரிசி கொண்டு வந்து அங்கு கொடுக்கவேண்டும். மேலும் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்ற இடத்திற்கு 5 பக்கா, 10 பக்கா அரிசி கொண்டு போக முடிவதில்லை. அதனால் தான் இன்றைக்குப் படி 2¾ ரூபாய் விற்கிறது. ஆகவே, அதைத் தடை செய்யாமல் சுலபமாக எடுத்துப் போக விட்டால் உணவு நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியும்.

அங்கே நடந்த துப்பாக்கிச் சூடு பற்றி அங்கத்தினர்கள் பலர் பேசினார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் நீதி விசாரணை வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். அதைத்தான் நானும் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், இந்த துப்பாக்கிச் சூடு அங்கிருக்கும் அதிகாரிகளுடைய வேறுப்புணர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பு தான். பொதுவாக கன்யாகுமரி மாவட்டம் என்றால் அதிகாரிகளுக்கெல்லாம் ஒரு வேறுப்பு; அதிருப்தி; ஏனெனும்; ஏதோ கன்யாகுமரி மக்கள் ரௌடிகள் என்றும், அடங்காப்பிடாரிகள் என்றும், தொல்லை கொடுக்கிறவர்கள் என்றும் தவறாக எண்ணுகின்றனர். அந்த எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்புத்தான், இப்படி ஆசிரியர்களைத் தாக்கியதும், சூடு நடந்ததும் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல முடியும். அதற்குப் பல சான்றுகளைச் சொல்ல முடியும். குற்றம் செய்தவர் ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டர். அவருக்கு மேல் இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறார், அவருக்கு மேல் டெபுடி எஸ்.பி. இருக்கிறார், அதற்கும் மேலாக எஸ்.பி. இருக்கிறார். அதற்குப் பிறகு கலெக்டர் இருக்கிறார். இவர்களில் யாராவது விசாரணை நடத்தி இருந்தால், நிலைமை இப்படி வந்திருக்காது. அதோடு மட்டுமல்ல, தன்னுடைய இலாகா ஆசிரியர்கள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், அவர்களைத் தக்கலை வட்டார கல்வி அதிகாரி சென்று பார்க்க வேண்டாமா? விசாரிக்க வேண்டாமா? அவர் அதைச் செய்யவில்லை. கலெக்டர் சென்று பார்த்து இருக்கலாம், நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாம். கலெக்டரும் தவறிவிட்டார். இதிலிருந்து எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் கன்யாகுமரி மக்கள் மீது வெறுப்பு உணர்ச்சி இருக்கிறது என்பது புலப்படுகிறது. அது மட்டுமல்ல, துப்பாக்கிச் சூடு நடந்திருக்கிறது. போலீஸ் தரப்பு வாதம் என்ன? நாயக் அவன் இஷ்டப்படி சுட்டுவிட்டான் என்று இருக்கிறது. அவ்வித மாயின் மேல் அதிகாரி என்ன செய்தார்? உடனடியாக நாயக் மீது நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாதா? எடுக்கவில்லை. பின்னால் போலீஸ் ஐ.ஜி. வந்து நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். மேலதிகாரிகள் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்காததால் தான் அவர்கள் மீது சந்தேகம் வருகிறது? இவர்களெல்லாம் அதற்கு உடந்தைதானோ என்றும் சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அத்தகைய சந்தேகத்தைப் போக்க நீதி விசாரணை வேண்டியது அவசியமாகிறது.

அங்கே இருந்த பொது மக்களும், குழுமியிருந்தவர்களும், தலைவர்களும், மூன்று வெடிகளின் சத்தத்தைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் போலீசு தரப்பில், ஒரு வெடி என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே இதில் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. ஒரு வெடி நாயக் சுட்டு இருக்கலாம், மற்றவை வேறுயாராவது சுட்டு இருக்கலாம் என்ற அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. இப்படிப்

20th January 1965] [திரு. ஏ. சுவாமி தாஸ்]

பட்ட அபிப்பிராய பேதத்தைப் போக்க, ஒரு நீதி விசாரணை வைப்பதுதான் ஏற்றவழி. ஆகவேதான் நீதி விசாரணை கட்டாயம் தேவை என்பதை வற்புறுத்துகிறோம்.

பொதுவாகப் பார்க்கும் போது, என் சொந்த அனுபவத்தை வைத்துச் சொல்லுகிறேன். கலெக்டரிடத்தில் சென்று, விவசாயத் தற்குத் தண்ணீர் போதவில்லை, சானலில் தண்ணீர் போகிறது, அணையிலும் நீர் இருக்கிறது என்று எடுத்துச் சொன்னால், “செய்ய வேண்டியதெல்லாம் செய்தாகிவிட்டது, ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை” என்று பதில் சொல்லி விடுகிறார். பொதுமக்கள் பிரதிநிதிகள் வேறு யாரிடத்தில் சொல்ல முடியும்? கலெக்டரே இப்படிச் சொல்லி விடுகிறார். இதற்கெல்லாம் மந்திரிமார்களிடம் போய்ச் சொல்ல முடியுமா? அங்கே இருக்கும் பொதுப்பணித்துறை அதிகாரி இல்லது, கலெக்டர் இவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னால், ஒரு பயனும் கிடையாது. அதே மாதிரிதான் கல்வி இலாகாவிலுளும், அந்த இலாகாவில் இருக்கும் ஆசிரியர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று பராது சொன்னால், அதற்கும் ஏற்ற பயனும் மதிப்பும் கிடையாது. மக்கள் பிரதிநிதிகளை மதிப்பதில்லை. அவர்களிடம் ஏளன மனப் பான்மைதான் இருக்கிறது. ஆகவே, அதிகாரிகளின் போக்கில் சில சில மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். அப்படி ஏற்படுத்தினாலொழிய ஒரு நல்ல நிர்வாகம் நடைபெறுது. இதை யெல்லாம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு செயல் படவேண்டும் என்று வற்புறுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் சிதம்பரநாத நாடார் சொன்னது போல, இன்றைக்கு அரசாங்க பஸ் போக்கு வரத்து முன்னாள் டைரக்டர் அவர்கள் கன்யாகுமரிக்காரன் என்றால் வேலை கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அது பற்றி எங்கனிடத்தில் நேரடியாகவே அவர்கள் சொன்னார்கள். பலர் கண்டெக்டர்கள் வேலைக்காக சென்னைக்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு எல்லா டெஸ்டுகளும் முடிந்தாகி விட்டது. பாட்ஜ் கொடுக்க வேண்டும் அவ்வளவுதான் பாக்கி. பாட்ஜ் கொடுப்பதற்கு நாளும் குறிக்கப் பட்டது. அன்று அவர்களை அலுவலகத்திற்கு வரும்படி சொல்லி யிருந்தார்கள். அவர்களும் அப்படியே ஆஜர் ஆனார்கள். அப் பொழுது கன்யாகுமரிக்காரர்களுக்கு இங்கு வேலை இல்லை என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டார்கள் உடனடியாக அவர்கள் எங்க ளிடம் ஓடிவந்து நடந்ததைச் சொன்னார்கள். நாங்களும்தான் டைரக்டரிடம் சென்று விசாரித்தோம். கன்யாகுமரிக்காரர்களுக்கு இங்கு இடமே இல்லை என்று டைரக்டர் சொல்லிவிட்டார்கள். இந்த நிலையை . . .

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அப்படி கனம் அங்கத்தினர் அவர்களிடத்தில் சொன்னார்களா? அப்படி இருந்தால் எனக்கு ஏன் எழுதி அனுப்பவில்லை?

திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ்: என்னிடத்திலேயே சொன்னார்கள். . .

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: எப்பொழுது சொன்னார்கள்? ஒரு அதிகாரி அப்படிச் சொல்லியிருந்தால், பொருப்புள்ள அங்கத்தினர் உடனே எனக்கு எழுதி இருக்க வேண்டாமா? ஏன் எழுதவில்லை?

[20th January 1965]

திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ்: இப்பொழுது என்ன? இனிமேல் நடவடிக்கை எடுத்தால் போதும். அது மட்டுமல்ல, பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனிலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கன்யாகுமரி மாவட்டத் திலிருந்து வருகிற ஆசிரியர்களை கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் வேலை கொடுக்கக் கூடாது என்று கல்வி இலாகா இயக்குனர் அறிவிப்புக் கொடுத்திருப்பதாக அறிகிறோம். இதையெல்லாம் பார்த்து மனம் வருந்தாமல் என்ன செய்வது? அமைச்சர்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் பரிகாரம் காணவேண்டும்.

(மணியடிக்கப்பட்டது.)

* SRI M. WILLIAM: Mr. Speaker, Sir, in supporting the Motion of Thanks, I wish to make, few observations on certain points.

The Governor, in his address, has made a review of the past events and also made certain suggestions regarding the future action of the Government. Of course, we are all very glad and appreciate the steps that have been taken promptly by the Ministers and also the departmental staff in making early remedial attempts to relieve the distress of the affected people of Rameswaram. We are also equally glad to note the steps taken by the Government to improve the food distribution in the State.

In the Governor's Address, it is stated that in the month of September there was difficult situation in the City and other important Urban Centres. But that is not the correct statement. The difficulty was felt for the last four months not only in the City but also in the rural parts. The people were starving for number of days without getting rice because of the restriction on movement of rice. This state of thing is still continuing in Vilavancode taluk because of the ban imposed by the authorities for movement of rice from village to village, from taluk to taluk. The people in some of the remotest parts were not able to get rice. Now there is some improvement in the situation. The Collector is also taking some steps. Now 6 ounces of rice and wheat are given to each individual; that is sufficient only for a day or two. Due to this, the people resorted to blackmarketing and the prices are very, very high. For 2 or 2½ rupees they were able to get only 2 litres. The troubles are only on the increase. The Governor has struck an optimistic note, that this year the yield will be greater and the situation will improve. In Vilavancode and some other parts in Kanyakumari district, the seasonal rains have failed and people are facing draught this time also. Sufficient safeguards have to be taken early to alleviate the distress among the people. The distribution system is also not satisfactory at present, because the people have to go a long distance for getting rice. We also represented the matter to the Collector. The Collector has stated that he had already fixed the Societies for distribution work. Now there are several societies which are not doing this distribution work and these societies may be entrusted

20th January 1965] [Sri M. William]

with the distribution work so that people may not go more than 2 or 3 miles for getting ration. If the people were enabled to purchase foodgrains within one or 2 miles, the Government would be doing some service to the people. Some directive may be issued to the Collector so that the people may get the benefit of the Family Card system without undergoing much hardships.

In Kanyakumari district, the Noyyar Left Bank Channel has been implemented. Nine thousand acres are to be benefited under this Scheme. At present only four thousand acres are benefited by this system. Five thousand acres are yet to be brought under cultivation. This is possible if branch channels are constructed. The Government's policy is to open branch channels in places where there are 50 acres and above. Even this work is not yet started. For the areas which are less than 50 acres, the private persons are to construct the channels. There are lots of difficulties in constructing channels in the case of small land owners. Unless the Government interferes, unless the Department takes up the construction of branch channels even for the areas less than 20 or 25 acres, no progress could be made in bringing sufficient area under cultivation. I request that instructions may be issued to the department to open branch channels in all the areas where there is possibility of cultivating even 20 acres of land. If such arrangement is made, I am sure, the Kanyakumari district will be a surplus district. This question was also raised in the District Development Council. Last time on account of the ban on the movement of rice from district to district, people had to face lot of difficulties.

With regard to the incident at Nagercoil, I wish to say a few words. I have read the statement of the Hon. the Chief Minister with regard to this incident and it is almost correct. I wish to point out one or two facts. On the 26th November, a boy was assaulted. The very same night four teachers came to my house and they informed me that the Headmaster has not yet come back and they wanted to know whether he was taken in custody or not. I was ailing at that time. So I could not go to the Police station. I told the teachers that the Headmaster has been taken only for getting a statement. I told them that he would be sent away. They left my house at about 9-30 p.m. and when they were taking tea at tea shop, somebody gave me the information that these teachers were also arrested. If the Higher Officers had taken proper steps earlier the subsequent developments could have been avoided. The Superintendent of Police came there on the 28th evening. I am sure all these subsequent developments could have been avoided if the Officers had taken prompt action in the matter. On the 27th evening I have seen from my house these teachers being handcuffed and paraded along a two mile route in the main road and produced before the Magistrate. There are six or seven High Schools. Teachers being handcuffed and taken along the street is no doubt an insult to the teaching profession, and the pupils, it

[Sri M. William] [20th January 1965]

is also an insult to the public. The Police have wilfully done injustice. The Officers should know that they are working in a democracy. The democracy can be made a success only if the executive behaved properly and they should realise that they are working for the betterment of the people, and then alone democracy will function. To restore confidence in the Government, we appealed for a judicial enquiry in the matter.

10-30
a.m.

With regard to the firing incident—I have no first-hand knowledge about it—I want to know whether it would have been possible for the Naik to open firing without instructions when the Collector, District Superintendent of Police, Deputy Superintendent of Police and other officers were present there. It is that aspect of that matter which creates a lot of suspicion in the minds of the people. That is why we request that a judicial enquiry may be held so as to restore sufficient confidence in the department by the people. Then only peace would be restored in the locality also. I think the House knows how the various associations in the district have reacted to the acts of the Police. The Members of the Bar Association did not attend the Courts in the district for two days. All the schools in the entire district were closed for about two or three weeks. That shows the reaction among the people there. Of course, the statement of the Hon. Chief Minister is partly correct, I would request the Hon. Chief Minister to order a judicial enquiry so that the confidence of the people in the administration can be restored and some relief can be given to the people also. With these words, I thank you, Sir, for giving me this opportunity to speak. I take my seat.

* திரு. சா. கணேசன்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்ற தீர்மானத்தில் நானும் பங்குகொள்கிறேன். அவர்களுடைய உரையிலே சில முக்கிய விஷயங்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை என்ற அபிப்பிராயங்கள் இருந்தபோதிலும் அத்தகைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்வதற்கும் சந்தர்ப்பம் தருவது அவர்களுடைய இந்த உரைதான். அதனாலேயே அவர்களுடைய உரைக்கு முதலில் நன்றி தெரிவித்து எங்கள் உள்ளத்திலே இன்றியமையாதன என்று தோன்றுகிற கருத்துக்களை கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக ஆளும் கனத்தார்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன்.

கவர்னர் பெருமானுடைய உரையிலே முதன் முதலிலே பாரத நாட்டிலேயே நடந்த மிகத் துயர நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு இருந்தார்கள். அந்தப் பெரும் துக்ககரமான இயற்கையின் விளைவினாலே ஏற்பட்ட அந்தக் கொடுமைக்கு அரசாங்கம் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து இருக்கிறது என்பதை அது புலப்படுத்துகிறது. அதற்காக மீண்டும் என்னுடைய நன்றி. இனி விவரமாக வரிசையாக விஷயங்களுக்கு நான் வருகின்றேன்.

20th January 1965]

[திரு. சா. கணேசன்]

போலீஸ் அதிகாரிகளோ அல்லது போலீஸ் இலாகாவின் ரோசில் இடங்களில் அதிகக்கிரமமாகச் செல்கிறார்கள் என்ற பெரும் குற்றச் சாட்டு இந்த ஆண்டிலே மிகப் பரவலாகப் பேசப்பட்டு, உதாரணங்களும் காட்டப்பட்டு வருகின்ற ஒன்றை நாம் சிறிதென ஒதுக்கிவிட, அலட்சியப்படுத்திவிட முடியாது என்பதை நான் குறிப்பிட விருப்புகிறேன். குறிப்பாக கோவைப் பகுதியிலே நடந்த துப்பாக்கிச் சூடுகள் அந்நகரிலும், அகதிகள் முகாமிலும் நடந்தன. மற்றொன்று கன்னியாகுமரியிலும் நடந்தது. இன்று இந்த மன்றத்திலேயே கோவை அகதிகள் பகுதியில், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் நடந்த சம்பவங்களின் அடிப்படைக் காரணத்தைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தம்முடைய குறிப்பிலேயே குறிப்பிட்டார்கள். வேலியே பயிரைத் தின்பதைப் போல மக்களுடைய பொருள், பண்டம் முதலியவற்றை மட்டும் அல்ல அவர்களுடைய மானத்தையும் பறிபோகாமல் காக்க வேண்டிய கடமையை, பொறுப்பினைப் பெற்ற போலீஸ் இலாகாவில் பதவி வகித்தவர்கள் காண்டிபிள் அல்லது வேறு யாரோ மீறியிருக்கிறார்கள் என்ற பெரும் கொடுமையை, அதிகக்கிரமத்தை இங்கே கண்டோம். அதன் காரணமாகவும், கன்னியாகுமரியில் நடந்த அதிகக்கிரமமான செயலின் காரணமாகவும், இச்சம்பவத்திற்குக் காரணமானவர்களின்மீது இலாகா விசாரணையின்மூலம் ஏதோ தண்டனை கொடுத்திருப்பதாக நமக்குக் காட்டினார்கள். அந்த அளவில் திருப்தி. ஆனால் ஒன்றை மறந்து விடக் கூடாது. தனி மனிதன் சட்டங்களை மீறுவதற்கும், சட்டத்தை மக்கள் மீறாமல் காக்கவேண்டிய பொறுப்புடைய காவல்துறையினர் சட்டத்தை மீறுவதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தனி மனிதன் மீறினால் அவன் பொது நீதி மன்றங்களின் முன்பு நிறுத்தப்பட்டு பல சோதனைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டு, அதன் பிறகு தன்னுடைய குற்றத்திற்குத் தண்டனையோ, அல்லது தன்னுடைய குற்றமின்மையை நிரூபித்துக் கொண்டு விடுதலையோ பெறுகிறான். ஆனால் சட்டத்திற்கே பாதுகாவலர்களாக உள்ள இலாகாவின் இவ்வளவு கொடுமையான, அதிகக்கிரமமான செயலைச் செய்திருக்கிறபோது அவர்கள் மீது இலாகா விசாரணையே நடத்தப்பட்டுவிட்டது, அவர்களுக்கு தண்டனையாக ஊர் மாற்றம் செய்யப்பட்டுவிட்டது அல்லது எக்ஸ்ட்ரா டிரில் கொடுத்துவிட்டோம் என்று சொல்வது கிட்டத்தட்ட நகைப்புக்கு இடமாகும். சாதாரண ஒரு தனி மனிதன் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருந்தால் எந்த முறையில் இது நடத்தப்படுமோ அந்த வகையில் இவர்களை நீதி மன்ற விசாரணைக்கு உள்படுத்தி சாதாரண தனி மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற தண்டனையைவிடப் பல மடங்கு அதிகப்படியான தண்டனையை அளித்தால்தான் அவர்களிடையே ஒரு கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கம் அமைய முடியும். அப்போதுதான் ஜனநாயக அமைப்பிலே நீதி, நிர்வாகம் என்பது செம்மையாக நடைபெறுகிறது என்று பொருள்படும். ஆகவே இதுபற்றி பல்வேறு அங்கத்தினர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி இந்த விஷயங்களை எல்லாம் பகிரங்கமான நீதி விசாரணைக்கு அனுப்பவேண்டும். அந்த விசாரணையின் போது சாட்சியம் கொடுக்க வருகின்றவர்களுக்கு எல்லாம் தக்க பாதுகாப்பை அரசினர் கட்டாயமாகக் கொடுக்கும் என்று உறுதி

[திரு. சா. கணேசன்] [20th January 1965]

மொழியையும் அளிக்க வேண்டும். இப்படிச் சொல்லும்போது ஆட்சியில் இருக்கிறவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் எந்தவிதமான சொந்த அக்கறையும் இருக்கிறது என்கிற குற்றசாட்டு இல்லை. அவர்களுக்கு இதில் துளியும் அக்கறை இல்லை என்பதை அறிவோம். ஆனாலும் தங்களுடைய இலாகாவின் கௌரவத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அக்கறை இருக்கிறதே அது இந்த நேரத்தில் நடுநிலையாக எதைச் செய்தால் நிர்வாகத்திற்கு ஏற்பட்ட களங்கத்தைத் துடைத்துக் கொள்ளலாமோ அதைச் செய்வதற்கு தடையாக நிற்கக் கூடாது. இதுவே நீதி, நிர்வாகத்தில் நிரந்தரமான களங்கத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. ஆகவேதான் சொல்கிறேன் இத்தகைய அதிகாரமமான சம்பவங்கள் நடைபெற்று இருக்கிறபோது அதை நீதி விசாரணைக்கு அனுப்ப முடியாது என்று அரசாங்கம் பிடிவாதம் செய்தால் அது அரசாங்கத்தினுடைய நேர்மைக்கும், கண்ணியத்திற்கும் சிறப்பாக இருக்க மாட்டாது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் உணர்த்திச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இனி அடுத்து, உணவுக் கட்டுப்பாடு பற்றி ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்களாலேயே அதிகமாகப் பேசப்பட்டது. “உணவுத் தட்டுப்பாடு” என்ற சொல்லையே மிகக் கவனமாகப் பெரும்பாலும் அவர்கள் உபயோகப்படுத்தினார்கள். உணவுப் பஞ்சம் அல்லது தட்டுப்பாடு இயற்கையாக வந்ததா என்றால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் சொல்வேன், இந்தத் தட்டுப்பாடு வேண்டுமென்றே தேடிக்கொள்ளப்பட்டதாகும். உண்மையிலேயே உணவுத் தட்டுப்பாடு இருக்கவில்லை. இன்றைக்கும் கூட சர்க்கார் நிர்ணயித்த விலையைவிடக் குறைவான விலைக்கு, சர்க்காரிலே கொடுக்கிற அரிசியைவிடப் பல மடங்கு தரமான அரிசி நான் பார்த்தவரையிலும் வெளி மார்க்கெட்டில் கிடைக்கின்ற உண்மையையே யாரும் மறுத்துவிடமாட்டார்கள். இந்தத் தட்டுப்பாடு என்பது செயற்கை, ஆர்டிபிஷியல் ஸ்கேர்ஷிடி இது. இது உண்டாக்கப்பட்ட பிறகுதான் உண்மையிலேயே உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்குமானால் அது எவ்வளவு கொடுமையானதாக இருக்கும் என்பது புலனாகிறது. சர்க்கார் தலையிடு மட்டும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இந்தத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு இருக்காது. தட்டுப்பாடு என்ற காரணம்காட்டி அரசாங்கம் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவருகிறது. ஒன்று வருகிறபோது அதன் நிழலும் எப்படி தொடர்கிறதோ, அதுபோலவே அரசாங்கம் கண்டிரோல் என்ற ஒன்றைக் கொண்டு வருகிறபோது ஊழல் என்ற ஒன்றும் வருகிறது என்பது என்னைக்குமே நாம் கண்டு அறிந்த யதார்த்தமான உண்மை. கண்டிரோல் வந்து விட்டது என்றால் அந்தப் பொருள்கள் பதுக்கப்படுவதும், கள்ள மார்க்கெட்டில் விற்கப்படுவதும், அங்கு இல்லை, இங்கு இல்லை என்ற தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு மக்கள் கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப்படுவதும் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். கட்டுப்பாடு வந்துவிட்டால் பெர்மிட், லைசென்ஸ், கோட்டா முறை தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. அந்த முறைகளில் எத்துணையாவது அக்கிரமங்கள் நடக்கின்றன என்பது பகிரங்கமாகும். வேண்டியவர் வேண்டா

20th January 1965]. [திரு. சா. கணேசன்]

தவர் என்ற பாரபட்சங்கள், முறைப் பிழைகள் பல நடக்கின்றன. இப்பொழுதும் அத்தகைய அநியாயங்கள் பல இடங்களில் முனைத்துவிட்டன.

உதாரணமாக ஒன்றை மட்டும் இப்போது சொல்கிறேன். சென்னை நகரில் உள்ளவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த ஒன்று. சென்னை நகரில் 80-வது டிவிஷன் கிருஷ்ணம்பேட்டையில் 169 (எ) நடேசன் ரோடு என்ற விலாசத்தில் “ஆஸாத் ப்ரொவிஷன் ஸ்டோர்ஸ்” என்ற ஒரு மளிகைக் கடை இருக்கிறது. அந்த மளிகைக் கடைக்கு 13 மூட்டை கோதுமை, 12 மூட்டை புழுங்கல் அரிசி 6 மூட்டை பச்சரிசி தருவதாகவும் 1,600 ரூபாய் டிப்பாசிச் செய்யவேண்டும் என்றும் உத்தரவு. அதன்படி அவர் சென்று அந்தப் பணத்தை டெப்பாசிச் செய்தார். அவருக்கு சுமார் 700 ரூபாய் கார்ட்ஸ் கொடுக்கப்பட்டன. இவற்றை கார்ட்காரர்களுக்குக் கொல்லாம் நீ விநியோகித்து விடு, அவர்கள் பெயர்களை எல்லாம் பேரேட்டில் போட்டு இன்னின்ன முறைகளில் கணக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அதன்படி அவர் அச்சு போட்டு புத்தகங்கள் தயார் செய்தார். அத்தனை பேர்களுக்கும் கார்ட் வழங்கினார்கள். அவர்கள் கையெழுத்துக்களையும் பெற்று வைத்துக் கொண்டார்கள். தான் வைத்திருக்கும் பேரேட்டிலும் அந்தப் பெயர்களை பதிவு செய்து கொண்டுவிட்டார்கள். மறுநாள் காலை யில் கார்டு கொடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு அரிசி முதலியவை கொடுக்க வேண்டிய நிலை. பணம் எல்லாம் கட்டியாகி விட்டது. 12 மூட்டை, 13 மூட்டை, 6 மூட்டை ஆகியவற்றின் அனுமதி தாருங்கள் என்று கேட்டார். அப்படி அவற்றிற்கு எழுதிக் கொடுக்கப்படுகிற நிலையில் ஒரு டெலிபோன் கால் வந்தது. யாரோடு பேசினார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியாது. உடனே இரும் என்று சொன்னார். உமது லைசன்ஸ் கான்சல் செய்யப்பட்டு விட்டது, அதை “இன்ன கடைக்கு போய் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று கார்ட் கொடுத்தவர்களிடம் சொல்லுங்கள் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு இந்தக் கடைக்காரர், அவர்களிடம் எல்லாம் சொல்லியாகி விட்டதே, அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பார்களே, அவர்கள் என்னைத் துன்பப்படுத்துவார்களே, என்னைத் திட்டுவார்களே என்றெல்லாம் பலவாறாகச் சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லை. அப்படி மாற்றிக் கொடுக்கப்பட்டவரின் பெயர் என்னவென்றால், கெ. பரமசிவ நாடார் அன்ட் ஸன்ஸ், ஃபையர்வுட் மெர்சன்ட். அரிசி வந்தாலும் விறகு இல்லாமல் சமைக்க முடியாதே என்ற அக்கறையோடு அந்த அதிகாரி செய்தாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. மாற்றப்பட்டவரின் கடையோ 84-வது டிவிஷனில் காரனீஸ்வரம்பேட்டையில் உள்ளது. ஒரு மைலுக்கு மேற்பட்ட தூரம் இருக்கிறது. இதற்காக அரசாங்கத்தின் மீது நான் நேரடியாக குற்றம் சாட்டவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருப்பதினால்தான் அதிகாரிகள் பல்வேறு சூழ்நிலைக்கும், பல்வேறு நிர்பந்தங்களுக்கும் ஆளாக்கப்படுகிறார்கள். பணம் பெற்றுக்கொண்டு, கொடுக்கப்பட்ட பணத்திற்கு செலவான் வாங்கப்பட்ட பின்னர், எல்லாம் முடிந்த பிறகு இந்தமாதிரி நிலை

[திரு. சா. கணேசன்] [20th January 1965]

வருகிறது என்றால் அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்பதை நாம் மறந்து விடப்படாது. அதற்கும் மேலாக கவர்னர் பெருமான் உரையிலும், கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் உரையிலும்கூட நமக்குத் தெரிந்தன. பஃபர் ஸ்டாக், “கட்டுக் கடை இருப்பு” என லட்சக்கணக்கான டன்களை ஆங்காங்கு வைத்திருக்க உத்தேசிக்கிற ஒரு நிலைமை. இந்த பஃபர் ஸ்டாக்கின் விளைவு என்ன என்பது நாம் எல்லோரும் பல ஆண்டுகளாக கண்டு வந்தவைதான். கட்டுக் கடை இருப்பு மூட்டைகளைப் பின்னர் எடுத்தால் பச்சரிசி பச்சை அரிசியாகவே இருக்கும். புழுங்கல் அரிசியைப் பார்த்தால் நம் உள்ளங்கள் எல்லாம் புழுங்கும். அவ்வளவும் கூட்டுறவாகவே இருப்பதை பலயிடங்களில் பார்த்தோம். கூட்டுறவு அரிசி என்றால் அரிசி ஒன்றே டொன்று ஒட்டிக் கொண்டு பிரியாமல் கூட்டுறவாகவே இருக்கிற நிலைமை. தனியார், தங்கள் வீடுகளில் அல்லது கடைகளில் அல்லது விவசாயிகளிடமே இருக்குமானால் அவர்கள் அதை நன்கு புடைத்து, காயப்போட்டு, ஈரம் படாமல் வேண்டிய கருமங்களை செய்வது எளிது. எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகத் திரட்டி, ஒரு கையில் வைத்திருந்தால் லட்சக்கணக்கான மூட்டைகளை யார் எங்கு எடுத்துச் சென்று காயப்போடுவது, அப்படியெல்லாம் காயப்போட்டு, பாதுகாத்து வைப்பது என்ற நிலை இருக்குமா என்றால் முடியாது என்றே சொல்வேன். காரணம் அது சாத்தியம் இல்லாத ஒன்று. லட்சக்கணக்கான ரூபாயைப் போட்டு இதற்காக சேர்கள் என்ற சொல்லப்படுகிற கோடவுன்களை கட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. அந்த கோடவுன்கள் ஏதாவது அபாயம் அல்லது அவசரம் வந்தால் தவிர திறக்கப்பட மாட்டாது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் உள்ளே உள்ள நெல், அரிசி இவை மக்கிப் போவதற்கும், முளைத்துப் போவதற்கும் கூடும் என்றால் அதில் ஒரு அதிசயமும் இருக்க முடியாது. இந்த மாதிரி கட்டுக் கடை இருப்பு வைத்துக் கொள்வதினால் நிகரமான பலன் என்ன ஏற்படும் என்றால் பண்டங்கள் கெடும். பணம் விரயமாகும், மனித உழைப்பின் விரயம் பெருகும், ஏராளமான சிப்பந்திப் பட்டாளங்கள் பெருகும். இவற்றையெல்லாம் நாம் கவனித்துப் பார்த்தால் இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் சர்க்கார் தலையிடுவது எவ்வளவு பயனற்றது என்பதோடல்லாமல் அது மிகக் தீமையுடையது என்பதும் செம்மையாக நமக்குப் புலனாகும். இதை நான் இன்னும் நன்றாக நிரூபிக்க வேண்டுமென்றால் பொங்கல் காலத்தில் சர்க்கார் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டதை பத்திரிகைகளில் படித்தோம். பொங்கல் தினத்திற்கு நல்ல அரிசி கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வோம் என்று அதில் கண்டிருந்தது. அப்படியானால் இதுவரை கொடுக்கப்பட்ட அரிசி பற்றி சர்க்காரின் எண்ணம் என்ன என்பது நமக்குத் தெளிவாக புலனாகிறது. அது மட்டுமல்ல. பொங்கலுக்காக மதுரையில் உள்ள கோடவுன்ஸ்க்குச் சென்று எங்கள் வட்டாரம் முழுவதற்கும் டெலிவரி எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறப்பட்டது.

இந்த நிலையில் பல சப் டிஸ்ட்ரிக்ட் ஆபீசர்கள் மதுரைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அரிசி ஒன்றே

20th January 1965] [திரு. சா. கணேசன்]

டொன்று ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது சுத்தி வைத்து அடித்தால் பொடியாகிவிடும், பிரிக்கமுடியாத படி இருக்கிறது என்று புகார் சொன்னார்கள். அதில் ஒருவர் புதுக்கோட்டை சப் கலெக்டர் அவர் போய் பார்த்து விட்டு It is quite unfit for human consumption ” என்று எழுதி விட்டு அந்த அரிசியை வாங்காமல் வந்திருக்கிறார்கள் என்பது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு வந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன். பஃபர் ஸ்டாக்கினால் ஏற்படுற ஒரு பெரிய தீமை இது. இது நிதர்சனமாக, தர்க்க ரீதியாக மட்டுமல்லாது தஸ்தா வேஜு பூர்வமான ஒரு சான்று. அதற்காகத்தான் சொல்கிறேனே அன்றி வேறு எந்த நோக்கத்தோடும் அல்ல. இதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். சுதந்திரம் பெற எவ்வளவோ கஷ்டப் பட்டோம். எவ்வளவோ தியாகங்கள், எவ்வளவோ துன்பங்கள் எவ்வளவோ இழப்புக்கள், இதற்கெல்லாம் பின்னர் ஆண்டவன் அருளினாலும், எம்மான் காந்தி அடிகளின் வலியினாலும் சுதந்திரம் பெற்றோம். அப்படி பெற்ற சுதந்திரத்தை எப்படி பறிப்பது என்று எல்லோரும் உட்கார்ந்து யோஜித்து யோஜித்து சட்டங்கள் செய்து, விதிகள் செய்து, கண்ட்ரோல் கொண்டு வந்து, லைசன்ஸ், பெர்மிட் இவற்றைக் கொடுத்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுதந்திரம் பறிக்கப்படுகிறது. இவ்வளவு கஷ்டப் பட்டு பெற்ற சுதந்திரத்தை எப்படி எல்லாம் பறிப்பது என்பதற்காக எல்லோரும் கூடி நாள் எல்லாம் யோசித்து, சிந்தித்து சட்டம் செய்து, விதிகள் எல்லாம் ஆக்கிக் கொண்டு வருகிறோம்.

அடுத்தபடியாக, ஆட்சிமொழி பற்றி கவர்னர் பெருமான் உரையில் எவ்வித குறிப்பும் காணவில்லை. இது ஒரு கட்சி விஷயம் அல்ல. இது பிராந்திய விஷயம். எல்லா மக்களையும் பற்றிய விஷயம் இது. காங்கிரஸ்காரர்கள், அல்லது தி.மு.க. அல்லது கம்யூனிஸ்ட் அல்லது சோஷியலிஸ்ட்ஸ் அல்லது சுதந்திரா என்பவர்களைப் பொறுத்த ஒன்று அல்ல. பிராந்திய மக்கள் எல்லோரையும் பாதிக்கும் ஒன்று, அதாவது நன்மையாகவோ அல்லது தீமையாகவோ இருக்கும் ஒன்று. இதைக் கட்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்ப்பது கூடாது. சமீபத்தில் கூட, காங்கிரஸ் தரப்பைச் சார்ந்தவர்கள் சுதந்திரா கட்சிக்குள் குழப்பம், வட நாட்டில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் இந்தியை ஆதரிக்கிறார்கள் தென்னாட்டில் இருப்பவர்கள் இதை மறுக்கிறார்கள் என்றார்கள். உண்மை. வட நாட்டில் இருக்கிறவர்கள் இந்தி தெரிந்தவர்கள், அதனால் அவர்களுக்கு லாபம் வரும் என்று கருதுகிறார்கள். தென்னாட்டில் உள்ளவர்கள், தமிழர்கள் போன்றவர்கள் இவர்களுக்கு அந்த இலக்கிய, இலக்கண வள மற்ற அம்மொழியை நன்கு கற்று ஹிந்தி பேசும் அவர்களோடு போட்டி இடுவது என்பது சாத்தியம் அல்லாத ஒன்றாகும். ஏதோ ஒரு சிலருக்கு சாத்தியமாக இருக்கலாம். ஆனால் மிகப் பலருக்கு இயலாத ஒரு நிலை. இதை உணர்ந்தே நம் பிராந்திய மக்கள் அவ்வளவு பேர்களுக்கும் இதனால் தீமை உண்டாகும் என்பதினால்தான் இதை இங்கிருக்கிற சுதந்திராக் கட்சியினரும் எதிர்க்கிறார்கள். அதனால் தான் சுதந்திராக் கட்சி இம்மாதிரிப் பிரச்சனையை தன்னுடைய கட்சியின் கோட்பாடாக வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒருமைப்பாடு வேண்டும்போது ஹிந்தியால்

[திரு. சா. கணேசன்]

[20th January 1965]

ஒருமைப்பாடு விளையாது; மாறாக பிரிவுணர்ச்சியே வளரும் மொழியால் ஒருமைப்பாட்டைக்காண முயல்வோர்கள் இனி உடை, உணவு எல்லாவற்றாலும் ஒருமைப்பாடு வேண்டுமென்னலாம். ஒருமைப்பாடு, ஒருமைப்பாடு என்பது வெறும் குல்லாய் போடுவதினாலோ அல்லது அபஜாமா போடுவதினாலோ அல்லது எல்லோரும் சப்பாத்தியும் சுக்கா ரோட்டியும் சாப்பிடுவதினாலோ வந்துவிடாது. வெறும் மொழியின் அடிப்படையிலோ அல்லது உடையின் அடிப்படையிலோ ஒருமைப்பாடு ஏற்பட்டுவிடாது. உள்ளத்தின் அடிப்படையில், உள்ளத்து உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் தான் ஒருமைப்பாடு ஏற்பட முடியும். அதிலும் இப்போது இருக்கின்ற நிலைமை என்ன? அவசரமான நிலைமை, அபாயமான நிலைமை, சீனாக்காரன் நம்முடைய தேசத்தின் எல்லையில் எப்போம் உள்ளே வரலாம் என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இப்போர்ப்பட்ட நோத்தில் இம்மாதிரிப்பட்ட ஒரு மொழிப் பிரச்சனையை அதிலும் அப்பிராய பேதமுள்ள ஒரு பிரச்சனையை கொண்டு வருவது என்பது எந்த தேச வரலாற்றிலும் செய்தியளவு கூட காண முடியாததாக இருக்கிறது. காணவும் முடியவில்லை. இதை ஆளுங்கட்சியினர் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று, கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் மூலமாக, கண்ணியமாக, பணிவாக கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒன்றை நாம் மறந்துவிடப் படாது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வருகிற ஜனவரி 26-ம் தேதியை துக்க தினமாக கொண்டாட இருக்கிறார்கள். இவ்விதம் கொண்டாடுவதில் நான் உடன்பாடு உடையவன் அல்ல. இருந்தாலும், தனியான ஒரு விமரிசகன் என்ற முறையில் இதைப் பார்க்கும் போது, இதைப்பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, ஜனவரி 26-ம் தேதி என்பது ஒரு புனிதமான தினம் (Holi day) காரணம் குடியரசு தினமாக நாம் கொண்டாடுகிற தினம். அந்த நாளைப் பார்த்து அதிலும் விடுமுறையான அந்த நாளைப் பார்த்து ஏன் இந்த மொழிப் பிரச்சனையை அரசாங்கம் புகுத்தியிருக்க வேண்டும் என்பது புரியவில்லை. சாதாரணமாக பொங்கல் வருகிறது, மாட்டுப் பொங்கல் வருகிறது. இந்த நாட்களை எல்லாம் பார்த்தால், இந்த இரண்டு நாட்களும் கரிநாட்கள்தான் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன கிழமை, நாள் பிறை, யோகம் காரணம் எல்லாம் அன்று நன்றாக சபமாக இருக்கலாம். ஒரு குறையுமிருக்க மாட்டாது. அப்படி யிருந்தும் கரிநாட்கள் என்று நாம் வைத்திருக்கிறோம். காரணம் இந்த நாட்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக உள்ள பெருநாள். அன்று யாவரும் மனமகிழ்ந்து வழிபாடியற்றி நிம்மதியாக இருக்க வேண்டிய நாள். இந்த நாட்களில் வேறு எந்த வேலையும் பார்க்காமல் ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்தக்கூடிய நாட்களாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட காரணங்களினால் தான் புனிதமான நாட்களை எல்லாம் நாம் விடுமுறையாக வைத்திருக்கிறோம், இதற்கு என்ன காரணம்? புனிதமான நாட்களில் வேலை செய்வதாக இருந்தால் நல்லதும் செய்யவேண்டியிருக்கும், கெட்டதும் செய்யவேண்டியிருக்கும். சாதாரணமாக புனிதமான நாட்களில் விடுமுறையில்லாமல், வேலை செய்வதாக இருந்தால், கோர்ட்டில் இருக்கும் நீதிபதி அன்றைய தினத்தில்

20th January 1965] [திரு. சா. கணேசன்]

ஒருவருக்கு தூக்குத் தண்டனை விதிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படலாம். புனிதமான நாட்களில் அழுகைக்கும் துன்பத்திற்கும் இடந்தரும் நிலைமை ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் பவித்திரமான, புனிதமான நாட்களில் எல்லாம் உலக விவகாரங்களை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் விடுமுறை கொடுக்கிறோம். இதேபோன்று தான் ஜனவரி 26-ம் தேதியை நாம் வைத்திருக்கிறோம், அத்தகைய நிலைமையில் ஏன் அந்த நாளைப் பார்த்து இந்தியை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும் நாளாக வைக்கவேண்டும்? வேறு 20-ம் தேதியோ அல்லது 30-ம் தேதியோ வைத்திருந்தால் என்ன? அந்த முறையில், “இந்த நாட்டு மக்கள் எதிர்க்கக்கூடிய ஒரு முடிவை அந்தத் தேதியில் கொண்டு அமலாக்குவதினால் தான் நாங்கள் அந்த தினத்தை துக்கதினமாக கொண்டாடுகிறோம், குடியரசு தினத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்க வேண்டும் என்பதல்ல எங்கள் நோக்கம்” என்று துக்கதினத்தை கொண்டாடப்போகிறவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்று தெரிகிறது. இதை நான் தர்க்க ரீதியாகத்தான் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். அதில் நியாயம் இருக்கத்தானே செய்கிறது. மேலும் வடக்கே சீனக்காரன் எந்த நிமிஷத்திலும் உள்ளே வந்து கால் ஊன்றலாமா என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அதை எதிர்க்க வேண்டிய உரிமை, கடமை நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் துக்கதினம் கொண்டாடுகிற சந்தர்ப்பத்தை உண்டு பண்ணினால் நிலைமை என்ன ஆகும்? பத்திரிகைகளில் எல்லா வற்றையும் பற்றித்தான் செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கும். இந்த நிலைமையை சீனக்காரன் நன்றாக பிரயோசனப்படுத்திக் கொள்ள மாட்டானா? நாம் எந்த நோக்கத்தோடு எதைச் செய்தாலும், நமக்கு எதிராக இருக்கிறவர்கள், தங்களுக்கு சாதகமாக அவற்றை எல்லாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவற மாட்டார்கள். “இந்தியாவின் குடியரசு தினத்தை கணிசமான மக்கள் துக்கதினமாக கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், இது காங்கிரஸ் ஆட்சி எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறது. ஆகவே, சீனப் பெருமக்களாகிய நாங்கள் வந்து தான் இந்தத் திமைகளைத் தொலைத்து மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவேதான் இந்தியாவில் நுழைந்தோம்” என்று சொல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுப்பது போலல்லவா இருக்கிறது? துக்கதினமாக கொண்டாடுவது சரியா அல்லது தப்பா என்கிற பிரச்சனைக்கே நான் போக விரும்பவில்லை. இம்மாதிரிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்படுத்துவதற்குரிய வாய்ப்பை வசதியை கொடுத்தது யார் என்பதைத்தான் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதை நன்கு மனதில் இருத்தி அதற்கு தக்கவாறு நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று மட்டும் ஆட்சியினரைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

இனி, ராமேஸ்வரம் பகுதியில் நடந்த கொடுமைகளைப்பற்றி இங்கு சொல்லப்பட்டது. இதில் அரசாங்கம் போதிய அளவுக்கு முடிந்த அளவுக்கு அக்கறை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் நான் எந்தவிதமான குற்றச்சாட்டையும் சொல்ல விரும்பவில்லை. அதற்காக நான் ஆட்சியினரை மனமார பாராட்டு

[திரு. சா. கணேசன்] [20th January 1965]

கின்றேன். அதோடு இன்னும் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு செயலாற்ற வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்திக்கூற ஆசைப்படுகின்றேன். அங்கு ஏற்பட்டிருக்கிற சேதம், துயரம், அற்பசொற்பம் அல்ல. கணக்கை மட்டும் நம்பியிருப்பது சரியல்ல. ரயிலில் சென்றவர்களின் கணக்கை எடுத்துக்கொண்டால் டிக்கட் எடுத்தவர்களின் எண்ணிக்கையை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வது சரியல்ல. இன்னொன்று எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். மண்டபத்திற்கும் ராமேஸ்வரத்திற்கும் இடையில் போகின்ற ரயிலில் ஒழுங்காக டிக்கட் வாங்கிப் போகின்றவர்கள் சுமார் 10 அல்லது 20 சதவிகிதத்தினர் தான். மீதியுள்ளவர்கள் டிக்கட் வாங்காமல் தான் செல்வார்கள். டிக்கட் கேட்டால், இதுவரை பரம்பரை பரம்பரையாக டிக்கட் இல்லாமல் போய்விட்டு, இப்போது மட்டும் டிக்கட் எடுப்பது எப்படி என்று தான் ஆச்சரியப்படுவார்கள். இந்த நிலையில் டிக்கட் எடுத்துக்கொண்டு போனவர்களின் எண்ணிக்கையை வைத்து ரயிலில் போனவர்கள் 120 அல்லது 150 பேர்கள் இருக்கும் என்று கணக்கிடுவது சரியல்ல. இந்த ரயிலில் ஏராளமான பேர்கள் போயிருப்பார்கள், அவர்கள் அத்தனைபேர்களும் மாண்டிருப்பார்கள் என்று தான் நாம் எடுத்துக்கொள்ள முடியும்.

மேலும், இதற்கிடையில் இருக்கின்ற பாலத்தின் நிலைமை என்ன என்பதைப் பற்றி கனம் உறுப்பினர் திரு. சீமைச்சாமி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இரும்பு கர்டர்களையும் போல்ட்களையும் வைத்து இணைத்திருப்பது தவறு. அதனால் துருப்பிடிக்கிறது என்று செமென்ட் பீம்கள் போட்டார்கள். காங்க்ரீட் பீம்கள் துருவேருமலிருக்கலாம் ஆனால் உறுதியாக இல்லை. ஒன்று கழன்றால் எல்லாமே கலகலத்து விடுகின்றது. போதிய பிணைப்புச் செய்ய முடியாமையால் எல்லாப் பகுதிகளுமே போய்விடும் என்று தெரிகிறது. இதைப்பற்றியும் அரசினர் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது போக சம்பவத்தினத்தன்று அந்த ரயில் ஓட்டிய டிரைவர் நிலைமையை அறிந்து ரயில் ஓட்ட மாட்டேன் என்று சொல்லியிருந்தும், அதையும் மீறி அங்கிருந்த மேலதிகாரிகள் டைம்-படி போகத்தான் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த செய்திகளை எல்லாம் அங்குள்ள மக்கள் பரவலாக சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, இதை நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். இதைப் பற்றிய விவரங்களை எல்லாம் அரசாங்கம் தக்க முறையில் விசாரணை செய்ய வேண்டும். ரயில் கண்டிப்பாக விடத்தான் வேண்டும் என்று சொன்ன அதிகாரிக்கு இவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் கொலை செய்யவேண்டும் என்ற கல்தனம் இருந்ததாக நான் நோக்கம் கற்பிக்க விரும்பவில்லை. இத்தனை ஜனங்களையும் கொல்ல முயற்சி செய்த படுபாவி என்ற குற்றச்சாட்டையும் சொல்ல வரவில்லை. இருப்பினும் அஜாக்கிரதையாக நடந்து கொண்டதைப்பற்றி, நிச்சயமாக செம்மையாக விசாரணை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இது போக, இப்போது அங்கு மிஞ்சியிருக்கிற மக்களுக்கு எந்த விதமான வேற்றுமையும் இன்றி அதாவது உயர்ந்த ஜாதி,

20th January 1965] [திரு. சா. கணேசன்]

தாழ்ந்த ஜாதி என்ற பாகுபாடு இல்லாமல், உத்யோகஸ்தர், ஆசிரியர், உள்ளூரார், வெளியூரார் என்ற வேறுபாடியின்றி எல்லோரும் துயரப்படுகின்றவர்கள் என்ற நினைப்பில் அவர்களுக்கு எல்லா விதமான உதவிகளையும் இரக்க சிந்தையோடு செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இனி பர்மா அகதிகளின் நிலைமையைப் பார்க்கும் போது மிகவும் கொடுமையாக இருக்கிறது. இதே போன்று நாம் இப் போது இலங்கை அகதிகளையும் உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். அங்கு நாடற்றவர்கள் (ஸ்டேட்லெஸ் பீப்பிள்) என்றிருப்பவர்களை எல்லாம் நாம் இந்தியர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு விட்டோம். இரு அரசாங்கங்களிலும் இருக்கின்றவர்கள் இப்பிரச்சனையைப் பற்றி முடிவு செய்து ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்தும் இட்டாகி விட்டது. ஆனால் இது நியாயமல்லாத ஒன்று மட்டுமல்ல, வாலாற்றிலேயே காண முடியாத சட்டவிரோதமான செயல் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். பர்மா விஷயத்தில் ஏற்பட்ட நிலைமை இலங்கை விஷயத்திலும் வந்து விடக்கூடாது என்பது தான் நம்முடைய கவலை. இதைப்பற்றி நான் முன்னால் இந்த சபையில் சொன்ன போது, நீங்கள் ஏன் அவர்களுக்கு ஞாபகப் படுத்த வேண்டும் நீங்களாக அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்காதீர்கள் என்று கனம் அமைச்சர்கள் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு அதே நிலைமை வந்துவிட்டது. 1964-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 7-ம் தேதிக்குப் பின்னால் பர்மாவிலிருந்து வந்தவர்களுக்குத்தான் அடையாள உறுதி மொழிச் சீட்டு, (ஐடென்டிஃபிக்கேஷன் சர்ட்டிபிகேட்) கொடுக்கிறார்கள். அதற்கு முன்பாக வந்தவர்களுக்கு இந்த சர்ட்டிபிகேட் வழங்கவில்லை. திருச்சி முகாமிலிருக்கும் அகதிகள் அங்குள்ள கல்க்டர் அவர்களிடம் போய் உதவி கேட்ட போது உங்கள் ஐடென்டிஃபிக்கேஷன் சர்ட்டிபிகேட் எங்கே என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்டது தவறு என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இவ்விதம் பாகுபாடு செய்து ஜூலை 7-ம் தேதிக்கு பின்னால் வந்தவர்களுக்கு மட்டும் இந்த உதவி கொடுப்பது என்றிருப்பது நியாயமா என்பதை நாம் பரிவுணர்ச்சி யோடு சித்திக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு முக்கியமான பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கான காரியங்களை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை நமது அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தது. ஏனென்றால், மிக மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் பர்மா அகதிகளில் நமது தமிழர்கள் என்ற காரணமே. அதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இனி, பர்மாவிலிருந்து வருகிற அகதிகளையெல்லாம் சுலபமாகக் குடியேற்ற அருமையான இடம்—திருச்சியெல்லாம் அவர்களுக்குக் கட்டி வராது, அவர்களுக்குப் பொருந்தாது—பர்மா வோடு ஒட்டி இருக்கிற இடம், பருவத்திலும், மழை முதலிய சீதோஷண நிலையிலும், இயற்கை அமைப்பிலும் பர்மாவை ஒட்டி இருக்கக் கூடிய இடம் அந்தமான் தீவு. அங்கேயும் பர்மா போல நிறைய தேக்கு மரக்காடு, வயல்கள் எல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. இன்னும் வளர்க்கப்படுவதற்கு வாய்ப்பும் இருக்

[திரு. சா. கணேசன்] [20th January 1965]

கிறது. எனவே பர்மா அகதிகளைக் குடியேற்ற அத்தீவு உகந்தது. இவற்றையெல்லாம் அரசாங்கம் மனத்திலே கொள்ளவேண்டும். இப்போது கராச்சிப் பகுதியிலிருந்து வருகிற அகதிகளை அங்கு குடியேற்றப் போவதாக நமக்குச் செய்திகள் வருகின்றன. நான் அவர்களுக்கு விரோதமாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எவர்கஷ்டப்பட்டாலும் அவர்களுடைய கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பது நமது கடமை. ஆனால் இரண்டு பேர்களும் வரும்போது, பர்மாவிலிருந்தும், பாகிஸ்தானிலிருந்தும் வரும்போது பர்மா அகதிகளை அதே சூழ்நிலை இருக்கிற இடத்தில், அதே சீதோஷ்ண நிலை இருக்கிற இடத்தில் தங்கச் செய்வது பொருத்தமாக இருக்கும். அதே சமயத்தில் அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க மத்திய ஆட்சி முன்வரவேண்டும். நமது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு பர்மா அகதிகளைப் பொறுத்த வரையில் மிக மிக அதிகம். பர்மா அகதிகள் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய புனர்வாழ்வுக்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை தமிழ்நாட்டு ஆட்சி அமைத்துக் கொடுப்பது பொருத்தமும் பொறுப்பும் ஆகும். அப்படி வருகிறவர்களை அந்தமான் தீவிலும் நக்கவரம் என்று சொல்லப்படுகிற நிக்கோபார் தீவுகளிலும் குடியேற்ற வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நமது அரசாங்கம் செய்யவேண்டும்.

இனி, நகராட்சி போன்றவற்றைப் பற்றியெல்லாம் பேச்சுக்கள் வந்தன. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் பற்றியெல்லாம் பேசப் பட்டன. இவற்றையெல்லாம் அரசாங்கம் மனத்திலே கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய வருமானத்தில் சுமார் 80 சதவீதம் நிர்வாக சிப்பந்திகளுக்கே போய்விடுகின்றன என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். கிடைக்கிற வரியில் ரூபாய்க்கு 80 காசு நிர்வாகத்திற்கு, அதாவது கமிஷனரிலிருந்து அடிப்படை கிளார்க் வரையில் உள்ளவர்களின் சம்பளத்திற்கே போய்விடுமானால், ரோட்டுக்கு, விளக்குக்கு, மற்றவைகளுக்கு 20 சதவீதம் போதுமா? ஊர்மக்கள் வெறும் சம்பளம் பட்டுவாடாவிடக்காக வரி வேறு கொடுக்க வேண்டுமா, அவ்வளவு காரியத்தை அவ்வளவு பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்று விட்டு விடலாமோ என்று கூட எண்ணக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இவைகளெல்லாம் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகத்தான் இருக்கின்றனவோ என்று சொல்லும்படியானதாக இருக்கிறது, அவை களுடைய வரவு-செலவுக் கணக்குகளைக் காணும்போது. இவை களையெல்லாம் திருத்தி அமைக்கவேண்டும். இவ்வளவு சிப்பந்தி களுக்குமேல் இருக்கக் கூடாது, வருமானத்தில் இத்தனை சத வீதத்திற்கு மேல் நிர்வாகச் செலவு போகக் கூடாது என்று வரையறை செய்யவேண்டும். லிமிட்டெட் கன்ஸர்ன்ஸுக்குப் போடுகிற மாதிரி இவற்றுக்கும் வழிவகை செய்ய அறிஞர்களோடு கலந்து, உத்தியோகஸ்தர்களோடு கலந்து அல்லது மந்திரி சபை கூடியோ ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். இது இன்றியமை யாத தலையாய பணி என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இதே மாதிரி, காரைக்குடியிலே செண்ட்ரல் எலெக்ட்ரோ-கெமிகல் ரிஸர்ச் இன்ஸ்டிடியூட் முதன் முதலிலே இந்தியாவி

20th January 1965] [திரு. சா. கணேசன்]

லேயே தனியார் உதவி மீது அமைக்கப்பட்டிருக்கிற சோதனைச் சாலை. அதை இப்போது அங்கிருந்து ஏதோ சென்னைக்கோ அல்லது வேறு இடத்திற்கோ மாற்றுவதற்கு ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றன என்று மிக நம்பத் தகுந்த வட்டாரங்களிலிருந்து செய்திகள் வருகின்றன. அதை நிறுவும் போது, தண்ணீர் போதாமல் அதை நிர்வகிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டால் அதனால் ஏற்படக் கூடிய செலவுகள், நஷ்டங்கள் முழுவதையும் நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம் என்று சென்னை ஆட்சியே மத்திய ஆட்சிக்கு உறுதி மொழி கொடுத்திருக்கிறது அந்தக் காலத்திலே. எல்லாம் பரவலாக அமையவேண்டும் என்ற கோட்பாடு உடைய நாம் எல்லாவற்றையும் குவியலாக ஒரு இடத்தில் வைத்தால் அதனால் நன்மை உண்டாகுமா? அவசர, அபாய நிலைமையில் அவ்வளவையும் காப்பது சாத்தியமாகுமா என்று எண்ணவேண்டும். ராஜஸ்தான் பாலைவனத்தில் இருக்கக் கூடிய பிலானியில் கூட ரிஸர்ச் ஸ்டேஷன் இருந்து செயல்பட முடியும் என்று காட்டிய பிறகு, காரைக்குடி என்ன பஞ்சப் பிரதேசமா? அல்லது பாலைவனமா? காரைக்குடியில் எல்லா வளமும் இருக்கின்றன. அங்கே உள்ள கிணறுகளில் ஒரு கிணறு மட்டும் ஒரு லட்சம் காலன் தண்ணீர் சப்ளை செய்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப் பல கிணறுகள், சப்மெர்லிவ் பம்ப்ஸ் போட்ட கிணறுகள் வொர்க் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் மனத்திலே கொள்ள வேண்டும். பல வருஷங்கள் ஆன பிறகு எங்கு வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொண்டு போகலாம் என்ற நிலை வருமானால் அதற்கு நமது மாநில ஆட்சி எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவேண்டும். அந்த நிலை யத்தை அங்கேயே நிலை நாட்டவேண்டும் என்றும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே மாதிரி அரசாங்கம் பல வாணிகத் துறைகளை மேற் கொள்ளுவது நல்ல பலன் ஆகாது. அரசாங்கத்தின் நோக்க மும், போக்கும், அமைப்பும் ஆட்சி புரிவதாக அமைய வேண்டுமே யன்றி வாணிகம் புரிவதாகவோ வியாபாரம் செய்வதாகவோ அமையக் கூடாது. அன்று வெள்ளைக்காரன் வியாபாரியாக வந்தான்; படிப்படியாக மேலேறி ஆளத் தொடங்கினான். ஆனால் இன்றோ ஆளுவதற்காக வாக்குக்களைப் பெற்று வந்தவர்கள் வியாபாரிகளாக மாறிவருகிறார்கள். இது விபரீதமான ஒன்றாகும். ஆட்சி செலுத்துபவர்கள் ஆட்சியைத் தான் செலுத்த வேண்டுமேயன்றி வியாபாரிகளாக ஆவது பயன் அற்றது; நியாயம் அற்றது; தேவை அற்றது என்ற அறவுணர்வைக் கூறி எனது உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* புலவர் கா. கோவிந்தன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு கவர்னர் அவர்கள் நிகழ்த்தியிருக்கிற உரை சாதாரணமாக இருக்கக் கூடிய மரபுக்கு மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு இந்த அரசு செய்த சாதனைகளையும், வருகிற ஆண்டில் இந்த அரசு ஏற்றிருக்கிற திட்டங்களையும் குறிப்பாக வெளியிடுவது கவர்னர் உரையின் மரபாக இருந்து வந்தது. அந்த மரபுக்கு மாறாக வந்திருக்கிறது இந்த உரை. பதினேழு ஆண்டு காலம் ஆட்சி செலுத்தி விட்டு, இந்த ஆண்டு வந்திருக்கிற இந்த உரையில்

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [20th January 1965]

புயலும், பஞ்சமும் தவிர வேறு இல்லை. ஆக இந்த ஆட்சி 17 ஆண்டு காலம் கூட இந்த நாட்டில் பஞ்ச நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறதே தவிர வேறு நிலையை உருவாக்கவில்லை என்பதை தான் இந்த உரை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இந்தப் புயலைப் பற்றிப் பேசிய நேரத்தில், முன்னே பேசிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர் திரு. சிதம்பரநாத நாடார் அவர்கள், கடவுள் நம்பிக்கை அற்று விட்டது, ஆகவே தான் இயற்கை இந்த நாட்டின் மீது கோர தாண்டவத்தைக் காட்டிற்று என்று சொன்னார்கள். ஆனால் நிலைமையைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கும் நேரத்தில் அது தான் இல்லை. அவருடைய பேச்சின் பின்பகுதியில் அவரே நன்றாகச் சொன்னார்கள். ஆசிரியருக்கு விலங்கை மாட்டிற்று இந்த அரசாங்கம், மாணவர்களைச் சுட்டது இந்த அரசாங்கம். ஈசனுக்குக் குற்றம் இழைத்தால் அதை ஆசான் தீர்ப்பான். ஆனால் ஆசானுக்குக் குற்றம் இழைத்தால் அதை யாராலும் தீர்க்க முடியாது என்று சொல்லுவார்கள். இதில் எங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை என்றாலும் ஆளும் கட்சிக்காரர்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கும். ஆக, ஆசானுக்கு குற்றம் இழைத்தது இந்த அரசாங்கம், மாணவர்களைப் பார்த்துச் சுட்டது இந்த அரசாங்கம். இதைவிடக் கொடுமை என்ன வேண்டும்? இதைத் தான் சொல்லுகிறார்கள்—

“கோல் நிலை திரிந்திடின் கோள் நிலை திரிந்திடும்
கோள் நிலை திரிந்திடின் மாரிவறங்கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன் உயிர் இல்லை;

—இது பழந்தமிழ்நாட்டு அரசு முறை.

“முறைகோடி மன்னவன் செய்யின்; உறைகோடி
நல்லாது வானம் பெயல்.”

—இது வள்ளுவர் வாக்கு.

ஆகவே அரசு கொடுங்கோலாக மாறி விட்டது, ஆகவே இயற்கை தன்னுடைய கோபத்தை இந்த நாட்டின் மீது காட்டத் தொடங்கி விட்டது. இதைத் தவிர வேறு இல்லை. “இதற்கு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? எங்கள் கட்சி மீது எப்படி குற்றம் சாட்ட முடியும்? இயற்கையின் விளைவு, எதிர்பாராத விளைவு” என்று சொன்னாலும்—

“மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கையல்லன் செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும் இக் கள்ளர்கள் ஞாலம்”

—இதாவும் பழந்தமிழ் நாடு காட்டும் அரசு முறை. இதற்கெல்லாம் அரசனைத் தான் பழிப்பார்கள். காரணம், அரசின் செய்கைகளுக்கேற்ப இப்படிப்பட்ட கோளாறுகள் உண்டாகும் என்பதால், இங்கே தெளிவாகச் சொன்னார்கள். வானிலைச் செய்தி சரியாகத் தரப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். இன்று மட்டுமல்ல சென்ற சில நாட்களாகவே நான்தோறும் அறிவிக்கப்படும் வானிலைச் செய்திகள் நடைமுறையில் ஒத்து வரவில்லை. அந்த முறையில் அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டும். நம் நாடு சென்னையிலிருந்து குமரி வரை நீண்ட கடற்கரை உடைய நாடு.

20th January 1965] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

வட கிழக்கு பருவக் காற்று வரும்போது, வங்கக் கடலில் புயல் எழுந்து நாட்டிற்குள் வீசுவது ஆண்டுதோறும் நிகழ்ந்து வரக் கூடிய ஒன்று ஆகும். புயல் நிவாரணத்தில் கவனம் செலுத்தக் கூடிய நாம் புயல் வரும் நேரத்தில் கூட, புயலினால் அதிகச் சேதம் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது தேவையான ஒன்று. இந்த அரசு—

“கொன்ற பின் அன்றோ முதலை நின்று அழும்”

என்பது பழ மொழி;

என்ற முறையில் வந்த பிறகு சிந்திக்கின்ற மாதிரி ஏற்படுகிறதே தவிர, அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் வராமல் இருக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவில்லை. மாமல்லபுரத்தில் இருக்கிற கடற்கரைக் கோயில் மெல்ல மெல்ல விழுங்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது, குமரிக் கண்டத்தை விழுங்கியாகிவிட்டது, புகாரை விழுங்கியாகி விட்டது. இப்பொழுது தனுஷ்கோடி கடற்கரை விழுங்கப்பட்டு விட்டது. இன்னும் தமிழ் நாட்டுக் கடற்கரை மெல்ல மெல்ல விழுங்கப்படுவதைத் தடுப்பதற்கு சென்னையிலிருந்து குமரி வரையில் தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று இந்த அரசுக்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இந்த அரசு பெரிய சாதனைகளை சாதித்திருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். நாட்டில் விலை வாசி ஏறியிருக்கிறது என்று சொல்லிய நேரத்தில் அதை ஒப்புக்கொண்டு அதற்குத் தக்க நடவடிக்கையை அரசு எடுத்திருந்தால், நிச்சயம் இந்த அவல நிலை தமிழ் நாட்டில் உண்டாகியிருக்காது. விலைவாசி ஏறியிருக்கிறது என்று இந்த மன்றத்தில் சொல்லியபொழுது, அமைச்சர்கள் ‘விலை வாசி எங்கே ஏறியிருக்கிறது, மக்களுடைய வாங்கும் ஆற்றல் வளர்ந்திருக்கிறதைத் தான் இது காட்டுகிறது’ என்று சொன்னார்கள். சென்ற ஆண்டில் தான் கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் விலைவாசி ஏற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஒப்புக்கொண்டு எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கை என்ன? கட்டாய கொள்முதல், தானாகவே கொடுக்கிற கொள்முதல் என்ற முறையைக் கொண்டு வந்தார்கள். கடைசியாக நடந்த நிகழ்ச்சியை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். செப்டம்பர் மாதத்தில் அரிசிக்கு, நெல்லுக்கு ஒரு விலை கொடுத்தார்கள். எங்கள் பகுதியிலே 64 படி கொண்ட ஒரு மூட்டை, 75 கிலோ கொண்டது; ஆற்காட்டு கிச்சிலிக்கு ரூ. 37.17 என்ற விலை தந்தார்கள் செப்டம்பரில், அக்டோபரில் அது ரூ. 33.90 ஆகிவிட்டது. ஒரு மாதகாலத்தில் அதற்குப் பிறகு ஆனதென்ன? நெல் விலை ரூ. 3.27 குறைவாக ஆக்கப்பட்டது. இந்த நிலை ஏன் என்பதற்கு இந்த அரசு காரணம் காட்டவேண்டும். ரூ. 33.90 என்று விலையை நிர்ணயித்துவிட்டார்களே ஒழிய, அங்கே இருக்கிற கலெக்டர் என்ன விலை கொடுத்திருக்கிறார்? அங்கே எந்த அளவுக்கு நெல் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது? ரூ. 30.54-க்கு வாங்கப் பட்டிருக்கிறது. அரசு கொடுத்திருக்கிற விலை ரூ. 33.90. ஆனால் வாங்குகிற விலை ரூ. 30.54. இதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டால், ஈரம் போக அந்த அளவுக்குக் குறைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஈரமாக இருக்கிற நெல்லுக்கும், காய்ந்த நெல்லுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால், இந்த

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [20th January 1965]

முறை இருக்கிறதே, அது முறை கேடானது. இந்த ரூ. 30.54 என்று சொல்லுகிற விலை இந்த மாவட்டத்தில்தான். எங்களுக்கு அடுத்து இருக்கிற மாவட்டம் செங்கற்பட்டு. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் நெல் வாங்குகிற ஒரு இடமாக இருப்பது காஞ்சிபுரம். காஞ்சிபுரத்தில் 75 கிலோ மூட்டை ரூ. 33.90. அதற்கு நான்கு கல் தள்ளி இருக்கிற வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ரூ. 30.54 தான் கொடுக்கிறார்கள். இங்கே ரூ. 30.54, அங்கே ரூ. 33.90. ஒரே அரிசி, ஒரே வகையான நெல், ஒரே ஈரமான நெல்லுக்கு நான்கு கல்லுக்கு அப்பால் ரூ. 33.90, இங்கே ரூ. 30.54. ஏன் இந்த விலை? அது மாத்திரமல்ல. சில இடங்களில் 75 கிலோ என்ற சொன்னால், இடத்திற்கு இடம் இரண்டு கிலோ கூட்டப்படுகிறது. சில இடங்களில் 7 கிலோ கூட்டப்படுகிறது. இந்த முறைகேடு ஏன்? அது மாத்திரமல்ல.

அரிசிக்கு மொத்த, சில்லரை விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நெல்லுக்கு இல்லை. இப்பொழுது எங்கள் ஊரிலே நடைபெறும் அநியாயத்தை இந்த அரசு உணரவேண்டும். இங்கே நெல்லை வாங்குவதற்கு சில வியாபாரிகள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். நெல்லுக்கு சர்க்கார் விலை நிர்ணயித்தது. நெல்லை வைத்திருக்க விவசாயிகள் விரும்பவில்லை. விவசாயி நெல்லை விற்பனைமாக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிறான். நெல்லை வாங்குவதற்கு நியமிக்கப்பட்ட வியாபாரிகளின் முதலீடு ஒரு ஆயிரம் மூட்டைகளை வாங்குவதற்குத் தான். அதற்கு மேல் அவர்களால் தாளாது. ஆயிரம் மூட்டைகளை வாங்கிவைத்துவிட்டார்கள். அதற்கு மேல் பணம் கிடையாது. நெல் வாங்குவதற்கு வழியில்லை. நெல் தேங்கி விட்டது. இந்த நிலை உருவானபிறகு மாவட்ட கலெக்டர் அவர்களும், வெளிமாவட்டங்களிலுள்ள வியாபாரிகள் இங்கு வந்து வாங்குவதற்கு அனுமதித்தார்கள். அந்த வியாபாரிகள் கிராமங்களுக்குச் சென்று வாங்குவதில்லை. கலெக்டிங் சென்ட்ரல், அதாவது மண்டிகள் உள்ள இடங்களில் வந்து வாங்கினார்கள். இந்த இடத்திலுள்ள வியாபாரிகள் விவசாயிகளிடத்திலிருந்து ரூ. 30.54-க்கு வாங்குகிறார்கள். எடை போட்ட அதே நெல்லை அதே நேரத்தில் லாரியில் ஏற்றுகிறார்கள். வெளி மாவட்டங்களிலிருந்து வந்திருக்கிற வியாபாரிகளுக்கு ரூ. 33.90-க்கு விலை வைத்து கொடுக்கிறார்கள். இவர்கள் செய்த வேலை என்ன? வந்த நெல்லை எடை போட்டு லாரியில் ஏற்றியது தவிர வேறு இல்லை. இதற்கு விவசாயிக்கு ரூ. 30.54 கொடுத்துவிட்டு, இவர்களிடத்திலே ரூ. 33.90-க்கு விற்கிறார்கள். இந்த ரூ. 3 அதிகமாக விற்கவேண்டிய நிலைமை ஏன் என்பதை எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். இந்த ரூ. 3 எங்கே போயிற்று என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

அடுத்து, எங்கள் செய்யாறு வட்டத்திலுள்ள வியாபாரிகளின் திட்டம் நாள் ஒன்றுக்கு 4,000 மூட்டைகள் வாங்கவேண்டியது என்பது. ஆனால், வாங்கிய நெல்லை காய வைப்பதற்கு வசதி கிடையாது. ஆயிரம் மூட்டைகளுக்கு மேல் காய வைப்பதற்கு களம் இல்லை. நாள்தோறும் வாங்கப்படும் மற்ற 3,000 மூட்டைகள் அப்படியே அடுக்கி வைக்கப்பட்டால், அந்த நெல்லின் நிலை என்ன ஆகும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏன் இதைச்

20th January 1965] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

சொல்லுகிறேன் என்று சொன்னால், நெல், வாங்கியவுடனே அப்படியே அடுக்கி வைக்கும் ஒரு பொருளா? அதற்கு இடையிலே அதை எந்த அளவுக்கு காய வைக்கவேண்டும், எந்த அளவுக்கு புழுக்க வேண்டும், எந்த அளவுக்கு அரிசி ஆக்கப்படவேண்டும் என்பதையெல்லாம் உணராமல், இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். சென்ற காலத்தில் நூலுக்கு கண்ட்ரோல் வந்தபொழுது, 40-ம் நெம்பர் நூலுக்குப் பதில் 20-ம் நெம்பர் நூல் கொடுத்த பொழுது, இரண்டு 20-ம் நெம்பர் நூலை ஏன் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது அப்படிச் சேர்த்தால் 40-ம் நெம்பர் நூல் ஆகிவிடாதா என்று கேட்ட அதிகாரிகளைப்போல், இப்பொழுது இந்த அதிகாரிகளும் இருக்கிற காரணத்தினால், இந்த முறைகேடான நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன, இப்படிப்பட்ட கேடுபாடுகளைச் செய்துவருகிறார்கள்.

அடுத்து, இப்பொழுது நெல்லுக்கு ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள் நெல் நிலைமையை சரிக்கட்டி விட்டதாக எண்ணுகிறார்கள் ஆனால், மற்ற பொருள்களின் விலை. கண்ணில் புலப்படவில்லையா? கடலைப் பருப்பு விலை ரூ. 3, துவரம் பருப்பு விலை ரூ. 3, உளுத்தம் பருப்பு விலை ரூ. 2.75, தனியா ரூ. 5. இவைகளெல்லாம் உணவுப் பொருள்கள் இல்லையா? இவற்றைக் குறைப்பதற்கு சர்க்கார் என்ன வழி செய்தது? திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் விலைவாசிப் போராட்டத்தை துவக்கிய காரணத்தினால், அரிசி விலையைக் குறையுங்கள் என்றுதானே கூறினார்கள், அதனால், அரிசி விலையைக் குறைத்தார்கள் போலும். மறுபடியும் கடலைப் பருப்பு விலையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று போராட்டம் நடத்தினால் தான் பருப்பு விலையைக் குறைப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பார்களா? வருங்கால நிகழ்ச்சியை உணர்ந்து இந்த அரசு செயல்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை சாட்டி, என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

* திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் பிரேரேபணை மீது, நானும் நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய அபிப்பிராயங்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். 1964-ம் ஆண்டு சென்னை மாநிலத்திற்கு ஒரு சோதனை மிக்க ஆண்டாக இருந்ததை நாம் பார்த்தோம். செப்டம்பர் மாதத்தில் இந்த மாநிலத்தில் ஏற்பட்ட உணவு நெருக்கடி ஒன்று. டிசம்பர் மாதத்தில் இந்த நாட்டின் தென் கோடியில் ஏற்பட்ட புயலின் கொடுமை மற்றொன்று. இந்த இரண்டிற்கும் கவர்னர் பெருமான் அவர்களின் உரையிலே எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதும், அவைகளை எப்படி நாம் கஷ்டப்பட்டு சமாளித்துக் கொண்டு வருகிறோம் என்பதுமே, இந்த அரசு மக்களின்பால் எவ்வளவு அன்பு கொண்டு, மக்களுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களை அகற்றுவதற்கு கஷ்டப்பட்டு வருகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதை நாம் நன்றாக உணர்வோம்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

அதற்குப் பிறகு கவர்னர் அவர்களின் உரையிலே மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் இதுவரையில் நாம் சாதித்த சாதனைகளையும், இந்த ஆண்டிலே நாம் சாதிக்கப்போவதையும்,

[திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர்] [20th January 1965]

நான்காவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய அம்சங்களையும் மிக அழகாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவை களைவெல்லாம் விட, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையிலே எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் வேறு என்ன இடம் பெற வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள் என்று எனக்குப் புலப்படவில்லை.

முதன் முதலாக புயலினால் ஏற்பட்ட கொடுமையைப்பற்றி நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். புயல் ஏற்பட்டுவிட்டது, மக்கள் பெருவாரியாக புயலின் கொடுமைக்கு உள்ளாகி மடிந்து விட்டார்கள் என்ற செய்தியை பத்திரிகைகளில் பார்த்த எங்கள் தொகுதியில் இருக்கிறவர்கள் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள், குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கட்சியின் துணைத்தலைவர் அவர்கள் நீலகிரி ஜில்லாவில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் அன்று பேசினார்கள். அதை நான்தான் இருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அவர் சொன்னதெல்லாம் “இந்த அரசாங்கம் பொறுப்பற்ற அரசாங்கம், பொறுப்பற்ற அரசாங்கத்தினால்தான் புயல் வந்தது, புயல் வந்ததினால் மக்கள் மடிந்தார்கள், சமுத்திரக்கரை ஓரமாக சுவர் எழுப்பியிருந்தால், இதைத் தடுத்திருக்க முடியும், நாங்கள் வந்தால் அப்படித்தான் செய்வோம் என்று கூறினார்கள்.” இது எந்த அளவுக்குப் பொருந்தும், எந்த அளவுக்கு மக்கள் இதை மதிப்பார்கள் என்பதை அவர் அறியாமல் போய்விட்டார் போலும். சாதாரணமாக நம் தேசத்தின் பூகோள அமைப்பை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். கல்கத்தாவிலிருந்து கன்னியாகுமரி வழியாக கத்தியவார் வரை எத்தனை மைல் நீளம் கடற்கரை இருக்கிறது? ஏறக்குறைய 2,000 அல்லது 2,500 மைல் நீளத்திற்கு சுவர் கட்டுவதென்றால், இந்த தேசத்தின் பொருளாதாரம் தாங்குமா? அப்படியே சுவரைக் கட்டினாலும், தனுஷ்கோடியிலே ஏற்பட்ட புயலின்கொது கூடக் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு, 60 அல்லது 70 அடி உயரத்திற்கு அலைகள் எழும்பொழுது இந்தச் சுவரை விட்டு வைக்குமா? இதை எல்லாம் பற்றி தி.மு.க-வினர் யோசிக்காமல் தமிழ் நாட்டில் ஒரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்த முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி நாங்கள் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. எங்களுடைய முதலமைச்சர் இராமேஸ்வரம் பகுதிக்கு விரைந்து சென்றார், உணவுத்துறை அமைச்சர் சென்றார், உள்துறை அமைச்சர் சென்றார், செய்தித்துறை அமைச்சர் சென்றார், கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சர் சென்றார், மக்கள் தலைவரும், அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவருமான திரு. காமராஜ் அவர்கள் பறந்தோடிச் சென்றார்கள். எதிர்க்கட்சியில், குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கட்சித் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள். “தமிழ் மக்களுக்காகத்தான் நாங்கள் இருக்கிறோம், தமிழர்களுக்காகத்தான் இந்தக் கட்சி இருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறவர்கள் எங்கே சென்றார்கள்? திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவர் அண்ணா எங்கே சென்றார்? எங்கேயாவது கலை நிகழ்ச்சி அல்லது நாடகத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாரா?

திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி: காமராஜ் போன இடத்திற்குத் தான் அவரும் போனார்.

20th January 1965]

திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர் : சர்க்கார் கட்சித் தலைவருக்கு என்ன பொறுப்பு இருக்கிறதோ, அதே பொறுப்பு எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கும் இருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர் ஏன் அங்கே போகவில்லை? நேற்று இங்கே மதியழகன் அவர்கள் பேசும்பொழுது பிரதமர் ஏன் அங்கு போகவில்லை என்று குற்றம் சாட்டிப் பேசினார். ஆகையால் இதை அவர்களுக்கே விட்டு விடுகிறேன்.

இந்தப் புயலினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதை மதிப் பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள் 16 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு அறிக்கையில் விரிவாக எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதியில் நாம் ஏறக்குறைய ரூ. 150 லட்சம் செலவு செய்யப் போகிறோம். வீடுகள் இழந்தவர்களுக்கும், குழந்தைகளை இழந்தவர்களுக்கும், மற்றும் உடமைகளை இழந்தவர்களுக்கும் நிவாரணம் அளிக்கும் வகையில் ஒரு விரிவான திட்டம் போட்டு அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயருவதற்கு முயற்சி எடுத்து வருகிறோம் என்ற அந்த அறிக்கையைப் பார்த்த பிறகு எங்களுக்கு உண்மையிலேயே மன நிறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

(மணி அடிக்கப்பட்டது.)

திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர் : It is only two minutes since I began my speech, Sir.

காங்கிரஸ் என்பது ஒரு அன்னப்பறவை போன்றது. எப்படி ஒரு அன்னப் பறவையானது பாலும், தண்ணீரும் கலந்திருந்தால், பாலைப் பிரித்து குடிக்கிறதோ, அதே போல காங்கிரஸ் மக்களுக்கு நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறது. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கட்சியோ ஒரு காக்கையைப் போன்றது. “முதுக்காட்டில் காக்கை உகக்கும் பிணம்” என்று சொல்லுகிறார்களே அதுபோல எங்கே செத்து விழுகிறார்கள், கோயம்புத் தூரில் சாகிறார்களா, வேறு எங்காவது சாகிறார்களா என்று பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இந்தக் காகத்தை சுதந்திரக் கட்சி என்ற நரி . . .

திரு. சா. கணேசன் : நன்றாகப் பேசங்கள். இப்படிப் பேசுவதினால் உங்களுடைய தரம் புலப்படும்.

திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர் : “கா கா” என்று நீங்கள் அழகாகப் பாடுங்கள் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை அவர்கள் தூண்டிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உணவு நெருக்கடியைப்பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது “ஆர்டிபிஷியல் ஸ்கேர்ஸிடி” என்று ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னார். சென்ற இரண்டு மூன்று மாதங்களில் சர்க்கார் எடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளைக் கண்டு மக்கள் நிம்மதி அடைந்து வருகிறார்கள். கவர்னர் பெருமான் உரையிலும் 4 லட்சம் மெட்ரிக்டன் உணவு தானியம் ஸ்டாக் செய்வதற்கு உணவு தானியக் கார்ப்பொரேஷனைத் துவக்கி, ஆங்காங்கே கோடவுன்கள் கட்டி வருவதையும் பார்த்து மக்கள் நிம்மதி அடைந்து வருகிறார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எங்களுடைய

[திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர்] [20th January 1965]

ஜில்லாவிலே உள்ள ஒரு சிறு குறையை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். தஞ்சையில் ரூ. 59-க்கு குறுவை அரிசியைக் கொள்முதல் செய்து எங்கள் ஜில்லாவிலே அதை ரூ. 71-க்கு விற்று வருகிறார்கள். அரசாங்கம் அந்த விலையை நிர்ணயித்திருக்கிறது. ரூபாய் 12 விலை வித்தியாசம் இருக்கிறது. கலெக்டர் அவர்களிடம் இதைப்பற்றி விசாரித்தபொழுது, போக்குவரத்துச் செலவு அதிகமாக ஆகிவிட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். தஞ்சாவூரிலிருந்து எங்கள் ஜில்லாவுக்கு ஒரு மூட்டை அரிசி கொண்டு வர ரூ. 12 போக்குவரத்துச் செலவு என்றால், அதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். இதை கனம் உணவு அமைச்சர் அவர்களும், முதலமைச்சர் அவர்களும் கவனித்து, இந்த விலையை ஓரளவுக்குக் குறைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒவ்வொரு ஜில்லாத் தலைநகரிலும் கோடவுன்கள் கட்டி போதிய அளவு அரிசி ஸ்டாக் வைத்திருந்தால், இம்மாதிரி நெருக்கடி சமயத்தில் மக்களுக்கு உடனடியாக உதவுவதற்கு சௌகரியமாயிருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ப. உ. சண்முகம் : மன்றத் துணை தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தில் கவர்னர் ஆற்றிய உரையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய காங்கிரஸ் நண்பர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் காக்காய்கள் என்றும், அவர்கள் ஏதோ அன்னப் பறவைகள் என்றும் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொன்னதற்கு நான் ஆட்சேபணை சொல்லவில்லை. சாகம் என்று எங்களைக் கூறியதற்கும் நான் வருத்தப்படவில்லை. கவர்னர் உரையிலுள்ள குறைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கு நான் இந்த மாமன்றத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். கவர்னர் உரையில் சமீபத்தில் அடித்த புயலைப்பற்றியும், அதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் பெரும் சேதத்தைப்பற்றியும் வருத்தப்பட்டுக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உரையை நான் வாசனேற்காவிட்டாலும், அந்த ஒன்றுக் காகவாவது நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நாட்டிலே கோரமான புயல் அடித்தது. அந்தப் புயலால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காக பணம் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருக்கும் திரு. எம்.ஜி.ஆரைப் பற்றி நேற்று இந்த மன்றத்தில் நையாண்டி செய்து பேசியிருக்கிறார்கள். ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லியவரை நையாண்டி செய்வதற்கு அவர்களுக்கு எப்படி மனம் வந்ததோ, தெரியவில்லை. பணம் கொடுப்பதற்கு மனம் இல்லாவிட்டாலும், பணம் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னவருக்கு வாழ்த்துத் தெரிவிக்க நல்ல குணம் இருக்க வேண்டும். ஒருவேளை அன்னப் பறவைகள் இப்படித்தான் நினைப்பார்களோ, என்னவோ. இந்த நாட்டில் ஏற்பட்ட கோரப் புயலும், அரிசிப் பஞ்சமும் யாரால் ஏற்பட்டது என்பதல்ல பிரச்சனை. பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உடனடியாக நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்பதுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கோரிக்கை என்பதை தங்கள் மூலமாக நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

20th January 1965] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

முக்கியமாக நாட்டிலே நடைபெறப்போகிற பஞ்சாயத்துத் தேர்தலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். இந்தப் பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்கள் நாட்டிலே ஒரு குழப்பமான நிலையை உண்டாக்கி இருக்கின்றன. பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்களுக்காக ஒதுக்கியிருக்கிற சின்னங்கள் இதுவரையில் பத்திரிகைகளில் வெளிவரவில்லை. சின்னத்தின் பெயரை மட்டும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதே நிலையில் தேர்தல் நடந்தால், சின்னத்தை வாக்காளர்கள் வோட்டுப் போடும்போதுதான் பார்ப்பார்கள். சின்னத்தை என்ன காரணத்திற்காகவோ பத்திரிகையில் வெளியிடவில்லை. அதை சீக்கிரமாக வெளியிட்டு மக்களுக்குத் தெளிவை ஏற்படுத்த வேண்டும். இதுவரையிலும் வாக்காளர் பட்டியல் இந்த ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு ஏன் விற்கப்படவில்லை? வாக்காளர் பட்டியல் கிடைக்கவில்லை என்ற பெரும் குறை இருக்கிறது. சர்க்கார் இதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் போதிய அவகாசம் இல்லை என்று சொன்னால், அந்த வசதிகளைப் பொதுமக்களுக்குத் தேடிக்கொடுத்துவிட்டு பிறகு தேர்தலை வைக்கவேண்டும். ஒரு மாதம் தேர்தலை தள்ளி வைத்தாலும் பரவாயில்லை. ஆகவே தேர்தலை ஒத்தி வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கவர்னர் உரையில் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்காக ரூ. 50 கோடி அதிகமாகச் செலவு செய்யப்போகிறார்கள் என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இப்படி ரூ. 50 கோடி அதிகமாகச் செலவு செய்வதை உள்ளபடியே பாராட்டினாலும், என்ன புதுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள் என்பதற்குப் பட்டியலைத் தாருங்கள் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். போட்ட பழைய திட்டங்களுக்குச் செலவு அதிகமாக இருக்கிறதே தவிர, புதிதாக எந்தத் திட்டத்தையும் சர்க்கார் நிறைவேற்றவில்லை. விலைவாசி ஏறியிருக்கிற காரணத்தால் போட்ட திட்டங்களுக்குச் செலவு அதிகமாகியிருக்கிறது. ஆகவே “அதிகம் செலவு செய்து விட்டோம்” என்று சொல்லுவது அவ்வளவாகப் பொருந்தாது என்பதைத் தங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மூன்றாவது திட்டத்தில் சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலையைச் சேர்ப்பதாகச் சொன்னார்கள். “நான்காவது திட்டத்தில் பார்க்கலாம், ஐந்தாவது திட்டத்தில் யோசிக்கலாம்” என்று சொல்லி இந்தத் திட்டத்தை மறைக்கப் பார்க்கிறார்கள். காங்கிரஸ் நண்பர்களும் தெற்கே குமரி மாவட்டத்தில் நடந்த துப்பாக்கி குடு பற்றிச் சொன்னார்கள். நண்பர் குஞ்சன் நாடார் அவர்கள் கண்ணீர் சொட்டச் சொன்னார்கள். நீதி விசாரணை வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். காங்கிரஸ் எம்.எல்.ஏ. க்களும் எம்.எல்.சி. க்களும் கேட்டார்கள். அங்கே இருக்கும் தனிப்பட்டவர்களும் கேட்டார்கள். எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் கேட்டன. அங்கே நடந்த துப்பாக்கிச் சூடு மட்டுமல்ல. கோவையில் நடந்திருக்கிறது. செத்த அர்ஜுனன் கள் வேண்டும் என்றான் என்பதற்காகச் சுட்டார்களா? அகதி முகாமில் துப்பாக்கிச் சூடு ஏற்பட்டது, இதற்கெல்லாம் நீதி விசாரணை வேண்டும் என்றால் ஏன் தயக்கம்? என்ன காரணத்திற்காக நீதி விசாரணை வைக்க முடியாது என்கிறார்கள்? நீதி விசாரணை வைப்பதால் என்ன

11-30
a.m.

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [20th January 1965]

ஏற்பட்டுவிடும்? இவர்கள் கௌரவம் பாதிக்கப் பட்டு விடுமா? எனக்குப் புரியவில்லை. காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சிக்காரர்கள் மற்றவர்கள் யாவரும் நீதி விசாரணை வேண்டும் என்று கோரும்போது அதை வைக்க முடியாது என்று சர்க்கார் சொல்வதற்கு என்ன காரணம் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஒருக்கால் கணம் முதல் அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் எண்ணியிருக்கிறார்களோ, வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும், 'என்னுடைய காலத்தில் நீதியை நிச்சயமாகக் கொடுக்க முடியாது, போ' என்று கருதுகிறார்களோ என்று புரியவில்லை. நீதி விசாரணை அளிப்பதால் எந்த விதமான பங்கமும் வந்துவிடாது என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அரிசிக் கட்டுப்பாட்டின்கீழ், அரசாங்கம் நாலு லட்சம் மெட்ரிக் டன் அரிசி சேகரிக்கப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது எவ்வளவு சேகரித்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு புள்ளி விவரம் இல்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சேகரித்துவைத்திருக்கும் அரிசியை மூன்று மாதத்திற்கு மேல் வைத்து அதைப் புழுக்க அடிக்க வேண்டாம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நெல்லாக இருந்தால் பரவாயில்லை. காய வைத்து எவ்வளவு நாட்கள் வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம், ஆனால், அரிசியைக் காயவைக்க முடியாது. மூன்று மாதத்திற்கும் மேலாக வைத்திருந்தால் அது கெட்டு விடும் என்பதை சொல்ல வேண்டியது என் கடமை என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். அப்படியிருக்கும் போது நாலு லட்சம் மெட்ரிக் டன் பீப்பர் ஸ்டாக், கையிருப்பு வைக்கப் போகிறோம் என்பது சரியாகாது. அரிசி என்று சொல்வதால் எனக்கு அந்த அச்சம் வந்திருக்கிறது. நெல் என்றால் பரவாயில்லை. சொல்ல வேண்டியது என் கடமை. சொல்லுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அரிசிப் பஞ்சத்தை வைத்து கட்சியை வளர்த்துக் கொள்கிறது என்பதல்ல. இந்த அரிசி விஷயத்தில் அரசாங்கம் எந்த ஒரு கொள்கையை கையாண்டாலும் நாங்கள் குறுக்கிடவில்லை. நாட்டிலே அரிசிப் பஞ்சத்திற்குக் காரணம் என்ன? நம் திட்டங்கனில் எங்கே கோளாறு? ஏறக்குறைய 17 நீர்ப்பாசன திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். அரிசி அதிகம் விளைந்திருக்கிறது, அரிசிப் பற்றாக் குறையா? ஏன்? என்ன காரணம்? ஏன் இப்படி விலை அதிகமாகி இருக்கிறது? அதிக விளைச்சல் என்று சொன்னால், விலை ஏன் இப்படி அதிகமாக இருக்கிறது? பார்க்கிறோம், சர்க்கார் திட்டங்கள் போடப் போட, அதிகப் படியாக உற்பத்தி பெருகப் பெருக, விலை ஏற்றம் வருகிறதே. அது ஏன்? திட்டங்கள் போட்டு அரிசி உற்பத்தியைப் பெருக்கியிருக்கிறோம். ஆனால் விலை அதிகமாகி விட்டிருக்கிறது. சர்க்கரை விலை முன்பு குறைவாக இருந்தது. இப்பொழுது, சர்க்கரை ஆலைகள் வைத்திருக்கிறோம். உற்பத்தியைப் பெருக்கி இருக்கிறோம். ஆனால் சர்க்கரை விலை அதிகமாகி விட்டது. சைக்கிள் தொழிற்சாலை ஏற்படுவதற்கு முன்னால், சைக்கிள் விலை குறைவாக இருந்தது. இன்றைக்கு சைக்கிள் தொழிற்சாலை வைத்து ஏராளமாக உற்பத்தி செய்தும், விலை எங்கேயோ போய் விட்டது. ஏன்? துணி விலையை எடுத்துக்

20th January 1965] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

கொள்ளுங்கள். முன்பு துணி விலை குறைவாக இருந்தது. இன்றைக்கு பல ஆலைகளை நிறுவிய பிறகு அதிகமாகி விட்டது. நூல் விலையும் அதேபோலத்தான் முன்பு விலை குறைவாக இருந்தது, இப்போதும் மிக உயர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே, இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம்? எங்கே கொளாறு என்று புரியாமல், நான்காவது திட்டத்தை போடுவதால் என்ன புண்ணியம்?

இன்னொன்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் காமராஜ் அவர்கள் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டத்தில் துர்க்காபூரில் சொன்னதாகப் படித்தோம், போடப்படும் திட்டத்திற்கு 3,500 கோடிக்கு வரிபோடும் அளவுக்குப் போடவேண்டாம், புது வரிகள் போடுவதால், விலைகள் ஏறத்தான் செய்யும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த யோசனையை காங்கிரஸ் மந்திரிகள் மனதில் வைக்க வேண்டும். ஆனால் இன்றைக்கு திட்ட கமிஷன் அறிக்கையிலிருந்து பார்த்தால், போட்ட திட்டத்தில் எந்த விதமான மாறுதலும் கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை திட்ட வட்டமாக திட்ட கமிஷன் சொல்லிவிட்டது. பயங்கர சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டு இருக்கிறது. இது பெரிய அபாய அறிவிப்பாக இருக்கிறது. போட்டிருக்கும் வரிகளே ஏராளம் இன்னமும் வரி போட்டால் மக்கள் தாங்கமாட்டார்கள். திட்டமே வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. திட்டங்கள் போடுங்கள். ஏற்கனவே போட்ட திட்டங்களினால் ஏற்பட்டிருக்கும் பலன்களைப் பற்றி புனராலோசனை செய்து பிறகு புதுப்புதுத் திட்டங்கள் போடுங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* SRIMATHI B. LAKSHMINARASAMMA: Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support the Motion of Thanks to the Governor's Address so ably moved the other day in this House.

The current year has been an uneasy year for our State. The immediate problem before us is the grave situation created by shortages and rising prices, especially of foodgrains. While encouraging progress had been made under the first two Five-Year Plans, production in the agricultural sector in the current plan period has been more or less stationary. Many reasons are given for this, like lack of incentive to ryots, inadequate agricultural credit facilities, shortages of fertilisers and pesticides, artificial zonal controls and distrust of normal channels of trade and distribution. Our main difficulty, as it appears to me, is that the fruits of our development are more than absorbed by the rapid growth in our population and that we are not in a position to expand our agricultural production sufficiently to keep pace with our increasing demand.

At the moment, however, the food problems which appeared to be getting out of hand, have been very well controlled by the short term measures so firmly taken by the Government. But, I am afraid our difficulty is chronic and requires radical measures, being taken for permanently solving the problem. Due to drawbacks in the administration of our food production policies

[Srimathi B. Lakshminarasamma] [20th January 1965]

at village and block levels and due to lack of co ordination between different Government departments, there is a vast gap between programmes and performances. It is absolutely necessary that we become self-sufficient in food production. The Government have, therefore, to re-examine the whole issue with a fresh mind and find new solutions instead of relying on the traditional approach.

Actually, the shortage in foodgrains may not be as much as it is commonly believed. The Government should first of all remove the psychological fear of shortages among the people and create confidence in them that the Government is alive to their problems and is taking all appropriate steps to meet their normal requirements. Secondly there should be adequate incentives for the farmer to produce more and he should be provided with all adequate facilities at the right time. Next, co-operation of normal channels of trade and distribution should be enlisted and their services utilised for distribution as far as possible. No system of distribution will be useful and effective, if production remains at a low level and it is not correct to put the blame for our present ills at the doors of a particular section of our society. Yet another important step that we should take is that our family planning programmes have to be re-organized and intensified to reduce our present birth rate considerably, if we are to solve our food problem and if the ultimate object of our plans to give better standards of life to our people are to be realised.

Sir, it is well-known that the shortages of foodgrains are mainly felt in big cities and towns. If these cities and towns are cardoned and taken care of by freely supplying imported or locally procured grains, at controlled prices slightly lower than the prices prevailing in other places, the pressure on interior areas and villages will be considerably reduced and price levels can be kept under check. If price levels are stationary and under check, cultivators will also start selling and unloading their stocks. There will be regular arrivals of foodgrains in the market. A sound price policy will definitely ensure free flow of the produce to the market. Under our present difficulties, the establishment of the Foodgrains Corporation is to be greatly welcomed. The Corporation should not engage itself in local procurement but it should only act as a stabiliser or shock-absorber in the foodgrains market, purchasing at fair prices when the market is in a glut and when prices go down and releasing the same at fair prices in times of scarcity when prices tend to rise. The Corporation will function successfully if it confines itself to this single function of stabilization of prices by buffer operations and if it is manned by men of integrity and proved honesty endowed with business tactics.

Lastly, I wish to refer to the much talked about "unaccounted business and evasion of Sales Tax". I do not wish to justify any wrong business practices but at the same time I do not wish

20th January 1965] [Srimathi B. Lakshminarasamma]

that the business community to be wrongly blamed. The organized raids to unearth this unaccounted business and tax evasions have only created an atmosphere of suspicion and hatred, which does no one any good. My impressions are that the tensions which follow and the distrust shown in these raids, lead only to hamper the growth of good business activity. The punishment of the guilty, cannot be justified by the harassment of the honest. There is urgent need to show greater understanding of the merchant community and ensure greater security and individual freedom to them.

Thank you, Sir.

* திரு. து. ப. அழகமுத்து : மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு கவர்னர் அறிக்கையில், சமீபத்தில் தனுஷ்கோடி, இராமநாதபுரம், இராமேசுவரம் பகுதிகளில் புயலால் ஏற்பட்ட சேதத்திற்குத் தன்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்து, அதற்குச் சர்க்கார் என்னென்ன நிவாரண நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இந்தச் சேதத்தைப்பற்றி எதிர்க் கட்சியிலே இருக்கின்ற நாங்கள் குற்றச்சாட்டுகள் சாட்டியபோது, வெளியே எங்களைப்பற்றிப் பேசியதையே இன்றையதினம் சட்ட மன்றத்திலும் கனம் உறுப்பினர் திரு. கார்ச்சா கவுடர் அவர்கள் பேசினார்கள். 'புயலை ஆகாயத்தில் அணை கட்டிக் தடுக்க முடியுமா?' என்று கேட்டார்கள். தடுக்க முடியாது என்பதை நாங்கள் ஒப்புக் கொள்கிறோம். ஆனால், எங்கள் தரப்பிலேயிருந்து கூறுவதெல்லாம் மூன்று வாதங்கள் தான். புயல் வரும் என்று தெரிந்த பிறகு முன் எச்சரிக்கை கொடுக்கப்படாதது ஒன்று. புயல் அடித்தபிறகு ஏற்பட்ட சேதத்தைச் சரியான முறையில் கணக்கு எடுக்கவில்லை என்பது இரண்டு. அதற்குப் பின்னால், அங்கே பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணம் சரியான முறையில் அளிக்கப்படவில்லை என்பது மூன்றாவது. இந்த மூன்று குற்றச்சாட்டுகளையும் நாங்கள் சாட்ட விரும்புகிறோம்.

முன் எச்சரிக்கை போதுமான அளவு கொடுத்திருப்பதாக நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நேற்றைய தினம் கொடுத்த தம்முடைய அறிக்கையிலே கூறியிருக்கிறார். ஆனால், அந்த முன் எச்சரிக்கை கொடுத்ததற்கு ஆதாரமாக அவர் காட்டுவதெல்லாம், 'அன்றையதினம் ஐஸ் விறகவில்லை, மீனவர்கள் மீன் பிடிக்கப் போகவில்லை, மீன் பிடிக்கப் போயிருந்தாலும் குறைந்த அளவு தான் மீன் கிடைத்தது' என்பது தான். இந்த ஆதாரம் போதுமானதாக இருக்காது என்பதை, கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நீங்களும் ஒப்புக்கொள்வீர்கள். புயல் வருவதை அறிவிக்கின்ற பொறுப்பு இராமேசுவரத்தில் உள்ள ஃபிஷ்ரீஸ் டிபார்ட்மென்டாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் அப்படி அறிவிப்பது வழக்கம். ஆனால், அன்றையதினம் அறிவித்தார்கள் என்றால், இல்லை. அதற்குப் பின்னால், நோடீஸ் போர்டிலே, 'புயல் வரும்' என்று ஆங்கிலத்தில் டைப் செய்து

[திரு. து. ப. அழகமுத்து] [20th January 1965]

ஒட்டிவிட்டார்கள். தனுஷ்கோடியில் போஸ்டல் ஸ்டேஷனில் வயர்லெஸ் சாதனம் இருக்கிறது என்பதை முதல் அமைச்சர் அவர்களே தன்னுடைய அறிக்கையில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த வயர்லெஸ் சாதனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, புயல் அறிவிப்பை முன்னதாகக் கொடுத்திருந்தால், இந்த அளவு சேதம் அங்கே நிகழ்ந்திருக்காது. இப்படி நாங்கள் குற்றஞ்சாட்டிய போது, “அங்கே போகாமலேயே குற்றம் சாட்டுகிறார்களே, எதிர்க்கட்சியிலே இருக்கிற தலைவர்கள் போனார்களா?” என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள். எங்களுடைய தலைவர்கள் அங்கே உடனடியாகப் போவதற்கு போதுமான வசதி இல்லை. ஏனென்றால், எங்களுடைய கட்சித் தலைவர்களை விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு போவதற்கு எங்களிடம் ஆட்சி இல்லை. ‘நீங்கள் கேட்டிருந்தால் கொடுத்திருப்போம்’ என்று கூட சர்க்கார்த் தரப்பிலே கூறலாம். எங்கள் புரட்சி நடிகர் திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்களும், எங்கள் கட்சிக் கொறடா திரு. தருமலிங்கம் அவர்களும், கனம் உறுப்பினர் திரு. மாதவன் அவர்களும் போனார்கள். போகின்றபோது, பாம்பனிலிருந்து இராமேசுவரம் போவதற்கு ஜீப் வசதி வேண்டும் என்று அதிகாரிகளிடத்தில் கேட்டார்கள். ஆனால், ஜீப் கொடுக்கப் படவில்லை. இருந்த வசதியை வைத்துக்கொண்டுதான் அவர்கள் அங்கே போய்விட்டு வந்தார்கள். மந்திரிகள் என்ன செய்தார்கள் என்று பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று எங்களுடைய கட்சிக் காரியதரிசி திரு. மதியழகன் அவர்களும் நானும் போயிருந்தோம். எங்களுக்குப் பின்னால் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்களும் போயிருந்தார்கள். நம்முடைய அமைச்சர் திரு. கக்கன் அவர்கள் அங்கே சென்று, மக்களை நேரிலே சந்தித்து உரையாடிவிட்டு வந்தார் என்பதை நான் கேள்விப் பட்டேன். மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அமைச்சர் திரு. பூவராகன் அவர்களும் மக்களுக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டேன். மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அதேபோல், அமைச்சர் திரு. இராமையா அவர்களும், கடல் கொந்தளிப்பு அடங்காதிருக்கும் நிலையிலும் படகிலே சென்றார்கள். தனுஷ்கோடியில் உள்ள மரத்தின் மீது பாலன்ஸ் செய்து போக வேண்டிய கஷ்டமான சூழ்நிலையிலும் போய் வந்தார்கள் என்பதை அறிந்து நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஆனால், இவர்கள் போய்விட்டு வந்த பிறகு அங்கே மக்களுக்கு என்ன நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டது என்பது தான் இப்போதுள்ள பிரச்சனை.

அங்கே செத்தவர்களின் எண்ணிக்கையை குறைத்து கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று திரு. மதியழகன் அவர்கள் பேசிய போது முதலமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டு, ‘நீங்கள் தான் கணக்குச் சொல்லுங்களேன்’ என்று கேட்டார்கள். உயிரிழந்தவர்கள் திரும்பி வந்து ‘நாங்கள் செத்துவிட்டோம்’ என்று கூற மாட்டார்கள். ஆனால், இருப்பவர்கள், தங்களுக்கு என்ன என்ன கிடைக்கவில்லை, எந்த எந்த கணக்குகள் எடுக்கப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் போகும்போதும் சொன்னார்கள். மற்றவர்கள் போகும்போதும் சொன்னார்கள். ஆனால், முதலமைச்சர் அவர்கள்

20th January 1965] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

அங்கே போய் மகேசுவரத்தைத்தான் பார்த்தாரேயொழிய, மக்களைப் பார்க்கவில்லை. அதுகூட, ஹெலிகாப்டர் காப்டன் அவசரப்படுத்தியதன் காரணமாக வந்துவிட்டார். அதனால் அங்குள்ள மக்களுடைய நிலைமை அவருக்குத் தெரிந்திருக்க முடியாது. சேத்தவர்களின் கணக்கு சரியாகக் கொடுக்கப்படவில்லை என்று என்னிடத்தில் அங்குள்ள மக்கள் கூறினார்கள் நான் தங்கச்சிமடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கிருந்த மீனவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்கள், 'எங்களுக்கு ஏற்பட்ட சேதக் கணக்கு எடுக்கவில்லை' என்று கூறினார்கள். நிவாரண பணம் கொடுக்கப்பட்டதாக அறிக்கையில் சொல்லப்படுகிறது. ரூ. 30, + ரூ. 10 என்று உதவித்தொகை கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிக்கையில் கூறுகிறார்கள். அந்தப் பணம் எல்லோருக்கும் அதே அளவில் கொடுக்கப்படவில்லை. சிலருக்கு ரூ.20, ரூ. 10 என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். கொடுத்த பணத்தையாவது அதிகாரிகள் ஒழுங்காகக் கொடுத்தார்களா என்றால், இல்லை. தங்கச்சிமடத்தில் மாலை ஆறு மணிக்குமேல் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. அன்றைய தினம் அமைச்சர் திரு. ராமைய்யா அவர்கள் இராமேசுவரத்திற்கு வந்துவிட்டுத் திரும்பிவிட்டார்கள். வந்த பிறகு தான் பணத்தை கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். தங்கச்சிமடத்தில் மாலை 6 மணியிலிருந்து பின்னை குட்டிகளை வைத்துக்கொண்டு பெண்களும் பெரியவர்களும் காத்திருந்து, இரவு 10-30 மணி வரையிலும் வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு வழியில் பணம் கொடுத்து அனுப்புகிறார்கள். ஆனால், பின் வழியில், கிராம முன்சிப்பும், தலை யாரிகளும் இருந்துகொண்டு, அந்தப் பணத்தில் பத்து ரூபாய்க்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் இதைப்பற்றி என்னிடத்தில் புகார் கூறினார்கள். 'அப்படியானால், எழுதிக் கொடுங்கள்' என்று கேட்டேன். அவர்கள் என்னிடம் எழுதிக் கொடுத்தார்கள். அதை அறிந்த பிறகு அந்த அதிகாரி என்னிடத்தில் சமாதானத்திற்கு வந்தார். 'திருப்பிக் கொடுப்பதாக இருந்தால் சொல்லவில்லை' என்று நான் சொன்னேன். திருப்பிக் கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. நிலைமை அப்படியே தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

மக்களுக்கு இலவச உணவு அளிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. உணவு சரியான முறையிலே கொடுத்தார்களா என்று பார்த்தால், உணவு உரிய நேரத்தில் போதுமான அளவு கொடுக்கப்படவில்லை. சர்க்காருக்கு அங்கே என்ன நடைபெறுகிறதென்பது தெரியாது எனச் சந்தேகிக்கின்றேன். ஏனென்றால், முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த அறிக்கையில்,

'The feeding centre at Rameswaram was discontinued from 12th January 1965, as the disbursement of cash relief in the island had almost been completed.'

என்று ஒரு பக்கத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதற்கு அடுத்த பக்கத்தில்,

[திரு. து. ப. அழகமுத்து] [20th January 1965]

'The feeding centres at Rameswaram and Mandapam are still functioning with an attendance of about 1,500 persons per diem'.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உணவுப் போடுவது நிறுத்தப்பட் டிருக்கிறது என ஒரு இடத்திலும், உணவு இன்னும் தொடர்ந்து போடப்படுகிறதென்று ஓரிடத்திலும் அறிக்கையிலே இரண்டு விதமாக இருக்கிறது. ஆகவே எந்த அளவிற்கு இவர்கள் அங்கே யுள்ள மக்களுக்கு உதவி செய்கிறார்கள் என்பதை இதிலிருந்தே புரிந்துகொள்ளலாம். மண்டபத்திலே மக்கள் மிக மோசமாக நடத்தப்பட்டார்கள். காலையில் ஆகாரம் கொடுப்பதில்லை. மத்திய உணவு மாலை மூன்று மணிக்கும், இரவு உணவு 11 மணிக்கும் கொடுத்தார்கள். அதுவும் மோசமாக இருந்தது. நான் அதிகாரிகளைப் பார்த்துக் கேட்டேன். எங்களுக்கு வசதி இவ்வளவு தான், இதற்கு மேல் அதிகமாகச் செலவு செய்ய முடியாது என்று கூறினார்கள். ஆனால், அதே சமயத்திலே அங்கிருக்கும் மக்களை ஃபிஷரீஸ் டிபார்ட்மென்டார் அழைத்துச் சென்று, சர்க்கார் அவர்களுக்கு நல்ல உதவி செய்வ தாகச் சொல்லும்படியாகச் சொல்லி, அதை டேப் ரிகார்டிங் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அதற்காக அவர்களை ஜீப்பில் அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அவர்கள் சொல்ல மறுத்த காரணத்தால், அங்கிருந்தே அவர்களை நடந்து போகச் சொல்லி விட்டார்கள். பழம், ரொட்டி முதலியவைகள் அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல், கடலிலே தூக்கி எறிந்ததாகவும் கூடச் சொல்லப் படுகிறது. இந்தக் கோளாறுகளை எடுத்துச் சொன்னால், ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கிறவர்கள் எங்கள் மீது கோபித்துக் கொள் வதில் என்ன அர்த்தம் இருக்க முடியும் என்று தங்கள் மூலமாக நான் அமைச்சரவையைக் கேட்கின்றேன்.

முதலமைச்சர் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ள புனருத்தாரணத் திட்டங்கள் செய்கிறபோது, நான் இப்பொழுது குறிப்பிட்டது போல மோசமான நிலைமை இல்லாமல், ஒழுங்கான முறையில் அந்த பயன் அவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். இராமேசுவரத் திலுள்ளவர்கள் வெறும் யாத்திரிகர்களை மட்டுமே நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நீண்டகாலத் திட்டம் என்ற பெயரில் வேறு வழிகளைச் செய்துகொடுத்தால்தான் அங்குள்ள மக்கள் வாழ முடியும். தனுஷ்கோடியில் சுகாதார நிலைமை இன்னும் கவனிக்கப்படாமல் ஈக்கள் தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தனுஷ்கோடியில் எதிர்காலம் எப்படி என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். அங்கே இருக்கிற மக்கள் தங்களுடைய சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டுபோக வாகன வசதி செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. "உங்கள் சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்" என்று 7-ஆம் தேதி அறிவித்துவிட்டார்கள். மாட்டி வண்டி கொண்டு வந்து தங்கள் சாமான்களை எடுத்துப் போவது என்றால் 20 ரூபாய், 30 ரூபாய் வாடகை கொடுக்க வேண்டி யிருக்கிறது. மண்டபத்திலிருந்து பாம்பன் போக படகு சர்வீஸ் நடத்துவதாகவும் மந்திரி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். படகில் போவதற்கு 50 நையா பைசா கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறது.

20th January 1965] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

மூன்று மைல் தூரத்திற்கு 50 நையா பைசா என்பது மிக அதிகக் கட்டணம். அதைக் குறைத்தால் தான் அங்குள்ள ஏழை எளிய மக்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

* திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தின் பேரில் அதை ஆதரிக்கும் முகத்தான் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். எல்லா கனம் அங்கத்தினர்களும் பேசியது போன்று பல இன்னல்களுக்கு அப்புறம் நாம் இப்போது கூடியிருக்கிறோம். அதுவும் அத்தனை இன்னல்களையும் நாம் வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துவிட்டோம் என்பதை எண்ணி நேர்மையான எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களாக இருந்தால் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். எனக்கு முன் பேசிய கனம் அங்கத்தினர்கள் ஏதேதோ வாதங்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். வாதங்களை பிடிவாதமாக எடுத்துக் கூறிக் கொண்டிருக்கலாமே தவிர உண்மையிலேயே இந்த வாதங்களால் மிக்க அவதிக்கும், வேதனைக்கும் உள்ளான மக்களுக்கு நிவாரணம் தேடித் தர முடியாது என்பதை அவர்களே நேர்மையோடு சிந்தித்துப் பார்த்தால் உணர்வார்கள். இருபதடி, முப்பதடி உயரத்திற்குக் கடல் பொங்கி எழுந்திருக்கிறது என்றால் அலை தடுப்புச் சுவர் எழுப்பி இருந்தால் இந்த கொடுமையிலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்றியிருக்கலாம் என்று சொல்வது வேடிக்கையான குற்றச்சாட்டாகத்தான் இருக்கிறது. இயற்கையின் சிற்றத்தை யாராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அதுவும் தண்ணீர் சிற்றம் கொண்டு பொங்கி எழுந்தது என்றால் அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் சக்தியை மனிதன் இன்னமும் பெற்று விட முடியவில்லை. அப்படி இருக்கும்போது ராமேஸ்வரத்திற்கு இயற்கையினால் ஏற்பட்ட இன்னல்களுக்கு அரசாங்கத்தைக் குற்றம் சாட்டுவது அழகு அல்ல என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏதோ அந்த பூமியைக் கடல் விழுங்கிவிட்டது என்று பேசாமல் இருந்துவிடாமல், கடல் கொந்தளிப்பு அடங்காத நிலையிலேயே அந்த இடங்களுக்கு அமைச்சர்கள் சென்று அரசாங்கத் தரப்பில் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய நிவாரண வேலைகளை எல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். பாதிக்கப்பட்ட எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று மக்களுடைய துயரத்தை ஓரளவாவது உடனடியாகத் துடைப்பதற்கு முயன்று இருக்கிறார்கள் என்றால் அது மிகமிகப் பாராட்டப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இதைக் காட்டிலும் ஒரு அரசாங்கம் துரிதமாகச் செயல்பட்டு இருக்க முடியாது. ஆனால் இனிமேல் செய்யப்படுகிற காரியங்களில் ஓரளவுக்கு அரசாங்கம் விழிப்போடு இருக்கவேண்டும் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அது அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்பு மட்டும் அல்ல. எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களும் கூட இனிமேல் நாம் செய்கிற காரியங்கள் நல்லமுறையில் நடைபெறுவதற்கு மிக்க விழிப்போடு இருந்து உதவுவது மிக மிக அவசியமாகும். சாமி வரம் கொடுத்தால் கூட பூசாரி வரம் கொடுப்பதில்லை என்கிற படி 1½ கோடி ரூபாய் வரையில் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிற

[திருமதி டி. என் அனந்தநாயகி] [20th January 1965]

நேரத்தில் நாம் மிகவும் கண்காணிப்பாக இருக்க வேண்டும். இராமநாதபுரத்தில் முன்பு கலவரம் நடந்தபோது அந்த கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக நாம் பணம் கொடுத்து வீடு கட்டித் தாரார்கள் என்று சொன்னோம். அந்தப் பணத்திலேயே 3 லட்சம் செலவழிக்கப்படாமல் திருப்பப்பட்டு விட்டது என்பதை அறிந்து நாம் வருத்தப்பட வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே இப்போதும் ராமேஸ்வரப் பகுதி மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிப்பது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு என்று எதிர்பார்த்துவிடாமல் எல்லாக் கட்சி அங்கத்தினர்களும் இதில் கொஞ்சம் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டால்தான் இந்த நிவாரண வேலைகளை செம்மையாகத் துரிதமான முறையில் செய்ய முடியும். எல்லாம் நன்மைக்கே என்றபடி சேது கால்வாய்த் திட்டம் உடனடியாக வர இருக்கிறது. இன்னும் பல காரியங்களை, தீவிரமான முன்னேற்றங்களை, இனிமேல் நாம் செய்ய இருக்கிற காரியங்களை சற்று நல்ல முறையில் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு நிரந்தரப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில் அவசரமாகவும், அவசியமாகவும் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது குறித்து நாம் மகிழ்ச்சிதான் அடைய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் உரையில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பது உணவுப் பிரச்சினை. அது மிக முக்கியமான பிரச்சினையாக ஆக்கப்பட்டது. அப்போது மக்களுக்கு ஏற்பட்ட அவதியைப் பார்த்தோமானால் இனிமேல் அந்தத் துன்பங்கள் நம் நாட்டுக்கு வராமல் தடுத்துக் கொள்வது மிக மிக அவசியம். விவசாயத் துறையில் நம் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் காரணமாக 1949 ஆம் ஆண்டு 18 லட்சம் டன் உற்பத்தியாயிற்று என்றால், இன்றையதினம் சற்றேறக்குறைய 38½ லட்சம் டன் அரிசியை உண்மையிலேயே நாம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். இரண்டு பங்குக்கும் மேலாக உற்பத்தி அதிகரித்து இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதே போன்று அரிசி உற்பத்தியாகிற நிலங்களையும் அதிகப்படுத்தியிருக்கிறோம். முன்பு 40 லட்சம் ஏக்கராவில் நெல் சாகுபடி செய்தோம் என்றால் கணக்குப்படி 62 லட்சத்திற்கு மேல் உயர்ந்து இருக்கிறது. 1971-ல் இதுவே 71 லட்சம் ஏக்கராவுக்கும் அதிகமாக உயர்ந்துவிடும்படி செய்வது நம் திட்டம். இப்படி பல்வேறு துறையில் விவசாய அபிவிருத்தி காரியங்களில் நாம் ஈடுபடுவது உணவுப் பிரச்சினை நமக்கு எத்தகைய ஒரு நெருக்கடி காலத்திலும் வராமல் இருக்கும்படி செய்வதற்காகத்தான். அந்த வகையில் தான் இன்றைக்கு 4 லட்சம் டன் அரிசியைக் கொள்முதல் செய்து இருப்புக் கட்டி வைக்கவும் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது ஏற்படுத்தப்பட்ட அரிசி தட்டுப் பாடு போல் இனி ஏற்படாது இருக்க இது உதவி செய்யும் என்ற காரணத்தினால் சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன். இது மிக மிக வரவேற்கத்தக்கது. அதே சமயத்தில் உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவதற்கு நாம் ஈடுமைப்பட்டு இருக்கிறோம். இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு ஏக்கராவுக்கு 1,937 பவுண்டு

20th January 1965] [திருமதி. டி. என். அனந்தநாயகி]

உற்பத்தி செய்யப்பட்டது என்றால், கடந்த இரண்டாண்டுகளில் சராசரி 1,334 பவுண்டாகக் குறைந்திருக்கிறது. இப்படிக் குறைத்ததற்குக் காரணம் என்ன? மண் வளப் பாதுகாப்பிலே நாம் போதுமான அக்கறை காட்டவில்லையா? பருவ மழை காரணமாக உற்பத்தி குறைந்து வருகிறதா என்பதைப் பற்றி ஆராயவேண்டும். இன்னும் இதேபோன்று நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உள்ள நிலங்களை நல்ல வளமுடையதாக ஆக்குவதற்கு எந்த எந்த இடத்து மண்ணுக்கு எத்தகைய உரம் போட வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் அப்போதைக்கப்போது செய்யப்பட்டு விவசாயிகளுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். எல்லா இடங்களிலும் 'சாயில் டெஸ்ட் நிலையங்களை' ஏற்படுத்த முடியாது என்றாலும் 'மொபைல் யூனிட்பாவது' ஏற்படுத்த அங்கங்கே இந்த பரீட்சைகளை நடத்தவேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று, பெரிய தொழிற்சாலைகளை நடத்த விரும்புபவர்கள் தொழிற்சாலைக்கு 200 ஏக்கரா நிலம் தேவை என்றால் 2,000 என்று கோரி நில ஆர்ஜிதச் சட்டத்தின் கீழ் எடுத்துக்கொள்ள முயற்சிசெய்கிறார்கள். தொழில் வளர்ச்சிக்காக தொழில் ஸ்தாபனங்களுக்கு நில ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்க வேண்டியது தான். ஆனால் தேவைக்கு மேல் ஆர்ஜிதம் செய்ய இடமளிக்காமல் அதே சமயம் விவசாயத்திற்குப் போதுமான நிலங்கள் கிடைக்கும் படியாகச் செய்யவேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் தழை உரத்திலும் நாம் அதிகமாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இன்றைய தினம் பஞ்சாயத்துகளிடத்தில் தழை உரத்தைப் பெருக்குவதற்காகப் பணம் கொடுக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் அந்தப் பணத்தை வருகின்றவர்களுக்கும், போகின்றவர்களுக்கும் விருந்து படைக்கத்தான் செலவிடுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய புகார்கள்க்கு இடமளிக்காமல் மிகக் கடுமையாக நடவடிக்கை எடுத்து, தழை உரத்தைப் பெருக்குவதில் அவர்கள் கவனம் செலுத்தும்படியாகக் கண்காணிக்க வேண்டும்.

அந்தமாதிரி இல்லாமல் நம் நாட்டுப் பிரச்சனையில் அக்கறை காட்டி தழை உரம் உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்றால் பழத் தோட்டம் போன்றவைகளை போடுவதைவிட தழை உரத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும். பின்னர், மைனர் இரிகேஷன். அதிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஏக்கருக்கு 2½ ரூபாய் வரை கொடுக்கிறார்கள், ப்ளாக்குகளில். அதை நாலேந்து இலாகாக்கள் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதிகமான சமையல்காரர்களைப் போட்டு சூப்பைக் கெடுக்கும் நிலை இருக்கக் கூடாது. ஆகவே மைனர் இரிகேஷனை ஒரு இலாகாவினிடம் கொடுத்து அவர்கள் நன்கு துரிதமாக வேலை செய்து உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் அக்கறை காட்டவேண்டும். அதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். கோடவுன்களை கட்டி

[திருமதி. டி. என். அனந்தநாயகி] [20th January 1965]

வருகிறோம். தனிப்பட்டவர்களுக்கு கடனாகவும், மானியமாகவும் கொடுத்து அவரவர்கள் இல்லத்தில் கோடவுன்கள் வைத்துக் கொண்டு நமக்கு தேவைப்படும்போது கொடுக்கக் கூடிய சக்தி படைத்தவர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கு இப்படி உதவி கொடுத்தால் நாம் கிடங்கு வசதிகளை இன்னும் அதிகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். அரிசி மட்டுமல்லாது பருப்பின் விலையும் ஏறியிருக்கிறது. கடலைப் பருப்பு விலை படி ஒன்று 3½ ரூபாய் என்றிருக்கிறது. எண்ணெய் 5 ரூபாய் என்றிருக்கிறது. இப்படி எல்லாவற்றின் விலைகளும் ஏறுகிறபோது இவற்றையும் கவனித்து தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தால் சென்னை வாழ் மக்கள் சற்று மூச்சு விட வசதியாக இருக்கும் என்று கூறிக் கொண்டு அதையும் அரசாங்கம் அக்கரையோடு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆ. தங்கவேலு : கனம் சட்டமன்ற துணைத் தலைவர் அவர்களே, மதிப்பிற்குரிய கவர்னர் அவர்கள் உரையில் தொழிலாளர் நலன் பற்றி குறிப்பிடாதது பற்றி என் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர்கள்தான் இந்த நாட்டில் மிக முக்கியமானவர்கள். தனிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டால், அவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டால் அவர்கள் வழக்கு தொடருவதற்கு வாய்ப்பில்லை, வசதியில்லை சட்டத்தில். கனம் தொழில் அமைச்சர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் தொழில் கோர்ட் நீதிபதி அவர்கள் ஓய்வு பெறும் சந்தர்ப்பத்தில் நடந்த தேனீர் விருந்தில் கலந்துகொண்டபோது தனிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் விலக்கப்பட்டால் வழக்கு தொடர வழி செய்யப்படும் என்று கூறினார்கள். ஆனால் இதுவரை அப்படி தனிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் நீக்கப்பட்டால் அல்லது விலக்கப்பட்டால் அவர்களின் பாதுகாப்பிற்காக அவர்கள் வழக்கு தொடர இதுவரை எந்த விதமான வழிவகையும் செய்யப்படவில்லை, வழிவகை ஒன்றும் அதற்காக காணப்படவில்லை. இந்த ஆண்டிலாவது கவர்னர் அவர்கள் உரையில் இது பற்றி கவனிக்கப்பட்டதா என்று பார்க்கும்போது அதுபற்றி ஒன்றும் இல்லாதது வருந்தத்தக்கதாகும். வட நாட்டில், பஞ்சாபில் கெய்ரான் ஊழல் புரிந்திருக்கிறார், பிரன் மித்ரா ஊழல் புரிந்திருக்கிறார் என்றெல்லாம் கேள்விப்படுகிறோம். ஆனால் இங்கு ஸ்தல ஸ்தாபனத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் நிர்வாகத்தில் ஊழல் நடந்திருக்கிறது. பஞ்சாயத்து தேர்தல் நடக்க இருக்கிறது. பஞ்சாயத்துக்களைப் பிரிக்கவேண்டுமென்று பலயிடங்களில் இருந்து கோரிக்கைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. என் திண்டிவனம் தொகுதியில் மைலம் பஞ்சாயத்து யூனியனைச் சேர்ந்த நான்கு இடங்களை, நான்கு பஞ்சாயத்துக்களைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று 17-7-1964-ல் மைலம் பஞ்சாயத்து யூனியனில் தீர்மானம் போட்டு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. தென் ஆலப்பாக்கத்திலிருந்து கொரலூர், நல்லரத்திலிருந்து வி. பாஞ்சாலம், நெடியிலிருந்து மோழியலூர், பேரணியிலிருந்து பாலப்பட்டு இவை பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்பது தீர்மானம். அந்த நான்கில் பேரணி பஞ்சாயத்திலிருந்து பாலப்பட்டு ஒன்று

20th January 1965] [திரு. ஆ. தங்கவேலு]

தான் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. மற்ற மூன்றும் பிரிக்கப்படவில்லை. பாலப்பட்டு பிரிக்கப்பட்டிருப்பது மிக விசித்திரமானது பொதுவாக ஒரு பஞ்சாயத்து பிரிக்கப்பட வேண்டுமானால் 500-க்கு குறையாத ஜனத்தொகை இருக்கவேண்டும். என்பது சட்டம். ஆனால் பாலப்பட்டில், பாலப்பட்டு என்ற கிராமத்தின் மக்கள் தொகை என்னவென்றால், அதைக் கேட்டால் இங்குள்ள உறுப்பினர்களும், அமைச்சர்களும் ஆச்சரியப்படுவார்கள், அங்குள்ள மக்கள் தொகை 256. வாக்காளர்களின் தொகை 182 தான். ஆனால் அது பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்தல நிர்வாகத் துறை அமைச்சரின் நிர்வாகத்தில்தான் இந்த ஒரு ஊழல் நடந்திருக்கிறது. பஞ்சாபில் ஏதோ பணம் கையாடல் நடைபெற்றது, அதை ஊழல் என்று கருதுகிறோம். அதை விட, மக்களே இல்லாத ஒரு கிராமத்தை இங்கே எப்படி பிரித்தார்கள். எப்படி கணக்கு காட்டினார்கள். இது எவ்வளவு பெரிய மோசடி என்பதை கனம் துணைத் தலைவர் அவர்கள் மூலம் இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஒன்று மட்டும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டிய ஜனத்தொகை இல்லை. அப்படிப்பட்ட பஞ்சாயத்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே நிர்வாகத் துறையில் ஊழல் நடந்திருக்கிறது. அங்குள்ள மக்கள் தொகை 256, வாக்காளர்கள் தொகை 182. அங்கு ஊழல் நடந்திருக்கிறது. கனம் மஜீத் அவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களிடம் சொல்லி எதையும் சரிக் கட்டி விடலாம் என்ற எண்ணமே தவிர வேறு அல்ல என்பதை தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த ஊழல் எப்படி நடைபெற்றது என்பதை கண்டு பிடித்து அவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும். இத்தவறு தன் நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்ட தவறு என்பதற்காக அமைச்சர் அவர்கள் வருந்தி அவர்கள் அமைச்சர் பதவியை ராஜினாமா செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் அவர்களைக்கேட்டுக் கொள்கிறேன், தங்கள் மூலமாக நிலங்களை விதைப் பண்ணைகளுக்கோ அல்லது மற்ற சர்க்கார் அலுவல்களுக்கே எடுக்கிறபோது ஐந்து ஏக்கர்களுக்கு குறைவாக உள்ள ஏழைகளிடம் இருந்து நிலத்தை எடுக்கக்கூடாது என்பது சட்டம். ஆனால் இன்று அரசாங்கம் செய்கிற முறையில் அப்படி நடக்கிறதா என்றால் பலயிடங்களில் தவறுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. என் தொகுதியில் ஏரயனூரில் மானூரில் எண்ணை விதைகளுக்காக அமைக்கப்படும் பண்ணைக்கு நிலம் பறிக்கப்படுகிறது. ஐந்து ஏக்கருக்கு குறைவாக உள்ள ஏழைகளிடம் இருந்து அது பற்றி உள்துறை அமைச்சர் அவர்களிடம் ஒரு மகஜர் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அது கவனிக்கப்படவில்லை. வானூரில் விதைப் பண்ணைக்காக ஐந்து ஏக்கருக்கு குறைவாக நிலம் உள்ள ஏழைகளிடம் இருந்து நிலம் எடுக்க முடிவு செய்து நிலத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்குள்ள விவசாயிகள் சாதாரணக் குடிகள். அவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக கோர்ட்டுக்குச் சென்று நீதிமன்றத்திலிருந்து தடை உத்தரவு வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்றாலும் அரசாங்கம் அதைக் கவனிக்கவில்லை. கோர்ட் விதித்த தடையையும் மீறி வானூரில் உள்ள விதைப்பண்ணைக்காக ஐந்து ஏக்கருக்குள் உள்ளவர்களிடமிருந்து நிலத்தை எடுத்து வேலை செய்கிறார்களே தவிர கோர்ட்

[திரு. ஆ. தங்கவேலு] [20th January 1965]

கொடுத்த தடையை மதிக்கவில்லை. இனியாவது கோர்ட் தடைக்கு மதிப்பு வைப்பார்களா என்று தங்கள் மூலம் அரசாங்கத்தை கேட்டுக் கொள்கிறேன். உணவுப் பிரச்சனையில் தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தை அதிகமாக விளைகிற பகுதி என்று அரசாங்கம் கருதிக் கொண்டிருக்கிறது. சிதம்பரத்தில்தான் கொள்ளடம் ஓடுகிறது. அங்குதான் பெருமாள் ஏரி, வீராணம் போன்ற பெரிய ஏரிகள் இருக்கின்றன. மற்றையிடங்கள் அப்படியல்ல. குறிப்பாக திண்டிவனம் தாலுக்கா கிணறை நம்பி வாழும் பகுதி, சென்ற செப்டம்பரில் உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்ட காலத்தில் அங்கு ஒரு படி அரிசி இரண்டு ரூபாய் என்று விற்ப்பது. காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களே கூறிய மாதிரி புழுத்துப் போன அரிசி கிடைத்து மக்கள் திண்டாடினார்கள். அங்கு இன்று கொள்முதல் செய்கிற அளவிற்கு இருக்கிறார்கள். அதையும் உணவுத் தட்டுப் பகுதிகளில் ஒன்றாக சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அங்கு கொள்முதல் செய்தால் மக்கள் மிகவும் தவித்துப் போவார்கள். அடுத்த படியாக, கவர்னர் அவர்கள் உரையில் மாநில அரசாங்க ஊழியர்களின் சம்பளப் பிரச்சனை பற்றி ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. விவசாயிகள் ஆகட்டும், தொழிலாளர்கள் ஆகட்டும், சர்க்கார் ஊழியர்களாகட்டும், விலைவாசி உயர்வினால் தவிக்கிறார்கள், வாங்கிச் சாப்பிட முடியாத அளவிற்கு. இந்நிலையில் மத்திய சர்க்கார் ஓரளவு உயர்த்தி இருக்கிறார்கள், சிப்பந்திகளின் சம்பளத்தை. அதேபோன்று மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் உயர்த்த வேண்டுமென்று சர்க்கார் ஊழியர்கள் கேட்டிருந்தாலும் அப்பிரச்சனை பற்றி கவர்னர் பெருமான் தம் உரையில் ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. குறிப்பாக நம் மாநில அரசாங்க ஊழியர்கள் இந்த அரசுக்கு எவ்வளவு முக்கியமானவர்கள் என்பதை உணர்ந்து அப்பிரச்சனையில் கவனம் செலுத்தி ஆக வேண்டும். கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய சம்பளத்தைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது என்பதைக் கூறி கவர்னர் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்கில்லை என்பதைக் கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். நஞ்சண்ட ராவ் : கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தின் மீது சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் கடைசியிலுள்ள சில வார்த்தைகளை மட்டும் இந்த மன்றத்தில் எடுத்துக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன் . . .

I have no doubt that you will carry on your deliberations with a sense of restraint and decorum for which this Legislature is renowned.

இந்த மன்றம் அடக்கத்திற்கும், கம்பிரத்துடனும் மரியாதையோடும் எப்போதும் நடந்து கொள்ளும் என்று நமது தற்காலிக கவர்னர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் பெரிய நிதிபதியாக இருந்து வருபவர். இப்பேர்ப்பட்ட கவர்னர் திரு. சந்திரா ரெட்டி அவர்கள் நம்முடைய மன்றத்தைப்பற்றி பாராட்டி, அவருடைய திருப்தியையும் தெரிவிப்பதற்கு நாம் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்த கடமைப்பட்டிருக்கிறோம், இந்த மன்றமும் நன்றி

20th January 1965] [திரு. ஆ. தங்கவேலு]

செலுத்த கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இன்று காலை 'இந்து' பத்திரிகையைப் பார்த்தபோது முதல் பக்கத்தில் டெல்லி பார் அஸோசியேஷனுடைய ஒரு தீர்மானத்தைப்பற்றி செய்தி வந்திருக்கிறது. . . அதாவது.

The Bar Association of India in its deliberations held in Delhi has deplored the remarks of the Speaker of Parliament.

என்ற ஒரு பெரிய செய்தியை பிரசுரித்திருக்கிறது. இதனுடைய விஷயம் என்னவென்றால். . .

“ Privileges of Parliament and Legislature-Speaker's remarks deplored ”.

என்று 'இந்து' பத்திரிகையில் போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சம்பவம் நடந்து எத்தனையோ மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் இன்னும் அதனுடைய தொல்லை தீர்ந்தபாடிಲ್ಲ. கவர்னர் பெருமான் அவர்களே, இந்த மன்றம் மிகவும் அடக்கத்தோடும், மரியாதையோடும், கம்பிரத்தோடும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிற போது, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுப்ரீம் கோர்ட்டு போன்றவைகள், சட்டசபை—பார்லிமெண்டரி சபைகள், கோர்ட்டுகள் இவைகள் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு ஐட்ஜ்மென்ட் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் சட்டசபைகள் மிகவும் அடக்கத்தோடும், கம்பிரமாகவும் நடக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார் கவர்னர் அவர்கள். ஆனால் சுப்ரீம் கோர்ட்டு போன்றவைகள் வேறுவிதமான அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்கின்றன. ஆகவே மிகவும் தகுதியுள்ள நமது தற்காலிக கவர்னர் அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் அதாவது யு.பி.—சட்டசபைக்கும் உயர்நீதி மன்றத்திற்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிற சண்டை சச்சரவில் தலையிட்டு நல்லதொரு நியாயத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்று இந்த மன்றத்தின் மூலமாக கவர்னர் பெருமான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதில் யார் கூறுவது சரி, யார் கூறுவது தப்பு என்பதை அடிப்படையாக பரிசீலனை செய்து முடிவேடுக்கவேண்டும். சாதாரணமாக சுப்ரீம் கோர்ட்டு விஷயங்கள் என்றால் பத்திரிகைகளில் அதிகமாக பிரசுரிப்பதில்லை, அதே நேரத்தில் சட்டசபைகளின் விஷயங்கள் எல்லாம் கொட்டை எழுத்துக்களில் 'இந்து' போன்ற பத்திரிகைகள் போட்டுவிடுகிறார்கள். இம்மாதிரி கோர்ட்டுக்கும் சட்டசபைக்கும் தகராறு இருப்பது நாட்டுக்கு நல்லதல்ல. ஆகவே இதில் கவர்னர் அவர்கள் தலையிட்டு தக்க முடிவு எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, நமது கவர்னர் பெருமான் அவர்கள், நாட்டில் ஏற்பட்ட புயலைப்பற்றியும் அதனால் ஏற்பட்ட மக்களின் கஷ்டங்களைப்பற்றியும் நன்றாக எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறார்கள். ராமனாதபுரம் ஜில்லாவில் இருக்கின்ற மக்களும், தனுஷ்கோடி, ராமேஸ்வரம் போன்ற இடங்களிலுள்ள மக்களும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம்தான். இந்தியா பூராவிலிருந்தும் இதற்காக உதவி செய்ய நல்ல முறையில்

[திரு. ஆ. தங்கவேலு] [20th January 1965]

ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. இதில் கஷ்டப்படுகிற மக்களுக்கு நிவாரணம் கொடுக்கவேண்டும் என்றால் சேது சமுத்திரத் திட்டத்தை உடனடியாக அமுலுக்குக்கொண்டுவர வேண்டும். என்பதை கவர்னர் அவர்களும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே மத்திய சர்க்கார் இந்தத் திட்டத்தை உடனடியாக அமலுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான எல்லா உதவிகளையும் செய்து கொடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மத்திய சர்க்காரும் உடனடியாக இதற்காக எல்லா விதமான நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

மேலும், இந்த நாட்டிலுள்ள உணவுப் பிரச்சனையைப்பற்றி எல்லா அங்கத்தினர்களும் அழகான முறையில் எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறார்கள். நகரில் இருக்கும் கனம் அங்கத்தினர் திருமதி அனந்த நாயகி அவர்கள் பட்டணத்தில்கூட என்னென்ன முறையில் உணவு உற்பத்தி செய்யலாம் என்பதைப்பற்றி அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது நான்கு லட்சம் டன் அரிசி 'பஃப்பர் ஸ்டாக்' செய்யவேண்டும் என்று திட்டமிட்டிருப்பதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்டாக்கை ஏற்படுத்த முடியுமா என்பதை பார்க்கவேண்டும். இதற்கு தகுந்த அளவு உற்பத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். போன வருடத்திலிருந்து இந்த வருடம் அதிகமாக உற்பத்தியானால்தான் இந்த ஸ்டாக்கை ஏற்படுத்த முடியும். கழிந்த வருடம் 15 மூட்டை ஒரு ஏக்கருக்கு கிடைத்தால் இந்த வருடம் கூடுதலாக ஒரு மூட்டை கிடைத்தால் தான் நாம் நினைக்கிறபடி நான்கு லட்சம் டன் பஃப்பர் ஸ்டாக் ஏற்படுத்த முடியும். அதற்குத் தகுந்தவாறு அரசாங்கம் நல்லதொரு திட்டத்தை கொண்டு வரவேண்டும். விவசாயத்திற்கென்று தனியாக ஒரு பெரிய அளவில் 'பிலிப்' கொடுக்கக்கூடிய முறையில் திட்டத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு இன்னும் எந்த அளவுக்கு கூடுதலாக உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்பதைப்பற்றி விவசாய இலாகா பரிசீலனை செய்து, அதற்கு ஏற்றபடி பல வசதிகளையும் விவசாயிகளுக்கு செய்து கொடுக்க வேண்டும். இதில் கலெக்டர் அவர்கள் முயற்சி செய்தால் மட்டும் போதாது. முக்கியமாக சமுதாய நலத் திட்டங்களில் மூலமாகவும், பஞ்சாயத்துக்களின் மூலமாகவும்தான் இதை சீர்திருத்த முடியும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். இருந்தாலும் இப்போது இருக்கின்ற சமுதாய நல அமைப்புகள் சரியாக இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அந்தந்த ஜில்லாக்களில் உள்ள டெவலப்மென்ட் கௌன்ஸில் மூலமாகவும் உணவு உற்பத்திக்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

போலீஸ்-ஷூட்டிங் நடந்ததைப்பற்றி அந்தந்த ஜில்லாக்களிலுள்ளவர்கள் நல்ல முறையில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதில் நான் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள ரெவரன்ட் மார்டின் லூதர் அவர்கள் நமது மகாத்மா காந்தி அவர்களின் அகிம்சை கொள்கையின் அடிப்படையிலே நின்று நோபல் பரிசு வாங்கியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை

20th January 1965] [திரு. ஆ. தங்கவேலு]

யைப்பார்த்து நம்முடைய போலீஸ் ஊழியர்களும் எப்போதும் அகிம்சை எண்ணத்தை மட்டுமே மனதில் கொள்ளவேண்டும், துப்பாக்கி நினைவே இல்லாதபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு தகுந்த முறையில் நமது ஐ.ஜி. அவர்கள் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும். ஐ.ஜி. அவர்கள் கூட துப்பாக்கி பிரயோகங்கள் அடியோடு குறைய வேண்டும் என்பதை வேண்டுகோளாக விடுத்திருக்கிறார்கள். இதையும் மனதில் கொண்டு, அகிம்சை அடிப்படையிலேயே போலீஸ் சேவகர்கள் நடந்து கொள்வதற்கான நிலைமையைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏதோ ஒரு போலீஸ் அதிகாரி செய்த ஒரு சிறிய தவறுக்காக அதை சிறிய தவறு என்று சொல்லவில்லை—பெரிய தவறு தான்—இம்மாதிரி தவறு ஏற்பட்டதின் காரணமாக இந்த மன்றத்தில் எத்தனையோ மணி நேரம் அதைபற்றி விவாதித்து நேரத்தை வீணாக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. அதோடு துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்யும் போது ஆரம்பத்தில் எச்சரிக்கை செய்கின்ற முறையில் ஆகாயத்தை நோக்கி சுடுவது வழக்கம். அவ்விதம் சுடுவதைப் பார்த்து மக்கள் கூட்டம் கலைந்து போகும். ஆனால் இங்கு சொல்லப்படுவதைப் பார்த்தால் கோயம்புத்தூரிலோ அல்லது நாகர்கோவிலிலோ அவ்விதமான எச்சரிக்கை எதுவும் செய்யப்படாமல் மக்களைப் பார்த்து துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்திருக்கிறது. இது சரியல்ல என்பதைக்கூறி, இம்மாதிரி சம்பவங்கள் நடைபெறுதவாறு இனிமேலாவது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கி. நாராயணசாமி பிள்ளை : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நமது கவர்னர் பெருமான் பேருரை மீது நன்றி செலுத்தும் தீர்மானத்தின் மீது சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஆண்டவன் அருளிஞாலே, புயலுக்குப் பின் அமைதி ஏற்பட்டு நல்ல சூழ்நிலையிலே நாம் இங்கே கூடியிருக்கிறோம். சென்ற வருஷ இறுதியிலே, டிஸம்பர் 22, 23 தேதிகளில் இயற்கை அன்னையின் சீற்றத்தால் இராமேஸ்வரத்திலும் தனுஷ்கோடியிலும் புயலினாலும், அதனால் ஏற்பட்ட கடல் கொந்தளிப்பினாலும் பல இன்னல்கள் ஏற்பட்டன. அந்த நேரத்திலும்—ஆண்டவன் கிடையாது, கோவில் தேவையில்லை, கோவிலுக்கு ஏன் இவ்வளவு பெரிய கட்டடம் என்று சொன்னாலும்—அந்தப் பகுதியில் இருக்கிற கோவிலில் அடைக்கலம் புகுந்த அத்தனை பேர்களும் இன்று உயிரோடு இருக்கிறார்கள் என்றால் அது ஆண்டவன் அருள் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்த நேரத்திலேகூட நமது அமைச்சர்களும், உத்தியோகஸ்தர்களும் இங்கிருந்து அங்கு விரைந்து சென்று அந்த இடத்திலே உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஹெலிகாப்டர் மூலமாகப் போட்டலங்களை எறிந்தும், வலைகளை இழந்த மீனவர்களுக்கு வலைகளைக் கொடுத்தும், குடும்பத்திற்கு 100 ரூபாய் வீதம் கொடுத்தும், போக்குவரத்துக்கு வசதியாக ரஸ்தாக்களைச் சீர் செய்தும் வருகிறார்கள் என்று சொன்னால், அதற்காக சர்க்காருக்கு நன்றி செலுத்தாமல் இருக்க முடியாது.

[திரு. கி. நாராயணசாமி பிள்ளை] [20th January 1965]

சென்ற வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் உணவுப் பற்றாக்குறை யினால் பல இன்னல்கள் ஏற்பட்டன. சர்க்கார் சீரிய முறையில் ஒத்துழைக்க, வியாபாரிகள் ஒத்துழைக்க, மாவட்ட கலெக்டர்கள் ஒத்துழைக்க, மிகுதியாக இருக்கின்ற இடங்களிலிருந்து தானியங்களைக் கொண்டுவந்து சென்னையிலும் பக்கத்து கிராமங்களிலும் பற்றாக்குறை நிலைமை இல்லாமல் செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கு நாம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். மறுமுறை உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்படக் கூடாது என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு நான்கு லட்சம் மெட்ரிக் டன் தானியத்தை காவிரி டெல்டா விலுள்ள திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், தென் ஆற்காடு முதலிய பகுதிகளிலிருந்து கொள்முதல் செய்து சேகரம் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக கொடவுன்களைக் கட்டி வருகிறார்கள். இது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம்.

உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஏற்கெனவே இருப்பதை விட கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து, நதிகளில் வரக் கூடிய தண்ணீர் கடலில் போய் விழாமல் அணைகளைக் கட்டித் வாய்க்கால் களை வெட்டி, பாலைவனமாக இருந்த நிலத்தை சோலைவனமாக ஆக்கி நல்ல முறையில் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அதே நேரத்தில் மக்கள் பெருக்கம் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. இந்த நிலையில் விவசாயிகளுக்கு எளிய முறையில், நீண்ட காலக் கடன்களையும், மைய காலக் கடன்களையும், குறுகிய கால கடன்களையும் கொடுத்து வருகிற கோவாப்ப ரேடிவ் பாங்குகளை வாழ்த்தாமல் இருக்க முடியாது. இதே நேரத்தில் உரங்கள் நல்ல முறையில் போய்ச்சேர ஏற்பாடு செய்திருப்பதற்காக நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இருந்தாலும் விவசாயிகளின் குறை என்னவென்றால் அவனுடைய நிலத்தில் மண் வளமாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ளுவது கிடையாது. இப்போது முக்கியமாக பஞ்சாயத்துக்களில் உணவு தானியங்களை அதிகமாகப் பெருக்கவேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தோடு கிராம சேவக்குகளை உணவு உற்பத்தி வேலை செய்யவேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வருஷத்துக்கு 120 சாம்ப்பிள்கள் அனுப்பவேண்டும் என்று இருந்தும், கிராம சேவக்குகள் அம்மாதிரி செய்வதாகத் தெரியவில்லை. நல்ல முறையிலே வேலை செய்து வந்தார்களென்றால் அந்தந்த நிலத்திற்குண்டான பரிசோதனை செய்து வேண்டிய உரத்தை சர்க்கார் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அதோடு இல்லாமல் உரத்தைக் கடனாகக் கொடுத்து சாகுபடி தீர்ந்த பிறகு அவர்களிடமிருந்து நல்ல முறையில் பெற்றால் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதோடு கோவாப்பரேட்டிவ் டிபார்ட்மெண்ட்டில் நல்ல நிபுணர்களைக் கொண்டு மாடல் டிபார்ட்மென்ட் முறையில் பண்ணைகளை வைத்து உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து மற்றவர்களுக்குக் காணித்தால் மற்றவர்கள் செய்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அடுத்தபடியாக, மனிதனுக்கு தீங்கு விளையக் கூடியது நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகிய மூன்றினால் தான். நீரும் காற்றும் சேர்ந்து பெரும் சேதத்தை விளைவித்த மாதிரி நெருப்பும் பல கிராமங்

20th January 1965] [திரு. கி. நாராயணசாமி பிள்ளை]

களில் சேதத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அதைத் தடுக்க ஒவ்வொரு தாலுகா தலைநகரத்திலும் ஃபயர் என்ஜினை வைக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நீர்ப்பாசனத்தைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நம் நாட்டில் நதிகளில் அணை கட்டி முடிந்து விட்டது. பக்கத்து மாநிலத்திலிருந்து ஆற்று உபரிநீரை பெறுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதோடு ஏற்கனவே இருக்கக் கூடிய வசதிகளை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, விருத்தாசலம் தாலுகாவில் வெல்லிங்கடன் ரிஸர்வாயர் என்ற நீர்த்தேக்கம் இருக்கிறது. 28,008 ஏக்கர் அந்த ரிஸர்வாயரின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கின்றன. ஏரி ஏற்பட்டு 42 வருஷங்கள் ஆகியும், இரண்டே முறை தான் ஏரி நீரம்பிச் சென்றிருக்கிறது. அதற்கு தண்ணீர் வெள்ளாற்றிலிருந்து வரவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் வெள்ளக் காலங்களில் தவிர மற்ற காலங்களில் தண்ணீர் வருவது கிடையாது. வெள்ளக்காலங்களிலும் தண்ணீர் சரியாக வருவதற்கில்லாமல் இருக்கிறது. வாய்க்கால் குறுகலாக இருக்கிறது. அதை அகலப்படுத்தவேண்டும். அதற்கு 12,00,000 ரூபாயில் திட்டம் தயாரித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. வெள்ளாற்றுக்கு மேற்கே இருக்கிற கிராமத்தில் ஒரு சிறிய நீர்த்தேக்கத்தை ஏற்படுத்தி வெள்ளநீரைத் தேக்கி வெள்ளம் இல்லாத காலத்தில் வாய்க்கால் மூலமாகக் கொண்டுவர யோசனை இருந்தது. அதனால் பல கிராமங்கள் கஷ்டம் அடையும் என்று விடப்பட்டது. மேலும் ஜோட்பாளையம் என்ற இடத்தில், 70 மைல் இருக்கும், அந்த இடத்திலிருந்து, காவிரி ஆற்றிலிருந்து நீர்த்தேக்கத்திற்கு வேண்டிய தண்ணீர் கொடுக்கலாம். 28,008 ஏக்கரும் அதற்கு மேலும் 40,000 ஏக்கர் அதனால் நன்மை அடையும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதோடு இல்லாமல் நம் நாட்டில் தொழில் அதிகமாகப் பரவி வருகிறது. முக்கியமாக நமது நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டம் நமக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம் ஆகும். அங்கு நிலக்கரி திட்டமல்லாமல், மின்சாரமும் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. மின்சாரத் தட்டுப்பாடு ஏற்படும் நேரத்தில் மின்சாரம் கிடைக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு முக்கியமான உரத்தைச் செய்ய பல வேலைகள் செய்து வருகிறார்கள். யூரியா உரம் அடுத்த ஆண்டில் கிடைக்கும், அதை மக்களுக்கு நல்ல முறையில் விநியோகிக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த நேரத்தில் நெய்வேலி நிலக்கரியை சேலத்திற்குக் கொண்டு போய் இரும்பு ஆலை ஏற்படுத்தும் திட்டம் நல்ல நிலைமையில் உள்ளது. தஸ்தூர் கம்பெனி ரிப்போர்ட் கிடைத்திருக்கிறது. சேலத்தில் நிருவுவது அல்லாமல் நெய்வேலியிலேயே நல்ல நீர் கிடைக்கிறது, நல்ல இடம் இருக்கிறது, நல்ல வசதிகள் இருக்கின்றன, ஆகையால் அங்கேயும் ஓர் இரும்பு ஆலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இது கண்டிப்பாக நடந்தே தீரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

[திரு. கி. நாராயணசாமி பிள்ளை] [20th January 1965]

மேலும் முக்கியமாக கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், இந்த மாநிலத்தில் அநேக கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் நமது நாட்டில் உள்ள மடாலயங்களிலும், கோவில்களிலும் நிறைய பணம் குவிந்து கிடைக்கிறது. இதை யெல்லாம் கல்விக்காகச் செலவு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணமாக எங்கள் தாலுகாவிலே அடிக்கடி நமது செய்தித் துறை அமைச்சர் சொல்லுவது போல, கொளுஞ்சியப்பர் கோவிலில் அதிகப் பணம் இருக்கிறது, அதிலிருந்து இரண்டு லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து பெண்களுக்கு கல்லூரியும் உயர்நிலைப்பள்ளிகளும் ஏற்படுத்த நாங்கள் ஆவலாக இருக்கிறோம், மக்களும் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும், மேலும் இன்றைய நிலையில் நிறைய பள்ளிகள் இருந்தாலும் போதுமான கட்டடங்கள் இல்லை. கட்டடங்களைக் கட்ட போதுமான சிமெண்ட் கிடைப்பதில்லை. சிமெண்ட் உற்பத்தி அதிகமாக ஆக சிறிய சிறிய ஆலைகளை ஏற்படுத்தியும், சர்க்கரை எல்லா மக்களுக்கும் கிடைக்க சிறிய சிறிய ஆலைகளையும் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கள்ளக்குறிச்சியில் கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலை ஒன்றையும், பெண்ணைரத்தில் அருணா ஷுகர் பாசுடரி என்பதையும் நிருவ இருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் நல்ல முறையில் கொண்டு வந்து எல்லா மக்களுக்கும் சர்க்கரை கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்ததற்காக தங்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-30
P.m.

திரு. சி. வே. வேலப்பன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களின் உரையின் பேரில் நடைபெறுகிற விவாதத்தில் என்னுடைய கருத்துக்களை கூற விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிற முதல் வாசகம் நாம் துன்ப சூழ்நிலையில் கூடியிருக்கிறோம் என்பதுதான். அந்தக் குறிப்பைத் தொடர்ந்து தனுஷ்கோடி, ராமேசுவரம் பகுதிகள் புயலினால் பாதிக்கப்பட்ட நிலைமையும், அரசாங்கம் அதற்காக எடுத்துக் கொண்ட பரிசாரங்களையும் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சென்ற இரண்டு நாட்கள் விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு உரை ஆற்றிய ஆளுநர் கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களும், மற்றும் எதிர்க்கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களும் கவர்னர் உரை பாராட்ட முடியாத நிலையில் இருப்பதை பொதுவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். புயலால் மக்கள் அதிகம் சேதம் அடைந்திருக்கிறார்கள். உயிர் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது, மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள் என்ற குறிப்பினை அத்தனை பேர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். அதே போலத் தான் ஆளுநர் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் எடுத்துச் சொல்லுகிற பொழுது, கடவுள் தன்னுடைய காட்சியை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார், மக்கள் மீது அவர் கோபம் கொண்டார், கடவுள் செய்த காரியம்தான் இது, கோவில் மட்டும் அழியாமல் இருக்கிறது

20th January 1965] [திரு. சி. வே. வேலப்பன்]

என்று கூறினார்கள். கடவுள், 'நான்தான் செய்தேன்' என்று சொல்லுவதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அது இருக்கிறதோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆட்சியினர் மக்களுக்கு அப்படிப்பட்ட துன்ப சூழ்நிலை வருவதைத் தவிர்க்கவேண்டும். பொதுவாக துன்பம் வந்ததற்குப் பிறகு அதைச் செய்தோம், இதைச் செய்தோம் என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, வருவதற்கு முன்னால், நிலைமையை புரிந்து செய்யவேண்டியதைச் செய்தால் நலமாக இருக்கும். அப்படிச் செய்வதற்கான எல்லா வசதிகளையும் இந்த ஆட்சி பெற்றிருக்கிறது. அப்படி பெற்றிருப்பது மட்டுமல்லாமல், எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்களும் அவ்வப்பொழுது ஆலோசனை கூறியிருக்கிறார்கள். அத்தனை ஆலோசனைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையில், அசட்டையாக இருந்த காரணத்தினால், புயல் வரும் என்று தெரிந்திருந்தும் மக்களுக்கு முன்னாலேயே அறிவிக்க முடியாமல் இருந்த நிலை ஏற்பட்டதினால், அப்படி அறிவிக்காமல் இருந்த காரணத்தினால், பெருந்த உயிர்ச் சேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இப்பொழுது எடுக்கப்பட்டிருக்கிற நடவடிக்கைகள், முடிவுகள் அத்தனையும் முன்பே எடுக்கப்பட்டிருந்தால், மக்கள் உயிர் நீத்ததைத் தவிர்த்திருக்க முடியும். அவர்களை அந்தப் பகுதிகளிலிருந்து முன் கூட்டியே வெளியேற்றியிருந்தால், மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களை தவிர்த்திருக்க முடியும். அதைச் செய்ய இந்த அரசு தவறிவிட்டது.

அடுத்து, இந்த மாநிலத்தில் பல இடங்களில் துப்பாக்கிச் சூடுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றியெல்லாம் அத்தனை பேர்களும் கண்டித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். முதலில் வேண்டுமானால் பாராட்டிப் பேசியிருக்கலாம், ஆனால் அதற்குப் பிறகு தொடர்ந்து பேசும்பொழுது அத்தனை பேர்களும் கண்டித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டதெல்லாம் நீதி விசாரணை வேண்டும் என்பது தான். ஆட்சியாவார்களின் எண்ணம் எப்படியிருக்கிறது என்று பார்க்கிறபொழுது, விசாரணை வேண்டுமானால் கொடுப்போம், ஆனால் நீதி விசாரணை கொடுக்கமாட்டோம் என்று உட்கருத்து இருப்பதாக நமக்குத் தோன்றுகிறது.

உணவுப் பிரச்னையைப் பற்றியும் கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய உரையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கவர்னர் அவர்களின் குறிப்பையும், முதல் அமைச்சர் அவர்களின் குறிப்பையும் பார்க்கிறபொழுது, இந்த நாட்டில் 4 லட்சம் மெட்ரிக் டன் இருப்பு வைப்பதாக இருக்கிறோம் என்று தெரிகிறது. அந்த 4 லட்சம் மெட்ரிக் டன் உணவு தானியம் யாரிடத்திலே வாங்கப்படுகிறது என்று பார்க்கிறபொழுது, விற்பனைக்கு வருகிற உணவு தானியத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்குதான் அரசு கொள்முதல் செய்யப்போவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், நடைமுறையில் என்ன நடக்கிறது? நடைமுறையில் பார்க்கிறபொழுது, ஒரு ஏக்கர் விவசாயம் செய்கின்ற விவசாயிடமிருந்தும், கொள்முதல் செய்யப்படும் நெல் மூன்றில் ஒரு பங்காக இருந்தால், 10, 15 பேர்கள் இருக்கிற குடும்பமாக இருந்தால், மூன்றில் ஒரு பகுதி வாங்கப்பட்டு விட்டால் அவர்கள் உண்ணுவதற்கு என்ன வழி? அது மாத்திர

[திரு. சி. வே. வேலப்பன்] [20th January 1965]

மல்ல. கொடுமை என்னவென்றால், ஒரு ஏக்கர், 50 செண்டு வைத்திருக்கிற விவசாயிகளாக இருந்தாலும் சரி, 10 ஏக்கர் 20 ஏக்கர் வைத்திருக்கிற விவசாயிகளாக இருந்தாலும் சரி, அத்தனை பேர்களிடமிருந்து ஒரே மாதிரியாக கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. இந்தக் கொடுமை அகற்றப்படவேண்டும். அது மாத்திரமல்ல. கிராமங்களில் கொள்முதல் செய்யப்படும்பொழுது தாரதம்மியம் கார்ட்டப்படுகிறது. ஏழைகளிடம் கண்டிப்பாக கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. பணக்காரர்கள், வசதி படைத்தவர்களாக இருந்தால், அவர்களிடம் கொள்முதல் செய்யாத நிலைமையும் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையைப் போக்கவேண்டும்.

அடுத்து, நகர்ப்புறங்களில் இருப்பதுபோல் கிராமங்களிலும் உணவுப் பொருள் முறையாக பங்கீடு செய்யப்படவேண்டும். நகர்ப்புறங்களிலும், மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களிலும் கார்டு முறை இருக்கிறது. அடுத்திருக்கிற ஊராட்சி மன்றப் பகுதியில் இருப்பவர்களுக்கு உணவு வழங்கப்படுவதில்லை. இதைப்பற்றி தனியாக கலெக்டர் அவர்களுக்கும், டி. எஸ். ஓ. அவர்களுக்கும், ஏனைய அதிகாரிகளுக்கும் இன்னென்ன ஊருக்கு வழங்கப்படவில்லை என்று ஊர் ஊராக பெயர் குறிப்பிட்டு சொல்லியபோதிலும், தாலுகா அலுவலகத்திற்குப் பல தடவை சென்ற போதிலும், ஒன்றும் பிரயோசனம் ஏற்படாத அவல நிலை இருக்கிறது. ஆளும் கட்சியினால் 17 ஆண்டுகளாக நடத்தப்பட்டு வரும் ஆட்சிக்குப் பிறகு, உணவு கிடைக்கவில்லை என்று இந்த மாமன்றத்தில் சொல்லப்படுகின்ற துர்ப்பாக்கியமான நிலையைத்தான் இந்த மாநிலம் அடைந்திருக்கிறது. இதைவிட நான் ஒன்றும் குறிப்பிட விரும்பவில்லை.

அடுத்து ஊராட்சி மன்றங்களின் தேர்தல்களைப்பற்றி சொல்லும்பொழுது ஊராட்சி மன்ற தேர்தல் விஸ்டு குறிப்பிட்ட நேரங்களில் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு கிடைப்பதில்லை.

உணவுப் பிரச்சனை நாட்டினுடைய அடிப்படைப் பிரச்சனை, நாட்டிற்கு மிகவும் முக்கியமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், இந்த அரசு விவசாயம் செய்கிறவர்களுக்கு நல்ல ஒத்தாசைகள் செய்வதில்லை. ஒத்தாசை செய்யாதது மட்டும் அல்ல, உபத்திரவம் வேறு கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. எப்படி என்றால் நான் சார்ந்திருக்கிற பகுதியில் விவசாயிகள் தங்கள் கொள்முதலை வைத்து, முதலீட்டை வைத்து விவசாயம் செய்ய முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்த விவசாயம் ஆட்சி யாளர்களால் முன்பு போடப்பட்ட உத்தரவின் அடிப்படையில் தான். அதை நம்பி இறங்கிவிட்ட ஒரே தவறு தான். காவேரி பிரிவு வாய்க்காலிலிருந்து சர்க்கார் தனி உத்தரவின்றி தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு விட்டார்கள். உணவு நிலைமையை சரிக்கட்ட வேண்டிய இந்த நேரத்தில்கூட ஒரு ஏக்கர விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு ரூபாய் 300, 400 தண்ட நீர்க்கூலி என்று விதிக்கப்பட்டு, வசூலிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அதே பகுதியில் இருக்கிற பணப் பயிர் வைத்திருக்கிற விவசாயிடம், கரும்பு பயிர் செய்கிற விவசாயிடம், கெட்டி மகசூல் செய்கிற விவசாயிடம், இந்த அரசு வசூலிக்கிற வரி ரூபாய் 200 தான். உணவுப் பிரச்சனை தீரவேண்டும்.

20th January 1965] [திரு. சி. வே. வேலப்பன்]

மக்களுக்கு வேண்டிய உணவு உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கம் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு ரூபாய் 400 வரி விதிக்கப்படுகிறது. பணப் பயிர் செய்பவர்களுக்கு ரூபாய் 200 தான் விதிக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலையைப் பார்க்கிறபொழுது, நிச்சயமாக எதிர்பார்த்த அளவுக்கு உணவு உற்பத்தி செய்ய முடியாது என்று தான் தோன்றுகிறது. அடுத்து அடுத்து எல்லோரும் பணப் பயிர் செய்வதற்கு மாற்றிக்கொள்ளக்கூடிய நிலையைத்தான் இது உருவாக்கும்.

ஆகவே, இந்த அரசு செய்து வருகிற காரியங்கள் எதை எடுத்துக் கொண்டாலும், பஞ்சாயத்து யூனியன் விஷயமாக இருந்தாலும் சரி, உர விநியோகமாக இருந்தாலும் சரி, எந்த காரியங்களைப் பார்த்தாலும், ஊழல்கள் மலிந்து கிடக்கின்றன. கவர்னர் அவர்களுடைய உரையிலே கடைசியிலே இந்த மன்றத்தில் இருப்பவர்கள் அத்தனை பேர்களும் அத்தனைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் நல்ல நோக்கத்தோடு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் வெற்றிகரமாகவும், சிறப்பாகவும் நடைப்பெறுவதற்கு நல்ல ஆக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற குறிப்பினைக் காண்கிறோம். அது குறித்து அவர்களுக்கு தனியாக நன்றி கூறி, அவர்கள் உரையிலே மற்றபடி காணப்படுகின்ற ஆட்சியாளர்களின் குறிப்புக்களை, அவர்கள் செய்துவந்த காரியங்களை, எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளை குறிப்பிட்டிருக்கிற மட்டில் அந்த உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன் என்று எடுத்துக் கூறி, எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி சி. குழந்தையம்மாள் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மாட்சிமை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முகத்தான் கனம் அங்கத்தினர் தண்டாயுதபாணி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்த 1965-ம் ஆண்டு பொங்கல் தினத்தன்று நம்முடைய அரசாங்கம் உணவு தானியக் கார்ப்பரேஷனை ஏற்படுத்தியது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அதைப்பற்றி கவர்னர் பெருமான் அவர்களும் தன்னுடைய உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

உணவு தானியங்கள் என்று சொல்லும்பொழுது, அரிசி போன்ற தானியங்கள் மட்டும் இந்த உணவு தானியக் கார்ப்பொரேஷன் மூலம் மக்களுக்கு நியாய விலையிலே கிடைத்தால் போதாது. உணவுப் பொருள்களோடு மிகவும் அத்தியாவசியமான, அன்றாடம் குடும்பத்திலே புழங்கி வருகிற துவரம் பருப்பு, கடலைப் பருப்பு, நல்லெண்ணை, பொட்டுக்கடலை, உளுந்து, புளி, மிளகாய், காப்பிக்கொட்டை போன்ற பொருள்களும் நியாயமான விலையிலே கிடைப்பதற்கு, அதுவும் தொடர்ந்து கிடைப்பதற்கு, நமது மாநில சர்க்கார் முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று பணிவின்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் கூட்டுறவுச் சங்கத்திலே ஒரு கிலோ காப்பிக்கொட்டை ரூபாய்

[திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்] [20th January 1965]

5.46-க்கு கிடைக்கிறது. வெளியிலே ரூ. 7 கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்றைக்கு காப்பி குடிக்காதவர்கள் மிகக் குறைவு. பெரும்பாலான மக்கள் அதை அருந்தப் பழகியிருப்பதால், இந்த நிலைமை மாறுவதற்கு இப்பொருள்களையும் உணவு தானியக் கார்ப்பொரேஷனோடு இணைக்க வேண்டும். இதை உடனடியாகச் செய்யா விட்டாலும், படிப்படியாக இணைக்க வேண்டும். துவரம் பருப்பு விலை ஏறியிருப்பதைப் பார்த்தால் சாம்பார் செய்ய வேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது. அதே மாதிரி பொட்டுக் கடலை, தேங்காய் விலை ஏறியிருப்பதைப் பார்த்தால் இட்டிலிக்குச் சட்டினி வேண்டாம் என்றிருக்கிறது. உளுந்து, புளியின் விலையைப் பார்த்தால், சமயலறைக்குப் போகும்பொழுது, ஒரு அச்ச மனப்பான்மை பெண்களுக்கு ஏற்படுகிறது. எவ்வளவு தான் சிக்கனமாக வாழக் கற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், குடும்பத்திலே இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் நிலைமை மாறவேண்டுமென்றால், அரிசிக்குக் குடும்பக் கார்டுகள் கொண்டு வந்தது போல மற்ற பொருள்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்து, படிப்படியாகக் கொண்டு வர வேண்டும். சாதாரண மக்கள் இதை நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். உணவு விநியோக முறையிலே அரிசி கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். என்னுடைய தொகுதி கிராமப் பகுதிகள் அடங்கியது. டவுன் பஞ்சாயத்திலுள்ளவர்களுக்கு வாரத்திற்கு 5 படி கொடுக்கிறார்கள் என்றால், கிராமப் பஞ்சாயத்துகளில் உள்ளவர்கள் “நாங்கள் எப்படி ராகியையும், சோளத்தையும் வாங்கி சமைத்துச் சாப்பிடுவது. எங்களுக்கும் நியாய விலையில் அரிசி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்று கேட்கிறார்கள். ஆகவே கிராமப் புறங்களில் இருக்கின்ற மக்களுக்கும் நகரத்திலே இருக்கிறவர்களுக்குக் கொடுப்பதுபோல, அதிகப்படியாகக் கொடுக்காவிட்டாலும், குறைந்த பட்சம் போதிய அளவு கொடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தனுஷ்கோடியில் ஏற்பட்ட புயலின் விளைவுகளுக்காக நான் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, நமது மந்திரி சபையானது எதிர்ப்பார்த்த அளவுக்கு மேலே அந்த வட்டாரத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு சீக்கிரமாக நிவாரணம் அளிக்கக்கூடிய முறையிலே கீவிரமாகப் பல நிவாரண வேலைகளைச் செய்ததற்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எதிர்க்கட்சியைச் சார்ந்த அங்கத்தினர்கள் நேற்று இங்கே பேசும் பொழுது, ஏதோ அந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே அவர்கள் அனுதாபப்பட்டதாகவும், துக்கம் அடைந்ததாகவும், துன்பப்பட்டதாகவும், இன்னும் பல அடுக்கு மொழிகளைப் போட்டுச் சொன்னார்கள். எதிர்க்கட்சியிலே உள்ளவர்களை ஏன் அழைத்துக்கொண்டு போகவில்லை என்றும் கேட்டார்கள். மந்திரிகள் கலியாணத்திற்கா புறப்பட்டுப் போனார்கள்? அப்படிக் கூப்பிட்டிருந்தால் என்ன சொல்லுவார்கள் தெரியுமா, “இந்த மந்திரிகளுக்குத் தனியாக ஒன்றும் செய்யத் தெரியவில்லை, ஆகவேதான் எங்களைக் கூப்பிடுகிறார்கள்” என்பார்கள். ஒரு துன்பம் நிகழ்ந்துவிட்டது என்று கேள்விப்பட்டவுடன், பொறுப்புள்ளவர்கள் அத்தனைபேரும் அழைத்தோ,

20th January 1965] [திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்]

அழைக்காமலோ சென்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்வது எதிர்க்கட்சியிலுள்ளவர்களின் கடமை. அழைக்கவில்லை என்று மந்திரிகள் மீது குற்றம் சாட்டுவது, ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற தொனியில் பேசுவதாக இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நேற்று எதிர்க்கட்சியில் பேசிய ஒரு அங்கத்தினர், இந்த மூன்று திட்டங்களினால் ஒரு பலனும் இல்லை, நான் காவது திட்டத்திலாவது இந்த மூன்று திட்டங்களினால் ஏற்படாத பலன் ஏற்பட வேண்டும் என்று சொன்னார். பாவம். அவருக்கு என்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் ப. உ. சண்முகம் அவர்கள் 17 பெரிய திட்டங்களைத் தீட்டி அதனாலே மக்களுக்கு நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இப்படி அவர்களுக்குள்ளேயே முரண்பட்ட கருத்துக்களைச் சொல்லி வருகிறார்கள். திட்டங்களோடு நல்ல தொடர்பு கொண்டவர்களுக்குத் தான் அதனால் ஏற்பட்ட நன்மைகள் நன்கு தெரியும். எந்த நிலத்திற்கு எந்த உரம் போடுவது என்று பரிசீலனை செய்யவில்லை என்றார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் உர வார விழாக் கொண்டாட்டங்களில், உரிய அதிகாரிகள் வந்து எந்தெந்த முறையிலே மண்ணைப் பரிசோதனை செய்து கொடுக்கிறோம், ஒரே நாளில் பல நிலங்களில் இருக்கிற மண்ணை எடுத்து பரிசோதனை செய்து, இந்த மண்ணுக்கு இந்த உரத்தைப் போட வேண்டுமென்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். ஆகவே பஞ்சாயத்து யூனியனோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு மண் பரிசோதனையில் அக்கரை காட்டி, விவசாயிகளுக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக கனம் சதந்திராக் கட்சி அங்கத்தினர் பேசும் பொழுது, இந்த பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாகத்திற்கும், முனிசிபாலிட்டி நிர்வாகத்திற்கும் 85 சதவிகிதம் செலவாகிறது என்று சொன்னார். அவர் சொல்லிய கருத்து மிகவும் தவறானது என்று நான் கருதுகிறேன். ஏனென்றால் பட்ஜெட் விவாதத்திலே குறிப்பிடும்பொழுது, நம்முடைய நிர்வாகச் செலவு 40 சதவிகிதம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேறுபாடு வருமேயானால் அது 45 சதவிகிதமாக இருக்கலாம். கிராமத்தில் இருக்கிற மக்களே திட்ட வேலைகளைச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னால், அங்கே ஒற்றுமை இருந்தால் நன்றாக வேலை நடக்கிறது. இல்லை என்றால் ரோடுகள் போட முடியுமா, கிணறுகள் வெட்ட முடியுமா, ஓவர் ஹெட் டாங்குகள் கட்ட முடியுமா என்றெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே அவர்கள் சொல்லும் கருத்துக்கள் பொருத்தமற்றவை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

உணவு தானிய உற்பத்தியைத் தீவிரப்படுத்தவேண்டுமென்று சொல்லும் பொழுது நான் பல நாட்களாக வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கும் ஒரு கருத்தைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. என்னுடைய தொகுதி மிகவும் வரண்ட பிரதேசம். கடல் மட்டத்தில் 1,700 அடி உயரத்தில் இருக்கக்கூடிய தொகுதி. சாதாரணமாகச் சொல்லப்போனால், என் தொகுதி உயரத்திலிருந்து அடுத்து எறினால் மலைதான். மேலான இடத்திலே வாழ்கிற

[திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்] [20th January 1965]

மேன்மக்களாகிவிட்டோம். எங்களுடைய குறைகளை நிரந்தரமாகப் போக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், உருவாகி வருகின்ற மேல் பவானித் திட்டத்தின் மூலம் சூலூர் சட்டசபைத் தொகுதிக்கும், தொண்டாமுத்தூர் சட்டசபைத் தொகுதிக்கும், பல்லடம் சட்டசபைத் தொகுதிக்கும் நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு கனம் உணவு அமைச்சர் அவர்களும், நீர்ப்பாசன அமைச்சர் அவர்களும், தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்களுடைய வட்டாரத்திலே உள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால், ஒரு கிணற்றிற்கு இரண்டு மோட்டார்கள் வைக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. 7½ ஹார்ஸ் பவர் மோட்டார் வைத்து கிணற்றிலிருந்து 50 அடிக்கு மேலே கொண்டு வரவேண்டும். மறுபடியும் இன்னொன்று 7½ ஹார்ஸ் பவர் மோட்டார் வைத்து மேலே கொண்டு வர வேண்டும். ஆகவே 7½ ஹார்ஸ் பவருக்குப் பதிலாக 15 ஹார்ஸ் பவருக்கு அங்கேயுள்ள விவசாயிகள் பணம் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே என்னதான் நியாயவிலையில் கொடுத்தாலும், அங்கேயுள்ள விவசாயிகள் கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. எங்கள் வட்டாரத்தில் வாழக்கூடிய விவசாயிகள் அத்தனைபேரும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று, நான் மிகைப்படுத்திச் சொல்வதாகக் கருதக்கூடாது புலவர் என்ற காரணத்தால். மின்சாரத்திற்காக ரூ. 150, 200 என்று கட்டுகிறார்கள். சில விவசாயிகள் ரூ. 900 கூடக் கட்டுகிறார்கள். ஆகவே மேல் பவானித் திட்டம் கீழ் லெவலில் தான் போகும், மேல் லெவலில் வராது என்று கைவிரித்து விடாமல், எங்கள் தொகுதி கிராம விவசாயிகளுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அங்கே விவசாய இலாகாவிலே பவர் ட்ரில்ல்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை அதிகப் படுத்த வேண்டும். அதை வேலை செய்யும் ட்ரில்லர்களுக்கு அதிகப் படியாக ட்ரெயினிங் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்; நீர்வாகம் ஊக்கத்தோடு கொண்டு செய்ய வேண்டும். இன்றைக்கு நாம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழிக்கிறோம், ஆனாலும் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த அதே நிர்வாகம் தான் இருக்கிறது. அதை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு, கவர்னர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : சார், ஆன் ஏ பாயிண்ட் ஆஃப் க்ளாரிபிகேஷன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த யாரும் தனுஷ்கோடிக்குப் போகவில்லை என்று சொன்னார்கள். தலைமைக் கழகத்தின் ஆணைப்படியும், அறிஞர் அண்ணாவின் ஆணைப்படியும் நண்பர் மதியழகன் முதலியவர்கள் போய் வந்தார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

*** திரு. மு. சண்முகம் :** தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் உரையிது நன்றி தெரிவித்தும், பாராட்டுதல் செய்தும் நடக்கும் இந்த நிகழ்ச்சியில் பாராட்டுதலுக்கு பெரும்பாலும் ஒன்றும் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். கவர்னர் உரையில்

20th January 1965] [திரு. மு. சண்முகம்]

காணப்படும் விஷயங்கள் பெரும்பாலும், இதற்கு முன்னேயே பத்திரிகைகளிலெல்லாம் வெளியான செய்திகளை சுருக்கமாக உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கவர்னர் பெருமான் தமிழகத்திலே சமீபத்திலே நடைபெற்ற புயலை விபத்துக்கு அனுதாபம் தெரிவித்தும் அதிலே அரசாங்கம் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணத்திற்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளுக்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஏற்பட்ட விபத்துக்கு உள்ளானவர்களுக்கு உதவி அளித்துக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை எடுத்துக்கொண்டது போல நிர்வாகத்திலே ஒழுங்காகப் பணியாற்றி, விபத்து ஏற்படுவதற்கு முன்பே—விபத்தை தடுத்திருக்க முடியா விட்டாலும்—முன் எச்சரிக்கையாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருந்தால், ஓரளவுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும் முறையை மேற்கொண்டிருக்க முடியும். அப்படி செய்ய முடியாமல் போனது, நிர்வாகத்தின் பொறுப்பற்ற கவலையற்ற கவனம் செலுத்தாத நிலைமையால்தான் ஏற்பட்டது என்பதை மறுக்க முடியாது. நடந்த விபத்தில் அங்கே இருக்கும் இறைவன் கோவிலும் இறைவனும் புயலால் பாதிக்கப்படவில்லை என்று பெருமையுடன் எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். தன்னையும், தன் வீட்டையும் மட்டும் காப்பாற்றிக் கொண்டு தன்னை நம்பி வாழ்ந்த மக்களை புயலுக்கு இரையாக விட்ட அந்த இறைவனுக்கு பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் சென்று காணிக்கை செலுத்துகிறார்கள், அவளை வணங்குகிறார்கள். ஏற்பட்ட புயலை சேதத்தோடு, மக்கள் சென்று வணங்க செலவு செய்யும் திட்டமும் உரையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கியத்தை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன். தன்னை மட்டும் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் அப்படிப்பட்ட இறைவன் இருந்துதான் என்ன, இல்லாமல் போனால்தான் என்ன என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இது நிற்க, 4, 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆராய்ச்சியாளர்கள் ராமேஸ்வரம் தீவுக்கு பாதகம் ஏற்படலாம் என்று அரசாங்கத் திற்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறேன். விபத்துக்கு முன் கூட்டியே விஞ்ஞானிகள் அறிவித்ததை அரசினர் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆகவே, புயல் ஏற்படும் என்ற அறிகுறி தெரிந்தவுடனேயே முயற்சி எடுத்திருந்தால், அந்த இடத்திலிருந்து ஒரு சிலரையாவது காப்பாற்றியிருக்க முடியும். அப்புறப்படுத்தி இருக்க முடியும். ஆட்சியில் இருப்பவர்கள், பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் அஜாக்கிரதையாக இருந்ததால்தான், இவ்வளவு உயிர்ச் சேதம் ஏற்பட்டது என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

கவர்னர் பெருமான் உணவுப் பொருள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, அரிசித் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது; உணவுப் பொருள் விலை கட்டுப்பாட்டினால் ஏற்பட்ட கோளாறு தான் என்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உணவுக் கட்டுப்பாடு திட்டம் மக்களுக்கு

[திரு. மு. சண்முகம்]

[20th January 1965]

நன்மையை உண்டாக்குவதற்காக என்று கருதிக்கொண்டு செய்து விட்டு, இப்போது அது பாதகத்தைத்தான் கொடுத்திருக்கிறது என்பதை நிர்வாகமே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது என்றால், இந்த பொறுப்பற்ற திறமையற்ற ஆட்சியில் மக்களுக்கு என்ன பாதுகாப்பு இருக்க முடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்ட வேண்டியது கடமையாகிறது. உற்பத்தியில் குறைவு இல்லை. அரிசி உபரியாக இருந்தும் கூட, உணவுக்குக் கொடுக்கமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது எதனால்? விலைக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தினால் ஏற்பட்ட தீமைகளையும் உணர வேண்டும். சாதாரணமாக புழகத்தின் மக்களுக்கு நிர்ணயித்த விலை ரூ. 33. ஆனால் நடைமுறையில் விவசாயிகள் அப்படி விற்கவில்லை. வியாபாரிகள் அதை 33-க்கும் மேல் கொடுத்து வாங்கி வேறு மாநிலங்களுக்கு அனுப்பிக்கொண்டு இருக்கும் போது, சில்லரை வியாபாரிகள் கொள்முதல் செய்து தங்கள் வியாபாரத்தை நடத்த முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வியாபாரத்தையே விட்டுவிடும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அரிசி தாராளமாகக் கிடைக்கிறது. கட்டுப்பாடு திட்டம் வேண்டாம்; அதனால் இப்படிப்பட்ட விளைவுகள் ஏற்படும் என்று எடுத்துச் சொல்லியும், அரசாங்கம் அதைக் கவனிக்காமல், இந்தத் திட்டத்தைக் கையாண்டதால், சில்லரை வியாபாரிகள் அரிசி விற்பனை செய்ய முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மக்களுக்கு உணவு இல்லாமல் செய்திருக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது நிர்வாகத்தில் திறமையற்றவர்கள், பொறுப்பற்றவர்கள் இருப்பதால் ஏற்பட்ட ஒன்றுதான் என்பதைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. கட்டுப்பாட்டைத் தளர்த்தி விட்டால், அரிசி நெருத்தெருவாக மக்களுக்குக் கிடைக்கும் நிலைமை ஏற்படும். அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டதை நாம் பார்த்தோம். இதிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்வது என்ன? உணவுப் பொருள் தட்டுப்பாடு நிர்வாகத்தில் திறமையற்றவர்கள் இருப்பதால் தான், அரிசி பற்றாக்குறையால் ஏற்பட்டது அல்ல என்பதைத்தான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த நிலைமையையெல்லாம் சீர்திருத்துவதற்கு அரசாங்கம் இனியாகிலும் முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1-00
p.m.

உணவுப் பொருள் உற்பத்தியிலே விவசாயிகளுக்குப் போதிய பாதுகாப்பும், உதவியும் அரசாங்கம் கொடுத்து வருவதாக கவர்னர் உரையில் அறிவிப்பதெல்லாம் வெறும் ஏட்டளவில் தான் இருக்கிறதே தவிர, விவசாயிகள் யாரும் நேரடியாக அந்த உதவியைப் பெறமுடியாத அளவுக்கு நிர்வாக அமைப்புகள் இருக்கின்றன. இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் நிர்வாக அமைப்பில் விவசாய இலாகாவை நேரடியாக நெருங்கி, தங்களுக்கு எத்தகைய உதவிகளெல்லாம் உண்டு என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூட முடியாத நிலை விவசாயிகளுக்கு இருக்கிறது. இப்படிப் பல இலாக்காக்கள் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட இலாக்காக்களை வைத்துப் பொதுப் பணத்தை வீணாகச் செலவழித்துக்கொண்டு விவசாய மக்களுக்கு உதவி செய்வதாக ஏட்டிலே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் மட்டும் உண்மையிலேயே உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கிவிட்டதாக நாம் கருத முடியாது. விவசாயிகள் அரசாங்கத்திலிருந்து நேரடியான உதவியைப் பெறுவதற்கான

20th January 1965] [திரு. மு. சண்முகம்]

நிர்வாக அமைப்பு ஏற்படவேண்டும். கடலூரில் சமீபத்தில் கூடிய ஆலோசனைக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் நான் என்னுடைய கருத்துக்களை இது பற்றித் தெரிவித்திருக்கிறேன். மக்கள் அரசாங்கத்தோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய வகையில் ஒவ்வொரு வட்டத் தலைநகரிலும் “விவசாயிகளின் விடு” என்ற ஒரு நிலையத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அவரவர் களுக்கு வேண்டிய உதவியைப் பெறக்கூடிய திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்தாலொழிய உண்மையிலேயே விவசாயிகள் தங்களுக்கு வேண்டிய எந்த உதவியையும் அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்று உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கத் தைரியம் ஏற்பட முடியாது என்று நான் அந்தக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். அந்த முறையில் அமைத்தாலொழிய உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியாது என்று தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன். வணக்கம்.

SRI C. CHIRANJEEVULU NAIDU : Mr. Deputy Speaker, Sir, I thank the Governor for the Address he has delivered to the Legislature. I would like to say a few words on the Motion of Thanks to the Governor.

Heavy toll of human lives on account of the nature's fury in Rameswaram is a matter of great concern for the entire nation and the calamity that occurred to-day is of national concern. I am happy that the State Government has taken steps to give all possible assistance to the people affected by the calamity. I hope that it will be properly supported by the Central Government with all financial assistance, and they will take all possible steps to see that such occurrence did not happen as far as possible.

Regarding the recent firings in the State, there is a general feeling among the people, that there is Police excess in the State. There is also a fear whether the Government is losing its control over the officials in the State and also over the Police. I remember the occasion when Gen. Thimmayya resigned as Army Chief, then our late Pandit Jawaharlal Nehru was telling in the Lok Sabha that under no circumstances the Government elected by the people will tolerate anything that would be done by the officials in a way which is not congenial, which is not proper, which is not acceptable to the Government. He also said that the Civil Rule will be supreme. I wish to say in this connection, Sir, whether this Government is not in duty bound to give proper protection and also guarantee safety to every citizen. The Officials are now taking advantage and behaving in their own way. In deference to the wishes of the people, the Government of the people, for the people is constituted. It reminds me of the pre-Independence days, when the villagers were afraid to see Revenue Officials. Now the stage has come to-day when much importance is given to the officials. The Legislator is being subjected to several officials. The officials are thinking that they are the supreme and they alone know the rules. I think the

[Sri C. Chiranjeevulu Naidu] [20th January 1965]

Government is also giving protection to them. Now this is the position of the constitutional legislature. Now we have heard Mr. Kunjap Nadar, a respectable legislator narrating what has taken place in the Kanyakumari district. Any member will have to shed tears. It is a matter of great concern. Such a hooliganism on the part of the official should not be allowed. There will not be any law and order in the country. I request the Government to order for an enquiry by the judiciary, which is a supreme body in the country. It is proper that the Government should come forward for a judicial enquiry.

Regarding the scarcity of food, we are all gratified, Sir, that the Government have given all the assistance to the people. The conditions of scarcity that prevailed in September was very annoying. We have not seen such a scarcity even in 1952 Famine, when gruel centres has been opened and relief measures had been taken by the Government to avert the situation. The Hon. Minister has been stating that paddy has been transported to the neighbouring States. Of course it is necessary. But there is no necessity for restricting movement of rice from one district to another, from one taluk to another. We can restrict the movement of even a grain from our State. We may have some commitments to the other States. We can easily procure rice and satisfy the needs and commitments.

Regarding the price control, the prices fixed are reasonable. From the purchaser's point of view, it may be difficult for the consumer because the price may be high. The ryots were able to get reasonable price during the harvest season. It is really a price support order to the agriculturists.

Regarding procurement, there is every possibility for the Government to procure all surplus rice. There is no other place for the ryots to sell his surplus. The machinery that has been set up to procure rice is insufficient. Whether it is necessary to procure in the form of rice or whether it is not desirable to produce in the form of dry paddy and keep them in State and Central godowns should be considered. Besides that, the incentive and other facilities offered are not as what we have expected. This may also be looked into. A State Level Committee may be appointed to go into the entire working of the Plan in respect of agriculture and food production and to suggest some concrete measures which will go a long way in increasing the food production.

There is still a feeling in the minds of the agriculturists that they are not being properly supported by the Government as the industrialists and merchants are supported when their interests are affected. So, it is in the interest of the State and in the interest of the Nation that we have to support the agriculturists and do something to them to get over their difficulties. With these words, I conclude my speech.

20th January 1965]

* **திரு. ஜே. மாதா கவுடர் :** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். உண்மையிலே நம் ராஜ்யத்தின் தென்கோடியில் ஏற்பட்ட எதிர் பாராத சம்பவத்தை பற்றி அவர் இந்த மன்றத்தில் மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தம் உரையில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். அதிலே சர்க்கார் என்ன செய்ய முடியும்? கனம் அமைச்சர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதைப்பற்றி இரண்டு நாளாக இந்த மன்றத்தில் பல அங்கத் தளர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். எதிர் தரப்பில் இருக்கக் கூடியவர்கள் புயல் வருவதற்கு முன்பு என்ன என்ன காரியங்களைச் செய்திருந்தால் அதனால் ஏற்பட்ட உயிர் சேதம், பொருள் சேதம் இவற்றைத் தவிர்க்கலாம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். கடல் தண்ணீர் உள் புகாதபடி தடுப்புச் சுவர் கட்டியிருந்தால் இதைத் தடுத்திருக்கலாம் என்றார்கள். தடுப்புச் சுவர் எத்தனை அடி உயரத் திறகுக் கட்டுவது? இதற்கு முன்பு ரிகாரில் கூட பூகம்பம் ஏற்பட்டது. எவ்வளவோ சேதம் ஏற்பட்டதைப் பார்த்தோம். தென்கோடியில் கடல் பொங்கியதற்குச் சுவர் எழுப்பியிருந்தால் தடுத்திருக்கலாம் என்பவர்கள் பூகம்பம் ஏற்பட்டால் அதன் விளைவுகளைத் தடுக்க பூமிக்குத் தகடு அடிக்கலாம் என்று கூடச் சொல்வார்கள். இயற்கையின் விளைவாக ஏற்படுகிற கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு சர்க்காரைக் குறை சொல்லிப் பயன் இல்லை. அரசியல் காரணத்திற்காக இப்படியெல்லாம் அரசாங்கத்தின் மீது குற்றம் சாட்டலாமே அல்லாது மக்களுக்கு இவற்றால் நன்மை ஏற்படும் என்று சொல்ல முடியாது. ராமேஸ்வரத்தில் ஏற்பட்ட புயலுக்கு கவர்னர் பெருமான் உரையில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பது முக்கியமான பிரச்சினை. மக்களது துன்பத்தைப் போக்க அரசாங்கத்தின் நிதி நெருக்கடி என்பது குறுக்கே நிற்காது என்று தம் உரையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய உறுதி மொழி கொடுத்திருப்பதற்காக அவரையும், அரசாங்கத்தையும் பாராட்டுவதைவிட்டு பணம் கொடுத்தார்களா? எப்படிக் கொடுத்தார்கள்? என்றெல்லாம் சொல்லுவது பயன் இல்லை. கவர்னர் பெருமான் கொடுத்திருக்கக் கூடிய உறுதியை இந்தச் சபை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த உறுதியைக் கொடுத்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கவர்னர் பெருமான் தம் உரையில் இலங்கையில் இருந்து வரக் கூடிய மக்களுக்கும் ஒன்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இலங்கையில் இருந்து வரக் கூடிய மக்கள் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய அனுப்பவும் பெற்றவர்கள் என்று கூறி இருக்கிறார். அப்படி அனுப்புவதாக இருந்தால் நாங்கள் எங்களுடைய மாவட்டத்திற்கு அவர்களை ஏற்றுக் கொள்ள நினைக்கிறோம். கூடலூர் பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கரா சர்க்கார் நிலம் தரிசாகக் கிடக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையிலோ, கூட்டுறவுத் துறையிலோ இலங்கையில் இருந்து வரக்கூடிய மக்களை அங்கே குடியேற்றி தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தலாம். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் நிலைகுலையாமல் பாதுகாப்பதற்கு இது சிறந்ததாக

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

[20th January 1965]

இருக்கும் என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத் திற்கு இந்த நேரத்தில் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

அடுத்து உணவு தானிய விநியோகத்தைப் பொறுத்த அளவில் என்னுடைய மாவட்டத்தில் நெல் விளைவது இல்லை. ஆகவே அந்த மாவட்டத்திற்கு ரேஷன் முறையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டோம். அதன்படி உடனடியாக அந்த மாவட்டத்தில் ரேஷன் முறையைக் கொண்டு வந்து அத்தனை மக்களுக்கும் அரிசி வழங்க ஏற்பாடு செய்துள்ள இந்த அரசாங்கத்திற்கு நான் மனப்பூர்வமாக நன்றி தொவித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது எங்களுடைய மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் எந்த விதமான உணவுக் கஷ்டமும் இல்லையென்று சொல்ல முடியும். அதற்காக நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

அடுத்து மாநிலத்தில் சாதனையைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். திட்டக் கமிஷன் என்ன கூறியிருக்கிறது என்று சொன்னால் போட்ட திட்டங்களைவிட அதிகமாக நிறைவேற்றியிருப்பது திட்ட சாதனையை அதிகமாகச் செய்திருப்பது சென்னை மாநிலம் தான் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். அதைவிட நம் ராஜ்யத்திற்குப் பெருமை அளிப்பது வேறு ஒன்றும் இல்லை. இதை நாம் எல்லோரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்.

அதே நேரத்தில் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய அபாய விளைவுகளைப் பற்றி திரு சா. கணேசன் ஒன்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் சிணக்காரனது அபாயம் நீங்காத நேரத்தில் நம்முடைய குடியரசு தினத்தை சிலர் துக்க தினமாகக் கொண்டாட இருக்கிறார்களே, இதை வைத்துக் கொண்டு சிணக்காரன் இந்திய நாட்டில் குழப்பம் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொண்டு நம் நாட்டிற்குள் வந்து விடமாட்டானா என்ற ஐயப்பாட்டைத் தெரிவித்தார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு மறைமுகமாக ஆதரவு தரும் வகையில் அவர் சொன்னாலும்கூட அதையே நான் திருப்பச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நாடு விடுதலை அடைந்த, குடியரசு தினத்தை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் துக்க தினமாகக் கொண்டாட இருக்கிறார்களே, இது நாட்டின் அமைதியைக் குலைக்காதா? நாட்டின் அமைதியை, பந்தோபஸ்தைக் குலைப்பதற்கு, நம் நாட்டின் எதிரிகளுக்கு உளவாரியாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக இடது சாரி கம்யூனிஸ்டுகள் அத்தனை பேரையும் பிடித்து உள்ளே போட்டு இருக்கிறோமே, அவர்கள் செய்த தவறைப் போன்றது தானே இன்றைய தினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிற காரியம். தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் சொன்னார்களே, கல்யாண வீட்டில் இவர்கள் ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதாக. அதுபோல் இந்நாட்டு மக்களெல்லாம் ஒரு பெரும் கல்யாணமாகக் கொண்டாட இருக்கிற குடியரசு தினத்தில் இவர்கள் ஒப்பாரி வைக்கும் துக்க தினமாக அனுஷ்டிக்கப் போகிறோம் என்றால் இவர்களைப் பிடித்து ஏன் உள்ளே வைக்கக் கூடாது என்று சொல்ல ஆசைப்

20th January 1965] [ஜே. மாதா. கவுடர்]

படுகிறேன். இடது சாரி கம்யூனிட்டுகளைப் போலவே தான் இவர்களுடைய சிந்தனையும் நாட்டின் அமைதியை, ஒற்றுமையை பந்தோபஸ்தை உருக்குலைக்கும் வகையில் செல்கிறது. அவர்களைப் பிடித்துச் சிறையில் போட்டது போல இவர்களையும் இத்தகைய ஒரு அவமான காரியத்தைச் செய்ய நினைக்கும்போது ஏன் உள்ளே பிடித்துப் போடக் கூடாது என்பதைப் பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எப்படியாவது நாட்டின் ஒற்றுமை குலைய வேண்டும், நாட்டின் அமைதி குலைய வேண்டும், பந்தோபஸ்த குலைய வேண்டும்; அப்போது தான் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய ஆட்சியை அகற்றிவிட்டு தாங்கள் பதவிக்கு வர முடியும் என்று இவர்கள் சிந்தித்தால் நாம் அதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. கட்சியைவிட நாடு முக்கியமானது. நாட்டின் விடுதலை தினத்தை துக்க தினமாக கொண்டாட நினைக்கிறவர்களை ஏன் சினைக்காரனின் உளவாளிகளை போலவே எண்ணி, இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய அபாயகரமான நேரத்தில் சிறையில் வைக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன், வணக்கம்.

* திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் உதவி சபாநாடகர் அவர்களே, கவர்னர் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற இருக்கிறேன். அரசாங்கம் தீட்டுகிற திட்டங்களைப் பற்றி, அவர்களுடைய கொள்கைகளைப்பற்றியெல்லாம் கவர்னர் உரையில் குறிப்பிடுவார்கள். இந்த ஆண்டு தனிப்பட்ட வகையில் கவர்னர் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திவிட்டார்கள். இந்த ஆண்டு அவர் நிகழ்த்தியுள்ள சொற்பொழிவைப் பார்க்கிற நேரத்தில் அதில் பல குறைகளைப் பார்க்கத்தான் முடிகிறது. அந்தக் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டாமல் இருப்பேனால் எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்ற நிலைமைக்கு நான் இருக்க முடியாது. ஆகையால் அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிற நேரத்தில் சில மந்திரிகளுக்கு கோபம் வரலாம். சில மந்திரிகள் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் எங்கேயாவது போய்விடலாம். இருந்தாலும் அவற்றை எல்லாம் நான் சுட்டிக்காட்ட வேண்டித்தான் இருக்கிறது. இந்த மன்றத்தில் பல தடவை பேசப்பட்டு வந்த சேலம் ஸ்டீல் ப்ளான்ட் என்ன ஆயிற்று? தஸ்தூர் கம்பெனியார் டெய்லி ரிப்போர்ட் தயார் செய்துவிட்டார்கள். 50 லட்சம் டன் ஸ்டீல் ப்ளான்ட் தயார் செய்யும் அந்தத் திட்டம் என்ன ஆனது என்று சென்ற ஆண்டு கவர்னர் உரை விவாதத்தின் போது கேட்டேன்.

'On the basis of the promising results of these tests, the Government of India have decided to proceed with the preparation of the detailed Project Report for a half-million ton Steel Plant based on Neyveli Lignite and Salem Iron Ore. The preparation of the detailed Project Report has been entrusted by them to Messrs. Dastur and Company'.

என்று கவர்னர் அவர்கள் உரையில் கூறப்பட்டது, 1963-ல்.

[வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [20th January 1965]

‘Investigations connected with the establishment of a steel plant based on Neyveli Lignite and Salem Iron Ore, are progressing.’

என்று சொன்னார்கள். போகப் போக இம்பூலும்மெண்ட் இருக்கும் என்று பார்த்தோம். ஆனால் தேய்ந்து கொண்டே போகிறது. 1963-ல் வருகிறது என்று சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கம் முடிவு எடுத்து விட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். முடிவு எடுத்து தஸ்தார் கம்பெனிக்கு டீட்டெய்ஸ்ட் ரிப்போர்ட் தயாரிக்க உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். டீட்டெய்ஸ்ட் ரிப்போர்ட் வந்து எவ்வளவு மாதங்கள் ஆகின்றன. இந்த மாநிலத்தில் உள்ள அமைச்சர்களும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் தானே. கேட்டார்களா. ஏன் கவர்னர் அவர்கள் உரையில் அதுபற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூடி மறைக்கப் பார்க்கிறீர்களா? போன ஆண்டே கேட்டேன், மக்கள் மனதில் இருந்து இதை கல்-அவுட் செய்யப் போகிறீர்களா என்று கேட்டேன். சிரித்தார்கள். இன்று சிரிக்கிற மந்திரிகள் இல்லை. சிரித்த மந்திரியைக் காணோம். உங்களுக்கு துப்பு கிடையாது. அமைச்சர்களுக்கு துப்பு கிடையாது என்று தங்கள் மூலம் சொல்லிக் கொள்கிறேன். சேலம் ஸ்டீல் ப்ளான்ட் வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்தை தட்டிக் கேட்டு சொல்ல முடியாது. மத்திய அமைச்சர், விசாகில் வைக்கலாமா, மைசூரில் வைக்கலாமா என்று சொல்கிறார்கள். திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மந்திரியாக இருக்கும்போது வராத திடீர் யோசனை இப்போது எப்படி வந்தது. ஏன் இதைப் பற்றி இந்த மந்திரிகள் கேட்கக்கூடாது. ஏன் இந்த சட்டசபையில் கவர்னர் உரையில் அதைப்பற்றி சொல்லவில்லை. நீங்கள் மக்களுக்கு இழைக்கும் துரோகம்தான், அநீதிகான் அதைப்பற்றி கவர்னர் உரையில் சொல்லவில்லை என்பதற்கு என்ன காரணம் என்று குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். ஆட்டாமிக் பவர் ப்ளான்ட் பற்றி சொன்னார்கள். காணோம். போன வருடம் இருந்தது, ஆட்டாமிக் ப்ளான்ட் பற்றி. 58 கோடியில் ஹொகனக்கல் ப்ராஜக்ட் வைத்தால் இவ்வளவு மின்சாரம் கிடைக்கும், மைசூர் மாநிலத்திற்குக் கூட கொடுக்க முடியும் என்று சொன்னார்கள். பேச்சில் வல்லவர்கள் நம் மந்திரிகள். என்னவாயிற்று ஹொகனக்கல்லை காணோம். சிலோன் எமிக்ரேஷன் பற்றி பார்லிமெண்டில் கேட்டால் உங்கள் மந்திரி வந்து ஒப்பந்தம் செய்து விட்டு போய்விட்டார்கள் என்கிறார்கள். நமது அருமை முதல் அமைச்சர் அவர்களும், அன்புக்குரிய ராமையா அவர்களும் ஒப்பந்தத்தில் கையொழுத்து போட்டார்களாம். யாரைக் கேட்டு போட்டார்கள். இந்த சபை முன் அதை வைத்தார்களா. 5½ லட்சம் மக்களை இங்கு கொண்டு வந்து பிச்சக்காரர்களாக ஆக்கவிரும்புகிறீர்களா? யாரைக் கேட்டு ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். இது தமிழ் மக்களுக்கு செய்யும் துரோகம் என்று குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். அதுபற்றி கவர்னர் உரையில் காணோம். இன்னொன்று, இந்தி மொழி பற்றியது. விராவேசமாகப் பேசினார்கள். நாங்கள் அதைப்பற்றி பேசிப்

20th January 1965] [வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

பேசிப் பார்த்து விட்டோம். இந்தி பற்றி பேசினோம், சுட்டிக் காட்டினோம். இடித்துக் காட்டினோம். * * * * மொழிப் பிரச்சனை குறித்து இன்று நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பத்திரிகைகளும் தலையங்கங்கள் எழுதி வருகிறார்கள். படித்தவர்கள் எல்லோரும், எல்லா மேதாவினரும் அதை எதிர்க்கிறார்கள். புலவர்கள் அதை எதிர்க்கிறார்கள். நல்ல அறிவாளிகள் எதிர்க்கிறார்கள். நாங்கள் மட்டும் தான் எதிர்க்கிறோமா இந்தியை. முதல் அமைச்சர் அவர்களைக் காணோம். ரூமில் இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர் நல்ல மனிதர். வயதான மனிதர். திரு. பக்தவத்சலம் ரொம்பவும் நல்லவர். வயதாகி விட்டது. அவர் எங்களைப் பார்த்து துரோகி என்று சொல்கிறார்கள். நாங்கள் யாருக்கு துரோகம் செய்தோம். இந்தி வேண்டாம், தமிழ் வேண்டுமென்று சொல்வது துரோகமா. ஆனால் நாங்கள் விபுஷணர்கள் அல்ல. காட்டிக் கொடுத்த தமிழ் மொழியை அழிக்கும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த விபுஷணர்கள் அல்ல. நாங்கள் துரோகிகள் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த வயதில் இப்படிப் பேசலாமா. 26-ம் தேதியை துக்க தினமாகக் கொண்டாடுவோம் என்று சொன்னால் வேறு யாரும் அப்படி கொண்டாட வில்லையா. பெருபாரி பாகிஸ்தானுக்கு சென்றபோது வங்காளத்தில் டாக்டர் பி. சி. ராய் அவர்கள் துக்க நாளாக அத்தினத்தை கொண்டாடவில்லையா. எங்கள் மாநிலத்திற்கு நஷ்டம் வந்து விட்டது, அதனால் சுதந்திர தினத்தைக் கொண்டாட விரும்ப வில்லை என்று சொன்னார்கள், கொண்டாட மாட்டோம் என்று சொன்னார்கள். இங்கேயுள்ள மந்திரிகளோ கொடி கட்டினால் கொடியை அறுப்போம் என்கிறார்கள். மந்திரிகளுக்கு கொடி அறுப்பு வேலை எதற்கு? அந்த வேலை அவர்களுக்கு வேண்டாம். வேறு வேலைகள் இருக்கின்றன. சென்ற ஆண்டு ரிப்பப்ளிக் டே கொண்டாடவில்லையா. எம்ர்ஜன்ஸி நிலை ஏற்பட்டபோது கட்சிப் பிரச்சனையாக இல்லாத நாங்கள் ஆதரிக்கவில்லையா. ஏன் இந்த இரண்டையும் க்ளப் செய்கிறீர்கள் என்று அவர்களைக் கேளுங்கள். இந்தி கொண்டு வருவதை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம். கல்யாண வீட்டில், துக்க தினமாம். ஒரு வேளை அவர்கள் வீட்டில், கல்யாண வீட்டில் அம்மா, அப்பா செத்துப் போகும்போது அழ மாட்டார்களா. கல்யாணத்தை நடத்தி விட்ட பின்னர்தான் அழுவார்களா. கல்யாண சமயத்தில் அம்மா செத்து விட்டால் கல்யாணம் என்று பாராது அழத்தான் செய்வார்கள். விபுஷணர்கள் கூட்டம் வந்தால் எதிர்த்து பேசுவோம். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் ரூமில் இருந்து கொண்டு கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். எங்கள் வாலை அறுக்கப் போகிறோம். எங்களுக்கு வாலே கிடையாது. எங்கள் வாலை அறுக்க அவர்கள் வர வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சின்ன குழந்தைகள் பேசக் கூடிய வார்த்தைகள். அவர்களுக்கு வாலைப் பற்றி இப்போது நினைப்பு வரக்கூடாது. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வாலைப் பற்றி நினைக்கக் கூடாது. ஆக, மொழி சம்பந்தமாக இங்குள்ள அமைச்சர்கள் தமிழ் மக்களுக்கு

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [20th January 1965]

துரோகம் செய்கிறார்கள். முன்னேற்றக் கழகத்தினரை உள்ளே பிடித்து போடவேண்டுமென்று திட்டம். அதற்காக சர்க்கு கிடைக்காதா என்று பார்க்கிறார்கள். பிடித்துப் போடுங்களேன், அதுபற்றி எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. 24-ந் தேதி, அல்லது 25-ம் தேதி பிடித்தாலும் சரிதான். தர்மபுரி இருக்கிறது. பார்த்துக் கொள்ளலாம். தர்க்கத்தில், வாதத்தில் மீட் செய்ய வேண்டும். துப்பாக்கி வைத்துக் கொண்டு, ஜெயிலை வைத்து மீட் செய்யாதீர்கள். அது நீண்ட நாள் இருக்காது. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நல்லவர், சாதுர்யமாக பேசுவார்கள். பதினான்கு மொழிகள் எதற்கு என்றவர் பை லிங்க்வல் லாங்குவேஜ் இருக்கட்டும் என்று சொல்லக் கூடாதா? இந்தியும் இங்கிலிஷும் இருந்து தீரட்டும் என்று சொல்கிறீர்கள். ஆணைக்கு அரம் என்றால் பூனைக்கு புரம் என்று சொல்வது. போன ஆண்டு ஜனவரி 26-ம் தேதியைக் கொண்டாடவில்லையா. உள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோமா. முன்னேற்றக் கழகத்தினிடம் ஆட்சி போனால் 10 பைசாவிற்கு விற்று விடுவார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர் பெரிய வியாபாரி—நாட்டை 10 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள் போல் இருக்கிறது. சின்னக் குழந்தைகள் பேசும் வார்த்தை. இந்த நாட்டை ஆளும் முதல் அமைச்சர் இப்படி பேசுவதா. * * * ஒரு ஸ்டீமில் ஒரு ஓநாயும் ஒரு ஆடும் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்ததாம். மேல் புறத்தில் ஓநாய் இருந்தது, கீழ்புறத்தில் ஆடு நின்று தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆட்டின் பேரில் ஒரு பார்வை, ஆட்டைப் பார்த்து ஓநாய், 'ஏ, ஏன் தண்ணீரைக் கலக்கிறாய், என்று கேட்டதாம். இப்படி லோயர் ஸ்டீமில் இருந்து கொண்டிருந்த ஆட்டைப் பார்த்து கேட்டதாம். கருப்புக் கொடி காட்டினால் உள்ளே போடுவார்களாம். போடுங்கள். அதைப் பற்றி எங்களுக்கு பயமோ, ஆச்சரியமோ கிடையாது. ஆனால் அதை தமிழ் நாட்டில் தமிழில் உள்ள சரித்திரத்தில் எழுதி வைப்பார்கள். இந்த நாட்டில் முன்னால் இருந்த விபிஷணர்களைப் போன்று தான் இப்போது இந்த நாட்டில் தமிழை அழித்து இந்தியைக் கொண்டு வருவதற்கு பலர் விபிஷணர்களாக முன் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்திக்காக செய்யும் ஒத்தாசைகள், தமிழ் அன்னையையும், தமிழ் நாட்டையும் அழிப்பதற்கு செய்யும் நடவடிக்கைகளாகும். சரித்திரத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் விபிஷணர்களுக்கு கோயில் இருந்ததாக தெரியவில்லை. அந்த நிலை இந்த மந்திரிகளுக்கும் வரவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எந்த நாளைக்கும் இந்த விபிஷண வேலை வெல்லாது, ஆட்சி கையிலிருக்கிறது என்ற எண்ணத்தால் ரௌடிகளை ஏவி விட்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை அழித்து விடலாம் என்ற எண்ணமும் வெல்லாது என்று கூறி இந்த அளவோடு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.